

مزار پیر نور
آخند زاده سيف الرحمن (رح)

غلام حضرت غلام (رح)

فيسبوك Haji Ajab Khan

يا الهی به وسیله و به برکت جمع الانبیانک و اولیائک و ثلّه ما کان عندک حقّ حبّ علی قلوبنا و کاسه شراب مُحبّینک علی سایر قلوب
 ورثه محبوب محمد مصطفی شیخ المشایخ قیوم زمان حضرت آخند زاده سيف الرحمن پیر ارجی خراسانی امام اولیائک و زاکرین
 والخاشعین و العاملین و العارفين الواصلین و الکاملین و المکملین و امام شریعت و طریقت غوث ، بحر العرفانی و اشهب زماني و عارف
 یزدانی و دوریشه سبحانی و سکن بین العارفين و الزاهدين و الصابرين و قاتعین والشاکرین و المشاهدين و المتواصلین و المراقبین و
 المحققین و سلسله های سائر القلوب مشایخ طریقه نقشبندیه و چشتیه و القادریه و السرورديه طریقت الصوفیه المحققین الکاملین
 الذین سائر مشایخ هم ورثه محبوب محمد مصطفی دو قسم وجود دارد عقاید 1- عقاید دین حق مسلمین مقبوله مقبوله و عقاید باطل
 ملحدین مردوده مردودی- یا الهی اعصمینی من الشر الفتنه الکافرین و الکافرات و المنافقین و المنافقات و الفاسقین و الفاسقات و
 الفاجرین و الفاجرات و الجابرین و الجابرات و المستکبرین و المستکبرات و الظالمین و الظالمات و الحاسدین و الحاسدات و النعین
 و النعيدات و النّار و النار و سلطان و ذاب الار و اسلحجه و : اسعقاب الی ملجن مردودین بد
 سُکرین مُرند دین زبانه ریدف

ترتیب کننده حاجی عجب خان ولد عبدالسلام نقشبندی سیفی و حنفی (قوم احمدزی) تقریر مشهور به اسم ناقد غلام حضرت غلام در عقاید حق المسلمین اهل
 السنه و الجماعة به مثل غسل است اما عقاید باطل اهل خوارج و قدریه ، جبریه و بیروان و هابیان ، داعشیان به مثل زهر حل است ، 8 جی بی سیجوری کارت
 در دو کان غذا برای خدمت به مسلمانان حاضر بوده و اشرف غنی بعد از وقوع حمله انتحاری خونین شبه شب مورخ 16 سنبله 1398 در هتل عروسی شهر دبی
 اعلان نمود اگر داعشیان را در هر جای که دیدید فوراً اطلاع آژرا برسانید و این خدمت به عام مسلمین و به امت رحمة للعالمین است.

فهرست مکتوبات

مکتوب 44 صفحه کتاب 10 به مطابعت سنت سنیه ابن نوازند به مطابعت شریعت رضیه و سرفراز سازند امروز عمل قلیل و مقرون به تصدیق حقیقت دین است به عمل کثیر بر میدارند اصحاب کهف این همه درجات که یافته اند به واسطه یک حسنه است و آن هجرت بود از دشمنان حق سبحان و تعالی.

مکتوب 75 صفحه کتاب 62 شریعت محمد مصطفی (ص) از تمام شریعت ها گذاشته جامعه است و این شریعت موفق عمل کردن از تمام شریعت ها موافق عمل کردن است شریعت محمد مصطفی (ص) تصدیق کننده در تمام امت ها بهتر است و آن شریعت موافق عمل نکردند و آن در شریعت تکذیب کننده از تمام امت ها است.

مکتوب 165 صفحه کتاب 47 صاحب شریعت متابعت کردن و در آن شریعت همراهی مخالفین عداوت و بغض و سخن کردن و طلب سعادت اهل شریعت علماء و صالحان تعظیم و عزت کردن حق است و هر کسی که شریعت جاری کردن بکار است و هر کی یک بدعت تعظیم کردن گویا اسلام انداختن همراهی کفر و منافقین کمک کردن است.

مکتوب 80 صفحه کتاب 71 از جمله 73 فرقه ها یک فرقه ناجیه که اهل سنت و الجماعت فرقه است و 72 فرقه هر کدام دعوی شریعت تابع داری دارد و پیغمبر (ص) فرمان صادر کردند الذین هم علی ما انا علیه و اصحابه لا تجتمع امتی علی الضلاله ترجمه جمع نمیشود به گمراهی اگر جمع شوند من از آن بیزار هستیم آن از من بیزار است آن خوارج و منزلیه و شیعه.

مکتوب 186 صفحه کتاب 71 تابعداری سنت و از بدعت دور گشتن خیر البشر و در خلفای راشدین زمان نبوده و در آن وقت رسانی ایمان یاد نموده به مثل صحابه صادق شان داشته در وقت ضعیف ایمان بدعت و هر بدعت گمراهی و ضلالت است و هر بدعت به زد سنت ختم کننده است.

مکتوب 255 صفحه کتاب 63 سنیه زنده کردن و بدعت دور کردن و محبوب محمد مصطفی (ص) در سنت و یک سنت زنده کردن صد شهید را اجر دارد و منکر نا

مرضیه بدعتین ختم کردن و سنت و بدعت هر دو قسم یک دیگر ضد است و نزد محبوب مقبولو هو مقبوله و هر بدعت عمل شیطانی مردود هومردوده.

مکتوب 268 صفحه کتاب 138 و آن علم که علما وراثت انبیاء در دو قسم علم آمده نصیب وی شده یک شان احکام شریعت است و دوم علم اسرار طریقت مقام ولایت است عالم وارث آن شخص است و آن عالم دو قسم علم حصه ندارد و یک حصه دادر و آن را نیم عالم گفته میشود و رحمه اللعلمین هم نبی بود هم ولی بود.

مکتوب 267 صفحه کتاب 137 اسرار دقایق نه خودشان امام ربانی مجدد الفسانی مشرف بود و از آن کم اندازه هم به ظهور منید باد بلک رمز و اشارت نموده متعلق گفتار نموده و آن اسرار چراغ نبوت است و ملانکه علین به آن مقام ولایت شریک است به آن علوم معارف فیضان میشوند و هر نا اهل و ناکسی خبر ندارد.

مکتوب 266 صفحه کتاب 104 اهل السنه و الجماعت و عقاید گلامیه از طرف مشایخ عقاید ماترید موفق است و عقاید فلسفی رد کردن و اهل فلسفی مزمت و خرابیه بان کردن و آن ملحدین وزندیقین و مرتدین و نام نهاد صوفیه نه پایده گمراه شده و بعضی احکام نماز تعلق دارد باز هم گمراه میشود.

مکتوب 33 صفحه کتاب 92 نام نهاد خراب علما در دنیا محبت گرفتار است و علم ذریعه دنیا حاصل کردن وسیله جور کردن خراب از تمام مخلوق جان خودبهرتر و در حقیقت دزد های دین است عالمان بی عمل در دین پیشوای ما است و مخلوق جان بهتر خیال میکند و علما بخاطر محبت دنیا به مخلوق فایده رسانده اما خود نفع نمیبرد آخر فاسق فاجر میشود.

مکتوب 53 صفحه کتاب 26 نام نهاد خراب علما سود اختلاف در جهان سبب تباهی باعث است و علما عقاید حق بهتر عالم در تمام جهان در از انسانها بهتر است و عقاید باطل علماء بدتر عالم در تمام جهان در انسان ها بدتر است و یک شخص بزرگ ابلیس لعین دید فارغ نشسته بود و گفت که من علما بی عمل را تربیه نموده و خودم راحت هستم.

مکتوب 48 صفحه کتاب 20 آن علما تعظیم به کار است که عمل شریعت را قایم نگه داشته باشد سید الانبیاء وسیله بالای دشمنان فتح نصیب میشود و روز قیامت در

باره شریعت سوال و جواب میشوند و در باره تصوف هیچ نوع سوال و جواب نمیشود و حکم شریعت به جا آوردن و جنت داخل شدن و دوزخ نجات دادن است.

مکتوب 285 صفحه کتاب 39 سیما و رقص وجد احکام در بعضی معارف به روح تعلق دارد به الله راست مستقیم راهی هدایت و سماع وجد رحمانی بهتر به ذاکرین فایده مند است به خاطر شخصی که ارباب قلوب و سیر الی الله قطع کردن و بقا بالله تعلق دارد بعداً جذب قی عنایت فرماید و جذب به راستی انسان میسر میشود.

مکتوب 62 صفحه کتاب 40 جذب سلوک بلکه منزلی سلوک اصل مقصود است تمام تعریف بخاطر الله است و آن شخص برگزیده سلام باشد طریقه اصول الی الله دو جز است یک جذب و سلوک و دوم عبادت تصفیه و تزکیه اول اصلی مطلب جذب نیست و اصل مطلب سیر فی الله در اصل مقصود و مطلوب و رضا الله است.

مکتوب 287 صفحه کتاب 53 و جذب سلوک هر دو مقامات و مناسب به الله تعالی از حمد و ثنا است الله در مابین ذاکرین هدایت کردن اگر هدایت الله نمی بود هرگز هدایت به دست من نمی بود و بی شک اشخاص ذاکرین از طرف رسولان حقیق خیر دارد و همراه کرده بلکه تا روز قیامت حاضر هستم.

مکتوب 23 صفحه کتاب 56 پیر ناقص بیعت طریقت گرفتن منع است پیر ناقص با کافر مشابه است و ناقص طریقه اخذ کردن طریقه ناقص رفتار کردن آن اشخاص هوا تابعی و حرص ملحدین است و ناقص در حال باطل چیز درک ندارد و در باطن شما از روشنی نمی باشد.

مکتوب 61 صفحه کتاب 38 شیخ کامل و مکمل بیعت کردن پیر ناقص خلاص کردن و در حقیقت پیر ناقص مطلب حاصل کردن منع است که خود شان مریض باشد دیگران را چگونه علاج کنند و حرف ناقص خودش در باره تداوی ناقص است که شخص خیال میکند که مرض جور شود بلکه از بد بدتر لیکن مضرت عقاید باطل در بدن پیدا میشود.

مکتوب 101 صفحه کتاب 102 در باره آن اشخاص که کامل و ناقص خیال میکند و اعتراض میکند جاهل مخلوق گمان جهالت میکند که نفس اماره و نفس مطمئن

تصور میکند و اما در احکام به مطمئن خیال میکند و فرق میان کافر و پیامبر را نمیتواند و از کمالات نبوت انکار نموده و در حق من از منکرین خلص کند.

مکتوب 83 صفحه کتاب 76 ظاهر و باطن جمیعت در شریعت و حقیقت هر دو جمع میشود ظاهر شان روشنی شریعت مستقیم شده و باطن همیه حق تعالی ثابت قدم باید باشد اگر کدام نیکبخت هر دو علوم مشرف کند در حالیکه انسان نمیتواند هر دو ظاهر و باطن را تفکیک کند.

مکتوب 84 صفحه کتاب 77 شریعت و حقیقت یک به دیگر عین است و مرتبه عین الیقین شدن علامت مقام معارف علوم شرعیه مطابق کنند و مقصود در شریعت و حقیقت در یک به دیگر عین است و در حقیقت یک به دیگر جدا نیست و فرقه صرف اجمال و تفصیل و کشف الاستدلال روشن شریعت موافقت ظاهری معلوم میشوند.

مکتوب 190 صفحه کتاب 76 دوام ذکر الهی بالای شان حرص کند تمام وقت ذکر الهی دوام داشته باشد و یک لحظه هم غفت جایز نیست الله تعالی حمد در الله احسان است طریقه ذکر اختیار کردن بلند بارگاه طرف ذکر کردن چاره نیست و قل حضور یک توتّه گوشت است آنرا صالح باشد تمام بدن صالح است.

مکتوب 163 صفحه کتاب 43 بیان اسلام و کفر یک به دیگر زد است هر دو زیدین یک عزتمند و دوم شان خوار و ذلیل میباشد اصل حقیقت و سعادت دو جهان فقط تا بعداری سابطه و بسته ست و محبوب محمد مصطفی (ص) متابعت اسلامی احکام به جا آوردن و رواج کفر از بین بردن و یک ثابت کردن و دوم رد کردن میشود.

مکتوب 276 صفحه کتاب 25 بیانات محکّمات و مشابّهات علمای راسخین حق تعالی در کتاب خود دو قسم فرمان صادر کرده یک محکّمات دوم مشابّهات اول قسم علم شریعه احکام است و دوم قسم حقایق اسرار علم مخزن است و آن اسرار تاویل در علمای راسخین به غیر به دیگر اشخاص خبر ندارد.

مکتوب 289 صفحه 75 بیان الله تعالی حمد است و در قضاء قدر اسرار به خاص مسلمان ظاهر کردن و عوام مسلمان آن اسرار نشان ندادن که در راه گمراه نشود

و راه راست بی راه نشود و اکثر خلق حیران و گمراه میشوند و مثل که اکثر دیده
میشود که خیال باطل هم غالب است و جبر قائل است.

مکتوبات امام ربانی عهد استثنائی (روح آن کتاب است که گروهی که به انبیاء و اولیای قابل باشد این مکتوب برای است سزاوارست قبول، اشخاص جامع اکالات مثل مثل است. مکتوب
44-75-165 اشخاص بدعتی و جهالت و کمزوری است.

اول هم اسلام غریب بود و آخر زمان هم اسلام غریب شود اول اسلام غریب بود و هر طرف زلالت و کمزوری کفر بود و هر طرف نوشیدن شراب بود هر طرف قتل و زناکاری نمود
میگردد و هر طرف صدای شرک بدعت بود و هر طرف جنگ و دشمنی به اصحاب کرام بود و سرکشان دین نیامد بودند

خارج کیست قانون شرعی و حکومت شرعی غایت کننده را میگویند به مثال حضرت عمر فاروق خلافت شان خارج غایت کرد حضرت عمر فاروق به شهادت رسانید خلافت شان
ختم نمود حضرت عثمان غنی و حضرت علی شیر خدا را غایت و شهادت رسانیدند. و علامه در آخر زمان مردمان که اذاعت توحید و انوار اهل قرآن و حدیث مشهور به غیر متقدمین و بیابان
و امشایان ستمگر را با حق پسنداند و بی دینی را دین میگویند بدعت را عدالت میگویند و مسلمان را شرک میگویند و زیارت ائمه و مناجات را بت میگویند و مسلمان را کافر میگویند و هر طرف
قتل کفر است و هر طرف زنا شراب است و هر طرف قتل و زنا کاری است و هر طرف صدای شرک بدعت است و هر طرف عداوت میان به مسلمانان پاک است و سرکشان
دین هم مشهوره های با حق پسندند و پیروان خارج مشهور به اذاعت و توحید سنت و اهل قرآن و حدیث را قبول دارد و غیر آن را شرک بدعتی است و آن فیصله ابو بکر صدیق قبول ندارد و
حضرت عمر فاروق قبول ندارد و فیصله حضرت عثمان قبول ندارد و حضرت علی شیر خدا فیصله قبول ندارد و فیصله چهار امام تأسیب را قبول ندارد و بیاید نام نهاد مسلمان در قرآن و حدیث
بدر اختیار آمده است که حرام بیاید نام نهاد مسلمان گوشت مک و خروپنگ و غیره حرام بخورد و قرآن حرام ذکر است امام چهارم تأسیب ذکر کرده و آن هم آنجنان و جاسوس بریتانیا است
و آنگاه دشمن اسلام است اگر بنت و جهنم نشود و همسین دشمن مسلمانان نبوده اعلان به عام مومنین و مومنات خصوصاً خاص اولیاء الله به فیسوک غلام حضرت غلام غازی مرویدان و
فیسوک حاجی جب خان مزاهد و صیفت را دیدید و از این گروه همراه جان خود فرزندان خود را حفظ کنید که در باطل مثل زحر بل است و علیه حق جنتی است علیه باطل جسمینی
است اگر کسی که عاقل باشد حاجی جب خان خوب گفته که تار حقیقت بسیار شیرین است و به باطل قائل سلاما. اگر حق نمون قانون شرعی حکومت اسلامی بود مسلمان باید بپناه بیاید
سر بر بند نشود بخاطر آنکه امام اعظم صاحب (روح اب) تمام هر سر بر بند نشسته است به خاطر از الله متعال که حاضر و ناظر است جایگزین و بگفتن حاج عرب به سرشان بود.

آن شخصیک حق را به اولیای باطل باطل مازد و باطل را به اولیای حق حق مازد و شریعت است. و دره شریعت کفر است.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على خير الانبياء
والصلاة والسلام على خير الامم ائمة وكتوبان آن بدترین نبی آدم -
دور تر غیب بتنابعث سنت نبویه وعلیه وعلى الله الصلوة والسلام مرحمت نامه گرامی مداحی
در آغوش از مرید شرف و در و یافت بمطالعہ آن مرفرف گشت لله للہ سبحانہ والہیة کہ
میراثی از فقر محمدی علیہ السلام والصلوات والصلوات بدست آورده اند کہ محبت فقرا و ارتباط با ایشا
نتیجہ آنست نمیداند کہ این مقصر بے سرو و پربک در جواب آن چه نویسد مگر آنکہ فقرہ چہ عبارت
عربی ما ثور و فضائل خیر بزرگوار ایشان کہ خیر العرب است بنویسد علی علیہ السلام
انتہا و صیر الخیرات انکلتها وان سعادت نامه را وسیلہ نجات آخروی خود سازد نہ آنکہ مداحی او

إظهار أحوال خودی خواهند امید است کہ سئول ایشان با حاجت مقرون گردد

مکتوب بن چهارم

نیز بسایات و تقابث پناہی شیخ فرید صد دریافت در مداحی خیر البشر علیہ وعلیٰ آلہ الصلوٰۃ
والسلام و در بیان آنکہ تصدقان شریعت او خیر الامم اند و کتوبان آن بدترین نبی آدم -
دور تر غیب بتنابعث سنت نبویه وعلیه وعلى الله الصلوة والسلام مرحمت نامه گرامی مداحی
در آغوش از مرید شرف و در و یافت بمطالعہ آن مرفرف گشت لله للہ سبحانہ والہیة کہ
میراثی از فقر محمدی علیہ السلام والصلوات والصلوات بدست آورده اند کہ محبت فقرا و ارتباط با ایشا
نتیجہ آنست نمیداند کہ این مقصر بے سرو و پربک در جواب آن چه نویسد مگر آنکہ فقرہ چہ عبارت
عربی ما ثور و فضائل خیر بزرگوار ایشان کہ خیر العرب است بنویسد علی علیہ السلام
انتہا و صیر الخیرات انکلتها وان سعادت نامه را وسیلہ نجات آخروی خود سازد نہ آنکہ مداحی او

اس عليه الصلوة والسلام الخیرة نماید بلکه مقولہ خود بان شاید ترجمه بدست

شعر ما ان مدحت محمد اجمع الخیر لکن مدحت مقالی محمد فأقول وبالله سبحانہ العظمة والترفیق ان محمد رسول الله سيد ولد آدم واكثر الناس بعد يوم القيامة وكرم الاولين والآخرين على الله واول من يخلق عنه القبر واول شافع واول مشفع	شعر سخن نمن ستودم ذات محمدی ا لکن باسم احمد ستوده ام سخن ا پس میگویم و از خدا ای پاک عصمت میجویم و توفیق میجویم کہ هر اینہ محمد رسول احد بتر و بهتر و بزرگترین فرزندان آدم است و بیشترین مردم است از روی تابعان روز قیامت و بزرگترین پیشینان و پسینان است نزد خدا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على خير الانبياء
والصلاة والسلام على خير الامم ائمة وكتوبان آن بدترین نبی آدم -
دور تر غیب بتنابعث سنت نبویه وعلیه وعلى الله الصلوة والسلام مرحمت نامه گرامی مداحی
در آغوش از مرید شرف و در و یافت بمطالعہ آن مرفرف گشت لله للہ سبحانہ والہیة کہ
میراثی از فقر محمدی علیہ السلام والصلوات والصلوات بدست آورده اند کہ محبت فقرا و ارتباط با ایشا
نتیجہ آنست نمیداند کہ این مقصر بے سرو و پربک در جواب آن چه نویسد مگر آنکہ فقرہ چہ عبارت
عربی ما ثور و فضائل خیر بزرگوار ایشان کہ خیر العرب است بنویسد علی علیہ السلام
انتہا و صیر الخیرات انکلتها وان سعادت نامه را وسیلہ نجات آخروی خود سازد نہ آنکہ مداحی او

والمعرفت

وَمَنْ أَحْسَنُ مَرُومٍ أَرْوَاهُ سُبْحَانَ مَنْ بَرَزَ مِنْهُ الْإِنْسَانُ أَجْزَأُ مِنْ كُنُوزِ الْعَذَىٰ ۚ وَسِعَتْ رَحْمَتِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۗ وَبِئْسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ اِنَّ اِيْمٰنًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ اِنَّ اِيْمَانًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ اِنَّ اِيْمَانًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ

وَمَنْ أَحْسَنُ مَرُومٍ أَرْوَاهُ سُبْحَانَ مَنْ بَرَزَ مِنْهُ الْإِنْسَانُ أَجْزَأُ مِنْ كُنُوزِ الْعَذَىٰ ۚ وَسِعَتْ رَحْمَتِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۗ وَبِئْسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ اِنَّ اِيْمٰنًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ اِنَّ اِيْمَانًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ

وَمَنْ أَحْسَنُ مَرُومٍ أَرْوَاهُ سُبْحَانَ مَنْ بَرَزَ مِنْهُ الْإِنْسَانُ أَجْزَأُ مِنْ كُنُوزِ الْعَذَىٰ ۚ وَسِعَتْ رَحْمَتِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۗ وَبِئْسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ اِنَّ اِيْمٰنًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ اِنَّ اِيْمَانًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ

وَمَنْ أَحْسَنُ مَرُومٍ أَرْوَاهُ سُبْحَانَ مَنْ بَرَزَ مِنْهُ الْإِنْسَانُ أَجْزَأُ مِنْ كُنُوزِ الْعَذَىٰ ۚ وَسِعَتْ رَحْمَتِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۗ وَبِئْسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ اِنَّ اِيْمٰنًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ اِنَّ اِيْمَانًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ

وَمَنْ أَحْسَنُ مَرُومٍ أَرْوَاهُ سُبْحَانَ مَنْ بَرَزَ مِنْهُ الْإِنْسَانُ أَجْزَأُ مِنْ كُنُوزِ الْعَذَىٰ ۚ وَسِعَتْ رَحْمَتِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۗ وَبِئْسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ اِنَّ اِيْمٰنًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ اِنَّ اِيْمَانًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ

شعری نماہ بعضیان کے درگروہ کہ دارچین بن سید میثروہ پس ناچار تصدق ان پچھین پیغمبر سید البشر علیہ الصلوٰۃ والسلام خیر الامم باشد گنہم خیر امتہ آخر حجت نعت و وقت ایشان ست و مکذبان او علیہ الصلوٰۃ والسلام بدترین نبی آدم الا عترت ابے کشد کفر او فنا کا نشان حال ایشان ست تا کلام صاحب دولت را با تباع

وَمَنْ أَحْسَنُ مَرُومٍ أَرْوَاهُ سُبْحَانَ مَنْ بَرَزَ مِنْهُ الْإِنْسَانُ أَجْزَأُ مِنْ كُنُوزِ الْعَذَىٰ ۚ وَسِعَتْ رَحْمَتِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ ۗ وَبِئْسَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ اِنَّ اِيْمٰنًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ اِنَّ اِيْمَانًا لَّيَسْرًا ۗ لَّيْسَ بِالْاِيْمَانِ اَنْ تَقُوْلَ اَسْلَمْتُ ۗ وَلَٰكِنْ بِالْعَمَلِ ۗ

مکتوبات امام ربانی صدها ثانی (روح آن کتاب است که گروه که بر انبیاء و اولیا قابل باشد این مکتوب برای است سلسله مقبول، اشخاص جامع اکالات مثل مثل اصل است. مکتوب
313-290-243-221-168-66 یا به حکم یک کشور مثل محمود غزنوی باشد فرمان غامری و باطنی داشته باشد.

علا طریقه تشبیه به واسط حضرت ابوبکر صدیق منسوب است و فقیه بلند دانش و دین طریقه با برتری دارد و طریقه تشبیه که نسبت ما از طرف رحمت للعالمین منسوب است و از نام گفته زیاد
تعبیر آن است که طریقه تشبیه نهایت در ابتداء درج کردن و طریقه تشبیه یعنی طریقه اصحاب کرام است و ریاضت و مجاهدت در مقابل نفس عار و تا احکام شرعی و التزام متابعت سنت نبویه
طریقه اصحاب کرام را مخصوص است که این اولیاء الله بزرگواران اول صحت در لعلمین میسر شده که اولیاء الله هستی، بهترین قرون قرن قح سحابه گفته، قیاس کنی ز ستم و بدمرد که این
بزرگواران اول صحت محبوب همان محمد مصطفی (ص) میسر شده و بواسطه الزام سنت است و سنت نیز لازم کردن و از به امتیاز نیک که در حدین یک کنگر گوشت است که آن قلب
ساک است که آن قلب دیگر است که آن اصلاح شمه نام بدن اصلاح است. دوام ذکر الهی تعلق دارد و دیگر الهی مشغول شدن بار بار الله که کسین خاطر آنکه ذکر الله فرض من قبل کل
فرض که در ولایت اولیاء الله و درجات خاص طور به ولایت مهدی معاد ولایت سرگذرده قم است ولایت اولیاء الله صغیر که بر این مفسران، و علیا است ماکو ولایت است. ولایت که در تمام
کالات زیاد دارد و تمام مقامات نسبت ثبات است و نسبت در تمام نسبت با برتر است و تجلی ذات پاک الله به اکثر مشایخ به نژاد الله تعالی بارگاه تمام جانب به مثل برق سرعت یکسره و طریقه تشبیه
صوفیه، غایب و محبت ذات پاک است و نیز ضروری میباشد بیدان خاص صورت کبر و تعارف در هر بزرگان نسبت بهین حضور تشبیه است و نسبت به تشبیه به حضرت خواجه کان عبادت از این
حضور تشبیه است این حضور را حضور بی مب یگوند غیر حضور بی نوع عبادت فرض و نقلی قبول نشود بخاطر اینکه لاسلوت الا حضور القلب و تشبیه بلند و از باقی تمام طریقه مشایخ فضیلت دارد
ز مثل تشبیه، تشبیه هر بواسطه با تاملک جذب و تجلیات به عورات میاید و مراد از آن بهین قرب الله است و طریقه عالی تشبیه نسبت با حضرت ابوبکر صدیق منسوب است و نام اصحاب از
پیشتر طریقت بهت کرده بود از آن وقت الی وقت حاضر جائز و منکر از اصحابان سنده و محبوب مصطفی (ص) بهم ولی بود هم نبی ولایت به طریقت تعلق دارد و نسبت به شریعت و ارث در
لعلمین آن است که هر دو علم داشته و کامل وارث است اگر در شریعت حصه دارد و در طریقت حصه ندارد آن را نیم وارث یکگونه فوق دیگر نیامات اشاره به مکتوب (66-168-
313-290-243-237-221 میباشد.

مکتوبات امام باقر علیه السلام فی احوال آن کتاب است که هر گروه که بنیاد او یا امامه قابل بشد این مکتوبات برای است سلسله متوال، اشخاص جامع الکلمات مثل مثل است.

کتاب (302.292.287.285.113) علقه داکرین او یا امامه جذب و جدور قرض علقه داکرین حر سلطان نظیر این مکتوبات خود را بشد که در کدام را در بیان است برای
مومنین و مسلمان که در خیرت نقشیده اند که خیرت ستر است جذب و جدور قرض آن به تمام اطلاق دارد و چند وقتی هست با راه او یا امامه بهتر از صد سال عبادت بی ایمانی در صد سال عبادت کننده و سینه و قلب انوار
و روح سرخشی اشفاقان فیض انوار که سینه سینه تعلق دارد آن عاقلان از آن خبر ندارد، عالمان بی عمل جذب و جدور قرض علقه داکرین را عمل شیطانی میگویند که این خود ضرورت دین را انکار کرده است. امام (ع)

99 اسم مشهور در یک نام امام اسم اعظم است موجود الله، مطلوب الله، سبوح الله، محمود الله، و در پیشگاه از امام طلب خویش را بنام او را میخواند این لازم است یک مثال اول شد عالمان شیراز
دلیل را که از جیب پوست بز سینه میگویند که عمل شیطانی است و خدا در آن و خدا در آن زمان به صدای آن جذب و جدور قرض می نماند آن را عمل شیطانی میگویند و در حقیقت از خیرت نقشیده سکر است و اهل پاک
داکرین را شیطانی میگویند از راه عاقلان و مشفقان یکایک مترین و حتی امام خیر ندارد مثال مثل دیگر مومنی و دشمنی که بر یکدیگر مشق و محبت دارد و عاقلان و تفرقه بلای این مشق محبت را در که در دنیا نماند و هر
عالم که در خیرت مثل نباشد مثال باطل است و مثال مثل دیگر که یک کاسه حرام را چند عالم که در آن خبری خوردن - عالم اول غذا را نماند و میگوید بخام است و عالم دوم غذا را نماند و میگوید شیرین است و عالم
سوم غذا را نماند و میگوید بی مک است عالم چهارم غذا را کافلا نماند و میگوید صحیح است - در عالم دیگر که به از داکرین بی خبر بود و خیرت مثل نیست و خیرت دارد و بنام نظر نماند باطل و باطل است

مکتوبات امام باقر علیه السلام فی احوال آن کتاب است که هر گروه که بنیاد او یا امامه قابل بشد این مکتوبات برای است سلسله متوال، اشخاص جامع الکلمات مثل مثل است.

شریعت در حقیقت عبادت است غیر شریعت خیرت احوال نماند است.

خداوند آن که عالم که چشمه زنده بود خودشان هم مرده میماند همین عالمان بی عمل از خارج حیات بینند همین غیر متدین بی دین عالمان مثال طریقت انصاف و آن نم وارث است بگذرد مومنی عمل وارث
دارد آن عالمان فعلی که در پاکستان خود را از یک تحلیسیم به تحلیسیم که بر قتل و قتل بنام در عمل 40 سال - میلیون دشمن را شنید نمونده و ناموس همی شد او کاست آید که امام مکتوب فروش رسانید چه شده
باید جلد و باشد حقیقت این عمل نماند اسلام نبود بلکه خدمت - پیوسته نماند است پیوسته نماند اعمی اسلام داشت و مشهور به اخوان المسلمین بود و حقیقت اخوان المسلمین بود و قتل غیر حق را به حق شریعت دین و
تذیبت و آن دشمن میگویند که در آن حد قوی توفیق از آن سلب شده از آن عالم و نامبری قبادش قبول میخواند تفرقه از اول غلت است مرکز در حقیقت - غلت می نماند تفرقه نماند است و عتاب بر تر از
تفرقه نیست تفرقه حقیقتی و عقیده عمل همین است و آینه هر یک نظر قتل و قتل به هم اصلاح نیست و نام ایامان پشت زده آن قتل و قتل در نظر و نماند و قتل - مثل حکومت عربستان سعودی که عدالت نمائی -
ذیقه بهتری باسوس انگلیس از بین برده آن که در کوه کوه خارج به اساس است در سر بر همان قتل و قتل به چشم سر دیده و بنام که شهادت کتب با هم در نظر ندارد و درین جمهور آن دشمنی که خارج، ایش از آن مرجع توبه
میکنند از آن خبر باشد، مثل محمود فتوی سواد قوم نه مکتوبی است نام نهاد اسلام مانع که موجب همان حضرت محمد مصطفی هم نبی بود مومنی است - شریعت تعلق دارد و خیرت دینی به ایلات تعلق دارد که در آن عالم
نام نهاد و مکتوبات فوق ندارد به شریعت عالمان بی عمل و همین اشخاص ولایت دارد مکتوب (48.33.53) این امام را امانت کرده - به عاقل یک دلیل پس است امام عالم تمام قرآن نغمه شده به هم کم
است

مکتوبات امام باقر علیه السلام فی احوال آن کتاب است که هر گروه که بنیاد او یا امامه قابل بشد این مکتوبات برای است سلسله متوال، اشخاص جامع الکلمات مثل مثل است.

کتاب (255-186-80-48-53-33) ایمان عالمان بی عمل و عاقلان حقیقت جاهلی و جاهلی دعوی اسلام باطل و باطل است هر قانون از خود شروع دارد
قانون اساسی، قانون و مکرر اساسی، قانون حقوق بشر و قانون زن نام نهاد متعلق به شرزان باشد همچنان یک زن در ایوان پیش بی بی سی اعلان نموده که من برای دو شخص صلاح کردم هر دو بی وفا بودند

ابابک صحیح کرم یک سید و فادار بود یک هم خشت است و زن هم خشت است قانون و کوراسی و آزادی نسبت باشد که هر دو مع فدا و آخر زمان است مثال اول در ایوب بی بی سی فدا پیش اعلان نمودند که کرام الدین کریم رئیس خدایسین قوتبال افغانستان به در تهاذ نمیی بر تیم قوتبال زنان افغان یک سیون دالر امر بجایی جرید کردید که این خود حقیقت یک اعلان به مرده گوی است.

و قدم اول عام مسلمان مبارانی میمانند و این گل شان دشمنی به مسلمانست و دوم به اساس دولت و پاچگی مسلمان بد جان هم انداختند و این هم علایم دشمنی شان است که این قانون در پشت پرده برایت کشند و شان امحیس است که به عقاید اهل از نام اسلام استاده میکنند و حقیقت به مثل کھیما بود و تعداد افغانستان و نظر دارند که در شکر کابل به چشم سر دیده میشوند و حقیقت قانون امحیس به مسلمان مثل ضرر مل است اما سناذ نهایت خویش را بر علیه اسلام اوامر میدهند و حقیقت اسلام و کفر شدی که در هر دو ضدین در یک جامع نیفتند و جمع کردن آن محال است و اسلام عزت و ادون است

کتابت ام پانچواست یعنی در آن کتاب است که هر گروه بنیاد او را به قول باشد این کتابت های است مسو قوتبال اشخاص مانع حکومت مثل مثل است. کتابت های (163-276-289) یکه ماکر یک کشور به اساس کتابت فرمان صادر نکرده است. اسلام باشد زیرا که کفر خوار و اهل شان و اهل حقیقت و سعادت در جهان مختلف واری دین اسلام و موجب هم مصطفی اص او با آوردن اسلام می باشد و ازین برهان رسوم کفری می باشد. بگوید رسم انبیا و اولیا الله قابل و عینه دارد و از جودت سلبه صاحب سید سید نظر کتابت عام جهانی است یعنی خود را ستاد بگوید که کتابت های (163-274-259-186) اولیات به اشخاص به حق ترتیب شده که در سعادت و کوراسی سر سبزند هر نوع دست از برهان شد حضرت محمد مصطفی اص است و دشمنی به قانونی شریعت است که کتابت (54-186-255) او که کتابت بیان آیت سعادت و مقابله کار استین و حق تعالی که کتابت در تمام فرمان صادر نموده اول علم شریعت اشخاص دست است و دوم عقایق اسرار علم طریقت است و آن اسرار تمویل و مداراتین به غیر مکر اشخاص غیر بار او و قناده اسرار به خاص مسلمان ظاهر کردن و عام مسلمان آن اسرار شان ندانند که در راه راست گمراه نموده و دست بی راه گرفته و اکثر خلق را میر این نمونه و گمراه کردن است و سناذ کفر و دین یافته و خیال اهل هم طالب است و بهر قول است کتابت های (276-289-266) اعلان بی بی سی فدا و شیک یک زن که تهاذ او شخص صحیح کرم آن دو شخص فدا نمود اما یک یک صحیح کرم آن یک فدا و در آید شد نمود و در است حالا فوق سعادت کنید.

کتابت (80-33-53-48) کتابت 195 سوزین حکومت یکه در شریعت را بر پیش گیر و تهاذی و کابانی نصب نموده و اهل اسلام یکه کوراسی و ترس نباشد مانند افوس و زنان پادشاه حاضر در بران و امیران قوم و وقت حاضر حکومت یکه در دهه 1990 در شمس اهل مذنب نظر نمیدهند. بر در بران و امیران برنگان علامت است تا ازین اسلام حقیقی دفاع نمایند تا دوح رحمت لعالین از شرانمی شوند. برای مایل یک دلیل پس است اگر به مجال نام قرآن هم تم تمهید به هم کم است

چونکی بر شان که چونکی دولت را محکم گرفته و بنویسند آزار دست بدهند قتل و قتل هر دو طرف مسلمانان و نظر دارند به سوزیت و بیاد آخرت بر کردن آن ظالمان است و تمام مسلمانان یکه آواز بکشد که خارجی نماز مالک پاک خارج نموده مثال اشخاصیکه مخالفت صلح بسته نمیخوانند صلح بیاید باز بنویسند که آزادی بیان و حقوق زن ازین زده که آن آزادی زاده امحیس و محمدین است که هر نوع کتار شان مرده است و همان زمان غایبین هستند که سیوننا زمین حکومتی و شخصی را نصب نموده مثال دیگر شاهان الله عیان نمازی که از طرف اشخاص بی عمل و چونکی پرست از حکومت

در تقدیر انکار از بعضی متابعت بعضی دیگر متحقق نشود زیرا که حضرت امیر مشایخ و توقیر و تعظیم خلفاء
 ائمه فضیلتان الله تعالی علیهم اجمعین کرده اند و شاید این اقتداء ائمه ایشان را دانسته
 بایشان تبعیت نموده اند پس با وجود انکار خلفاء ائمه متابعت حضرت امیر مؤمنان
 محض افترا است بلکه آن انکارنی بحقیقت انکار حضرت امیر است و در دست صریح هر قول
 و افعال ایشان را و احتمال تقییه را در ماده اسب امده راه وادون نیز از سخنان عقل است محصل صریح
 هرگز تجویز نمی کند کاسد آمد با وجود کمال معرفت و شجاعت تبخیر خلفاء ائمه را حتی سان سلطان
 و از مرد اطهار خلاف آن نمایند و صحبت نفاق بایشان دارند از ادوات اسلام این قسم
 نفاق متصور نیست شاعت این فعل باید دریافت که حضرت امیر چه قسم نبوتی و چه نوع خدای
 و نفاق منتسب می شود و اگر بطریق فرض محال تقییه در ماده اسد آمد مجوز باشد تعظیم و توقیری که
 که حضرت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلمه خلفاء ائمه را میکردند و از ابتدا آنها ایشان را
 بزرگ داشته اند چه جواب خواهند گفت آنجا تقییه گنجایش ندارد و تبلیغ حق بر غیر واجبست
 تر تقییه را آنجا راه وادون بزرگ می کشد قال الله تعالی یا ایها الرسول بلغ ما أنزل الیک
 من ربک فان لم تفعل فما بلغت رسالتی و الله ینصیب من یشاء من الناس کفار ینفقند
 که محمد از حق آنچه موافق اوست اظهار کند و آنچه مخالف اوست اظهار نمی کند و می پوشد
 و مقررست که نبی را بر خطا مقرر دشمنی با ینست و الا خلفه و شریعت او پدایمی شود پس
 چون خلاف تعظیم و توقیر خلفاء ائمه از آنحضرت بنظر نیاید معلوم شد که تعظیم ایشان از خطا
 متصور بود و از زوال محفوظ بپرسد اصل سخن رویم و جواب اعتراض ایشان را منع تر گویم
 که متابعت جمیع اصحاب و اصول دین لازم است و هرگز در اصول اختلافی ندارند اگر اختلاف
 است در فروع است و شخصی که طاعت بعضی است از متابعت جمیع محروم است چنانچه

منه تقییه تبخیر
 امکان صرف آن
 من مخالفت تبخیر

تعلیم
 تبلیغ

تعلیم
 تبلیغ
 تبلیغ
 تبلیغ

مکتوب و شاد و ششم

مؤلف: میرزا محمد علی قزوینی
موضوع: مکتوب و شاد و ششم

مکتوب و شاد و ششم
مؤلف: میرزا محمد علی قزوینی
موضوع: مکتوب و شاد و ششم

مکتوب و شاد و ششم
مؤلف: میرزا محمد علی قزوینی
موضوع: مکتوب و شاد و ششم

مکتوب و شاد و ششم
مؤلف: میرزا محمد علی قزوینی
موضوع: مکتوب و شاد و ششم

اکبر بخت ضلالت است...
و قول و انگار در شرح...
و خلفا و اشدین...
ایضاً میقت با...
و نوع است...
و کد و شش...
بیتن...
و طلس...
کن مقال...
الهدی...
الک...
و شاد...

مکتوب و شاد و ششم
مؤلف: میرزا محمد علی قزوینی
موضوع: مکتوب و شاد و ششم

مکتوب و شاد و ششم
مؤلف: میرزا محمد علی قزوینی
موضوع: مکتوب و شاد و ششم

والمعنى

٤٣

أَلِكَلِمَةِ قَالَهُمْ كَالْبُحْرِ بِأَيْهِمْ لَقَدْ نَجَّاهُمْ نَجْرًا مَّا الْقِيَّاسُ وَالْإِجْمَاعُ فَذَلِكَ
 مِنَ الْبِدْعَةِ فِي شَيْءٍ فَإِنَّهُ مَطْمَئِنٌّ لِعَنَةِ النَّصُوحِ كَأَمْثَلِ أَمْرِ نَجْدٍ فَاسْتَبْرَأُوا يَا أُولِي
 الْأَبْصَارِ وَالسَّلَامَةَ عَلَى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدَى وَالزُّمْرَةَ مُتَابِعَةَ الصُّطْفَى عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالرَّبِيبِ وَالنَّبِيِّمَا

لفظه طمئنت به فقلادون
 ايضا طمئنت قالوا طمئنت قال
 عند قال قال صلوات الله وسلامه
 واليه المرجع والى المصير
 اعني في قوله عليه السلام
 والربيب والنبويهما

کتابت علم بانی عهد است ثانی ارج آن کتاب است که هر که در دنیا آید او باید اولی قابل باشد این کتابت برای است سلسله متوال، اتماس جامع الکلمات مثل مثل است
 فی سبکی غازی مرویدان مولوی و طایفه مطلق علوم حضرت علوم (00921338718434) که علیه همین در مورد ساخته. به تعداد (944) تقریر بر سبوری داخل 32
 جی بی سبوری میباشد.

پنجم بر علم سلام میزاید علیه نایب آینه که به نقش اصحاب کرام پاکیزه دارد. و در ادبی ران پاکیزه است (از کتاب کفر) ضریق را به حق مترب چون ندین یعنی لیکه آت آخرت توبه اش قبول نشود.
 ضرورت این را قضا نکند شدن کافر است.

ششمین دو ماده است که تعداد زیاد است و جواب بید گفت که گوید که نیکو نیا است ماد هر که زمره کم است و آیین زیاده است ما ملاکم. و عاذه زیاده است ما ساجد کم. عام سخنان زیاده است اما خاص اخاص
 انیا کم است. عام مسلمین زیاده است اما خاص اولیا الله کم است.

این دنیا برای آسمان است و جنگ کافران و مظلومان است کافران خورج جزینان و مظلومان یعنی است. و کسانیکه خورج را در آفتابان آورده و حیات میکنند 600000 زبان را برود
 ساخته با معانی هم 600000 یا سرانی سر و سنان کرده و همین مردان از خورج هم بر ترستند عذاب الهی و چشم آفتاب ساز میکنند.

سودا قوم نه مظهر قوم و مانیان قوم خیانت کار قوم است کسانیکه خورج را در آفتابان آورده.
 به تعداد بیست و هفت است فی الله است سلیمن مرکن است به کسانیکه و پشت پرده خورج کار میکنند.

کتابت علم بانی داخل 127 اوراق و 103 اوراق شرح و توفت طلاب الصوف فن الذکرات بید به حرفه زبان ترجمه شود که سخنان از قده خورج و در اصل نبات یاند. سودا قوم کمی
 است که نه مظهر قوم است.

لیکد از یک پنجه را که از نام پنجه بران اکلر کردن است و بجز زن سنان بالای شان طلاق است. از یک ولی الله اکلر کردن از نام اولیا. اکلر است و زن سنان بالای شان طلاق است جل و
 اسلام نیست اگر باشد پیروان شاد. نرود و فرعون است.

السا که من اتمی سلطان الاخرسون، سلطان الانس اشد من الشطان ابن و عمل شیاه آقا و آقا المصاطفا

اگر شخصی کمی جوید است.

غازی مرویدان مولوی علوم حضرت علوم در سبوری کلام (32) جی بی کلام تقریر نموده که (72) کرده و فرق بی علیه و باطل را ثابت نموده و بچکن غازی مرویدان مولوی شیاه. الله ارج. هر
 الفتور و دست تقریر نموده (72) کرده و جسی را ثابت نموده است.

عاجی حب مان الله به السلام از قوم احمدی سید خوب کت که به نصیت ماعل کند.

باز آن نیک که وقت از وقت بگذرد باز آن وقت افسوس ارزش ندارد.

لیکد این حرفها را قبول نمی نماید و عالم جاہل است علوم بر آینه.

اصح میفرماید تمام ارجاع صفت استاده شده و برای نشان گذاشته است بگویم تمام ارجاع گفته قلوبا گفت بیخ قلم آواز داد یک گروه دین و به قلب گفت آن صادق مسلمان است دوم گروه دین و به قلب گفت که نیتی و آن فاعل کافر است سوم گروه دین گفت که نیتی به قلب گفت هستی آن را و حالات حرکت مسلمان سیمید چهارم گروه به قلب گفت که نیتی به زبان گفته هستی و در حالت مرگ بی ایمن میروید هم گروه سکوت اختیار کرده علامه اش از دست که با مردم گروهی با مسلمان مسلمان و با کافر کافر است از زمان نطق میگویند. مرناقی در اقرار کافر میکنند و دین شیرین و به قلب تعریف میباشند اصح علم قدیم داشت هر عمل انسان را اصح میداند که در آن حال و در آن ماه و در آن روز و در آن وقت این عمل را اجرا میکنند و اتمیده آری بنده که شکر نیک اجر و کعبه به طراب است آیت شریف و اله عظیم و ما تعلمون و ارجاع سنگین پریشان بود که شکرین و منافقین و کفایین ارجاع به نفسی از ارجاع به فوصال بود اصح گفت در سوال تمام ارجاع با برهم جواب بگویند رب شماستم؟ زیست زیبایی و زیست دنیا برای نشان و او و مسنوت آخرت را هم که گذارم را انتخاب میکنند و آن وقت شیطان نفس عار و شیطان در آشیاء داخل شود و آن حالت از پیش در دنیا داخل شده ظاهر آنکه برای سازود و آن حالت 26 بنده آواز گرفته و زحمه ارجاع به لنگر دین شامل شده و ازین آن است که آواز ساز و سرود دین قبول کرد (2) آواز شیطان حسن پرتی قبول کرد 3- آواز دین بر او استی راقبول و ارشد (4) از دین شراب نوشی قبول کرد 5- آواز شیطان به عت قبول و ارشد (6) آواز دین ترک سلامت راقبول و ارشد 7- آواز دین ترک جامت قبول و ارشد 8- آواز شیطان اسباب سرود قبول و ارشد (9) آواز دین و خلقت قبول و ارشد (10) آواز دین و خود پندار قبول و ارشد (11) آواز شیطان قبول و ارشد (12) آواز دین از حرص دنیا قبول و ارشد (13) احمد و پاکاری قبول و ارشد (14) آواز شیطان کبر و نعت قبول و ارشد (15) آواز دین خلق در میان مسلمانا قبول و ارشد (16) آواز دین نیست کردن مسلمان قبول و ارشد (17) آواز شیطان شرک و به عت قبول و ارشد (18) آواز دین کفر صلیه قبول و ارشد (19) آواز دین حق اهل قبول و ارشد (20) آواز شیطان کذب کردن قبول و ارشد (21) آواز دین افعال به گروه قبول و ارشد (22) آواز دین صلیه اهل قبول و ارشد (23) آواز شیطان و به نظری قبول و ارشد (24) آواز شیطان و به دینی قبول و ارشد (25) آواز دین منع شیطان قبول و ارشد (26) آواز دین بر او متبول و دشمن و ارشد این دنیا استخوان است بچک خاتم و مظلومان است کتاب التوحید، مطلق العارفين و بریلن الوصلین حضرت مطلق با جود رسد علیه منکر کتاب 274.

حرکس که در نسبت است آن شخص از دست محروم ندهد و آن شخص که از دست هستی نگیرد آن شخص از فراض محروم نماند و حرکس که از فرض هستی نگیرد آن شخص از معرفت محروم نماند حرک خود را ماقبل میداند برکت علم است برکت علم معرفت است و برکت معرفت شناختن راه حق است و حرآه وقت که معرفت ناقص بود و قدر معرفت نیشاند و السلام.

حرکس که به نسبت من عمل کند و آن شخص استی من نیست و آن شخص که نسبت من را منقاع کرده آن شخص شامت حرام است و در سنت حجت و اراد، علایم حجت و آخرت است. و حر مقلد ضروری است و حر شخص در نفس و شیطان از نظیر و عداوت جان خود را نگه دارد اگر کدام شخص نفس غالب شود آن شخص در قید شمول بندی است و حرکس که چیتات تبع شده آن شخص قلب به مثل سنگ میاید و حرکس خود اصحاب به شومت آب خست کردن و آن شخص در حقیقت قلب تفریق نداشت تم کشت کرده و الله تعالی در قسم مخلوقات میدا کرده اول پاکاید

به آن مثل داده اگر از شوست پاک اندوم جانور پیدا کرده به آن شوست داده و از مثل خاک کرده و سوم انسان پیدا کرده و به آن انسان مثل و شوست مرده داده و کدام انسان که شوست آن شخص به طب غالب باشد آن شخص را از جگر به تراست و کدام شخص که مسلمان مثل آن به شوست غالب باشد آن شخص از ملائکه بهتر و افضل است.

نام بدی با از خواجه و پیروان قدیمه، جبر علیه غیر 39 فرقه است روافض و پیروان شیخان، جنسی و غیره 33 فرقه است. فرقه بی از گفته خوب مصطفی دس اول با حضرت ابو بکر صدیق (رض) بود دوم حضرت عمر فاروق (رض) بود و روافض به آن اندازه گفتن است که بود و تعداد به اندازه گفتن نیستند سوم با حضرت عثمان غنی (رض) با پیامد حضرت علی شیر خدا به خلافت تیس گردیده بودند اما خواجه به مقابل حکومت اسلامی شان عداوت نموده و به آن اندازه ظلم کرده که فرود، شاد، فرعون کرده و عوی اسلام و اندام اذیت اسلام میکنند و قدم اول فیصله بی رحمتی صادر شده که تارین از بعد ضرورت دین است از ضرورت دین انکار کردن کفر است و فرقه بی گفتن نام نهاد مسلمان و عوی بشریت کردن مجاز است و عوی اسلام در حقیقت اذیت به اسلام است الهی از طرف پیغمبر صحران کتبه به خاطر مسلمان تیس شده و از آن منکر و حقیقت از اسلام منکر است علیه خواجه توبه شده و معتزله از کلمات اولیا، الله منکر هستند و نام نهاد ملا توبه شده و زمان حاضر از اولیا، الله منکر هستند بلکه تا روز قیامت اولیا، الله زنده اند الهی روز قیامت وقت اولیا، الله ازین رفت قیامت میشود. و نام جهان قتل و قاتل از دست زیندترین و منافقین و مشرکین، مبدین و کائنات مسلمان و دین مقدس اسلام با حلیه باطل مبدین به هر مسند حق دین مقدس اسلام خواست بی امانت است که منظره و یک مرد کتاب از طرف دیگرین هر مسند است یکتیم و باطل پرست بید یک کتاب اهل سنت و باجماعت مثبت کند بخاطر اینکه محمود غزنوی اهل سنت و باجماعت بود.

و باره سلسله شیخ المشایخ اهل سنت و باجماعت چهار نام ما هب در مقابل 72 فرقه کرده خواجه روافض، شیخان و غیره یک منظره رسمی در مسجد حیدرآباد مشرکال به حضور داشت اینست بی، که خیرین کمال و وزارت امور داند و این نام با حقیقت بر ملا دیده است گفته که در بی ایی روان هستند در غیر آن کتاب الفرق بین فرق و در هیچ ما هب اسلام که تالیف ابو منصور عبدالقادر بغدادی را مطالعه و از اهل و مذہب است که گفته توبه کنید و راه منافقین را راندند.

اعلام منافق، منافق را بخاطر منافق میگویند که ظاهرشان مسلمان و باطنشان با کفار میباشد و منافق مثال پرگوسند است که در میان دو گوسند شیر دارد از آن مرده طرف استاده میکند و عالم منافق کسی است که زبان اش عالم و قلب او بی جاملان باشد و چندین اعلام منافقین به حرم و حوس مشمول است و حوسم به دین، مال مقدم است و منافق از الله تعالی به غیر تمام مخلوق رجوع میکند و حوسم از الله (ج) به غیره و دیگر شخص ترس ندارد و منافق از الله به غیر از حرکت مترسد و حوسم بیگی میکند و الله کریان دارد و منافق لنگه میکند و به آن لنگه خوشحال میشود و حوسم در غفلت یک تن شوش میباشد و منافق مجلس خود را حوسم تنم کرده و در اول از تنهای مترسد و منافق در فصل در خراب کردن میکوشد حوسم در دین تدریس بر او بیگی حکم میکند و از بدی منی میکند و در این اصلاح به خواهد منافق در جای خوب خافرقه و نماید میکند مخلوق از بیگی به طرف بدی حکم میکند منافق شخص از یک به دیگر فریق از بیگی مخلوق منی میکند و آن را به حکم میکند بیگ الله تعالی در تمام منافقان و آن کافران را به جهنم راجع کرده و منافق و کافر زیاده است است منافق بخاطر اینکه منافق میگوید که به خاطر مسلمان کرب باطن کنار است و نام نهاد مسلمان خواجه و پیروان قرآن را ترسد میکند و خود قرآن برایشان لغت میکند و اهل بیگ که کرده و کراهی فرقه یا سید باطل به تک بلکه و ظلم با حقان کرده و حق را ناحق گفته ترسد و در اول باطل ناحق را ناحق گویند و ناحق را ناحق مثبت کنند زندق است

و آن روش نیست کمتر است و عذابا بل پرست عبد الوهب نژدی و خواجه و غیر متقدمین پشت نشان نماند نشود باید اول خود را مسلمان ثابت کند بار دوم پشت نماند ثبت کند از حق ناحق کشته بین اسلام و ایمان از آن رفقا نام نشان اسلام و ایمان است و خشیت اسلام و ایمان نیست. مثل اطمینان، یهود و نصاری که بدتر است.

تیمسار و دیگر برای مسلمان جایز است خواجه و پیروان آن قبول ندارد علامه لکنی، همزای کلاه اول سنت اجماع است حج عرب است پیروان خواجه قبول ندارد امام اعظم (رح) اسراج نه نشسته بود از اسراج جایگزین خواجه و پیروان آن قبول ندارد که است بعد از مرگ ننده حق است خواجه و پیروان قبول ندارد انبیاء علم نایب عطایی بر حق اطلاع داد که پشت و دوزخ قیامت اهل کفر و منافق و او خواجه و پیروان آن قبول ندارد انبیاء خاص انخاص حق است و خواجه پیروان قبول ندارد مرس اولیاء الله خاص خاطر حق است خواجه و پیروان قبول ندارد قبرستان انبیاء مرغ و اولیاء الله در قبر نماند است خواجه و پیروان قبول ندارد دست اولیاء الله، استاد، پدر و مادر، بوسیدن جایز است خواجه و پیروان آن قبول ندارد و نماند دست مرد زیر ناف بسته شود از زمان بالای سینه بخاطر کرمه بنجر هر دو انداره کرده مرتضی‌المطین مردود زن مردویشان است است مردو جایز است خواجه و پیروان آن قبول ندارد بیت کردن از شیخ المشایخ پیر کمال و کل جایز است سب شیرو برکت است خواجه و پیروان قبول ندارد در جمع دعا کردن بعد از سنت مین معاد است خواجه و پیروان قبول ندارد و قبرستان روح در جسم آمدن حق است خواجه پیروان قبول ندارند دست رکعت تراویح کردن اهل سنت و اجماع حق است خواجه و پیروان قبول ندارد قضای عمری در آخر جمعه در مسلمان پنج وقت نماند جایز حق است خواجه و پیروان قبول ندارد و قور صلبه هر نوع احترام کردن جایز است خواجه و پیروان قبول ندارد و عابد از نماند یکبار دو بار و سه بار و اول و در اخیر و مؤمنان حق است خواجه و پیروان قبول ندارد و قرآن نتم در نماز و طعام و این آن عمل مسالمین است خواجه و پیروان قبول ندارد و عابد از جنازه مسالمین به مسلمان عمل است خواجه و پیروان قبول ندارد تمویذ کردن آن هجرت گرفتن حق است خواجه و پیروان قبول ندارد طعام به کمک شروع نمودن حق است خواجه و پیروان قبول ندارد و غداست سه روز همان عزت واجب نیست بلکه خیرات روز اول، دوم و سوم بهترین خواجه و پیروان قبول ندارد و در اسباب مردان جایز و تمسین کردن آن بدعت شلالت و کفرای است خواجه و پیروان قبول ندارد گفتن قرآن در دایره مسالمین و مسلمین بالای جنازه جای جایز حق است خواجه و پیروان قبول ندارد شفاعت و صلوات است و منکر شفاعت حق نیست خواجه و پیروان قبول ندارد از آذان بعد از زنگ شامه یوم التیمم منکر میگویند منافق نیست خواجه و پیروان قبول ندارد طریقه تشبیه دیگر تشبیه بهترین خواجه و پیروان قبول ندارد و طریقه تشبیه دیگر به هر بهترین خواجه و پیروان قبول ندارد و غیر طریقه به تیمسار است خواجه و پیروان قبول ندارد دلایل انحراف و حزب اعظم سب شیرو برکت که آن یک دو گفتن دو یکی نوشته شود و کتله کشیده میشود و در جات بلا اوله میثقه خواجه و پیروان آن قبول ندارد آن دو دو کج و دو دو کلی خواجه و پیروان قبول ندارد و سوره فتح بعد از نماز شام تلاوت کردن برای روشنی است خواجه و پیروان قبول ندارد و سوره حم نماند و سوره حم نماند و سوره التوحه بعد از نماز ظهر تلاوت و ثواب ابر است خواجه و پیروان قبول ندارد و سب مل در لعینین محبوب است و در محبوب عمل کردن محبوب است محبوب عمل کردن ضرورت این است ضرورت این را خدا منکر شدن کافر است غیر حق را به حق مترتب دیدن زندق است آن شخص را میگویند حد توبه توفیق از آن سلب نمودن عام مسلمان و آن ناشی توبه قبول است تفرقه از دلایل غفلت است و محرک طریقت به غفلت مع شود تفرقه نماند است عذاب برتر از تفرقه نیست اگر به نصیحت اعلی کتبه دست به دست نماید و وقت ضایع خواهد شد.

1- خوارج کیست؟ از قانون شریعت جان کشیدن را میگویند در زمان صحابه و در خلافت حضرت عمر فاروق (رض) خوارج بغاوت نموده و عمر را به شهادت رسانیده و خلافت را به پایان رسانیدند بعداً در خلافت حضرت عثمان غنی بغاوت نموده و عثمان را به شهادت رسانیدند و در زمان خلافت حضرت علی شیر خدا خوارج بغاوت نموده و حضرت علی شیر خدا را به شهادت رسانیدند و خلافت شان را ختم کردند.

2- خوارج به کفریت باطل روان است چون مسلمان واقعی را ناسلمان میگویند و کافر مسلمان میگویند، خوارج پیروان وهابیان و داعشیان بوده که بی جا پشت مسلمان حرف زده، هر کافر در دوزخ به شکل انسان مییاشد اما خوارج به شکل سگ مییاشد نمونه آن انتحار نمودن در بین مسلمین و علمای جهد کشور در هتل اورانوس.

3- کلمه طیبه بنیاد ایمان و اسلام بوده و آنرا مستحکم مینماید به همین منظور توحید میگویند لذا اشد ضروریست که صحیح معنی و مفهوم باید مسلمان بشناسد عقاید باطل، جبریه، قدره، کفر، شرک بدعت و نجاست های پنهان نمائند کلمه طیبه در مومن و منافق و کافر در مابین امتیاز پیدا میکند.

4- در کلمه طیبه 10 فرض است

- 1- در تمام عمر یک بار اقرار به زبان فرض است.
- 2- حفظ معنای آن به عقاید اهل سنت و الجماعه فرض است نه به عقاید باطل، قدریه و جبریه و متزلیا و مجسمه.
- 3- یقین و باور کردن به معنی آن فرض است.
- 4- به معنی کلمه طیبه تا روز آخرت عملی نمودن فرض است.
- 5- حروف سر و زیر هر دو صحیح باشد خطا نباشد فرض است.
- 6- اگر کدام شخص بگوید کلمه طیبه را بخوانید به مومن لازم است که بی درنگ بخواند فرض است.
- 7- یقین داشتن به وجود الله الی وقت مرگ فرض است.
- 8- پیغمبر را به پیغمبری پذیرفتن فرض است.
- 9- محمد (ص) برای رهنمایی بشر فرستاده شده از طرف خداوند فرض است.
- 10- دانستن نسب حضرت محمد (ص) فرض است که محمد (ص) بن عبدالله بن عبدالمطلب بن هاشم است.

5- مسئولین امنیت ملی خبر دار باشید! نهاد خوارج در افغانستان به اسم جمعیت اصلاح و نجم جوانان فعالیت مینمایند که استاد مشهور آن عبدالظاهر داعی به ذریعه آن اشخاص و مدرسه های خوارج و پیروان داعشیان تولید میکند از بین برده شود.

6- عقاید حق ناجیه میگویند هر کار الله پیدا میکند و هر کار بنده میکند و اساس عقیده آن آیت مطابقت قرآن شریف میگوید که هر کار خداوند مینماید. (والله خلقکم و ما تعملون) و حضرت محمد (ص) میفرماید (انما الیه و اصحابه) حضرت محمد فرموده به مثل من و اصحاب من حرکت نمایند که حدیث حضرت محمد (ص) به کسانی اشاره نموده که به خط مشی جناب محمد مصطفی (ص) حرکت نموده و قایم و دایم به این فرموده میباشند.

از مکتوبات امام ربانی مجدد الف ثانی (75، 16، 168، 167، 44) بر این مسئله دلالت دارد.

7- عقاید باطل جبریه میگوید هر کار الله میکند و بنده هیچ چیز کرده نمیتواند در قدم اول به الله بهتان کردن هیچ نوع ظلم الله نمیکند به الله بهتان عظیم است در قدم دوم هر نوع نیکی بنده میکند هر نوع اجر یا عذاب الله به دست الله است.

8- دیگر عقاید باطل قدریه میگوید هر کار بنده پیدا میکند و هر کار بنده میکند این هم گفتار کفر است این گفتار کفر است همه کار بدست الله است.

9- حرف نداء یعنی یا محمد یا رسول الله یاسین ، قلب قرآن است اسم رحمه للعالمین است پیروان خارج میگویند حرف ندا اشاره به حاضر است پیغمبر (ع) حاضر نیست یا محمد گفتن جایز نیست (یا ایها المدثر ، یا ایها المزمحل) و از قرآن انکار واضح مینمایند ما در زمان پیغمبر وجود نداشتیم در قرآن فرموده (یا ایها الذین آمنوا) ما در آن زمان حاضر نبودیم اما حالا قرآن را قبول داریم و همچنان در کتاب کشف الاسرار ، وعیده الابرار خواجه عبدالله انصار در تفسیر شریف در 520 هجری قمری ثابت نموده که در قرآن عظیم الشان (1085) حرف نداء آمده است.

10- دیوبندی و بریلی دو گروه که از انگلیس معاش میخوردند مدت 120 سال یکدیگر را کفر و خود را مسلمان ثابت مینمودند اگر اینها دیوبندی هستند یا بریلی باید تابع اهل سنت و الجماعت باشد اگر به اهل سنت و الجماعت تابع نباشد مردود و قابل قبول نیست.

11- آن عالم بی علم نام نهاد طریقت از پیر ناقص گرفته آنرا به مقصد نرسانیده و خود شان از نعمت عظیم محروم شده و مسلمانها را از نعمت عظیم محروم میسازند مکتوبات امام ربانی (23-54-186-53) عمل نماید بغیر آن مثل ابلیس است.

12- خداوند (ج) علم قدیم داشته و خداوند ارواح ها را گروه گروه و صف، صف ایستاده کرد و بر آنها گفت (الست بریکم) یعنی من رب تان هستم یا نه؟ پنجم نوع جواب گفته شد یک گروه به زبان اقرار و به قلب تصدیق نمود که این مسلمان واقعی است و گروه دوم به دهن هم گفت نه و به قلب هم تصدیق کرد که نه کافر مطلق است و گروه سوم به دهن اقرار نمود و به قلب منکر شد همه کار های خوب که در دنیا نموده در خاتمه حیات بی ایمان از دنیا گذشته گروه چهارم به زبان گفته که نیست و به قلب تصدیق کرد که هستی همه گناهان اش بخشیده و از دنیا که رفت با ایمان می رود و گروه پنجم منافق استند که سکونت اختیار کردند یعنی با مسلمان ها رفته با آنها یکجا و با کفار رفته با آنها یکجا میشود. (و من طالب العلم الدنیا و هو کافر و من طلب العلم للحجه و فهو منافق و طلب لعلم للمولا و هو مسلمه).

13- در عقاید احناف هیچ شخص را کافر نمیگویند و آن شخص را که عقاید کفری داشته باشد آن را نشان دهی مینمائیم.

14- مستحق صدقات و خیرات هر وقت جایز بوده و اجر ثواب دارد اگر تعیین وقت شوند که روز ، اول ، دوم ، سوم نیست چهارم جایز است در حالیکه این کار بدعت و بدعت گمراهی و ذلالت است.

15- در هر خانه عزت مهمان واجب است اما در خانه مرده الی سه روز توقع عزت شدن را نداشته باشند و بهترین خیرات اول ، دوم و سوم است بدعت و بدعت گمراهی و ذلالت است.

16- اسقاط دادن پشت مرده به هر اندازه جائز است یعنی تعیین کردن 100 افغانی بدعت و بدعت گمراهی و ذلالت است.

17- آذان دادن شفاعت وسیله طلب کردن وظیفه هر مسلمان است به آن اشخاص منکر شفاعت نیست بلکه عذاب است.

18- به گشتن یک بار درود شریف به پیغمبر (ص) ده درجات بلند میشود و ده نیکی نوشته میشود و ده گناه بخشیده میشود آن سبب خیر و برکت است برای مسلمانان.

- 19- حلقه ذاکرین ، طریقه نقش‌بندیه ، ذکر خفیه در آن حالات جذب ، رقص و رقاصی که تعلق به تقوی دارد که آن اشخاص اولیا است عالمان بی عمل ، عمل جذب را شیطانی میگویند اصل حقیقت اسم الله 99 است یک اسم آن اعظم گفته میشود که موجود الله مطلوب الله ، مقصود الله معبود الله ، طلب ذاکرین رضای خداوند است.
- 20- مکتوبات امام ربانی (62-113-285-287) آن علایم متقیان است ، عقاید آن مقبوله و مقبوله اهل سنت و جماعت است.
- 21- بالای آله موسیقی دهل که به پوست و چوب جور شده همه را به رقص میاورد عالمان بی عمل اعتراض نمیکند اما به رقص درویشان به درگاه خداوند تعالی اعتراض میگیرند.
- 22- در طریقه نقش‌بندیه در ابتدائی ذکر به طور خفیه است قلب ، روح ، سیر ، خفیه ، اخفا و نفس ، قلبی طریقه اشخاص خاص است نه اشخاص عام و اشخاص خاص اولیاء الله است و هر زمانیکه سند خلافت را بدست بیاورد بعداً اجازه ذکر به جهر را دارند.
- 23- در طریقه چشتیه ذکر کاملاً به طور جهر میباشد.
- 24- در طریقه قادریه غوث الاعظم دستگیر ذکر کاملاً به تسبیحات صورت میگیرد.
- 25- در طریقه سروردیه آن هم به تسبیحات تعلق دارد.
- 26- لنگی همراه کلاه تاج عرب است هر کسیکه به سنت پیامبر (ص) اهانت میکند آن امتی پیغمبر (ص) نیست.
- 27- امام اعظم (رح) در تمام عمر سر لچ نه نشسته بود دلیل آن که همیشه خداوند را حاضر و ناظر میدید و هیچگاه سر لچ نمی نشست.
- 28- حضرت محمد (ص) دو قسم نماز را به جا آورده است یکبار دست را به زیر ناف بسته و بار دیگر بالای سینه گذاشته که اشاره بر این است که مردان دست را بر زیر ناف بسته و زنان بالای سینه بسته نمایند اگر کسی جز این میکند از امتی پیغمبر (ص) به حساب نمی آید.
- 29- خوارج عقاید باطل مثل زار هل هل است عقاید مسلمانها مثل شهد غسل است.
- 30- دعا مغز عبادت است یعنی در هر بخش نماز برای یکبار دو بار سه بار هر قدر دعا نمایی بعد از سنت و هر حالت جایز است و منکرین آن امتی پیامبر (ص) نیست.

31- بعد از موت سوال و جواب حق است منکرین آن امتی پیامبر (ص) نیست.

32- انبیاء (ع) علم غیب عطائی داده اطلاع جنت و دوزخ ، روز قیامت را داده منکر این منکر دین است.

33- میلاد محبوب سبحان نبی کریم (ص) ، میلاد اولیاء الله ، بزرگداشت از این روز ها جایز است.

34- انبیاء (ع) ، اولیا الله به قبر ها زنده است در قرآن شریف ثابت است انکار کردن این منکر است.

35- نام نهاد ازلی بد بخت غیر مقلدین خوارج فساد پیشه در جهان ذریعه جاسوس انگلیس مشهور به اسم همپری در داخل عربستان سعود در مابین مسلمین تفرقه بیندازند و عبدالوهاب نجدی بالای مسلمانها فتواد داد که مسلمانها نیست بلکه کفر و شرک و مشرکان است و حمایت کنند وی انگلیس ها بود و به گفتار وی باید مردم را به قتل برساند و مال و جان شان غنیمت است و بعد چور چپاول را شروع کردند اول تمام خانقها و اهل تصوف طریقت ذاکرین ختم و بعد مدرسه امامان چهار مذهب بسته شوند و مکمل حکومت عثمانی آن زمان که اهل سنت و الجماعت بودند از بین بردند و لشکر کشی نمودند میلیون ها مسلمان را به قتل رسانیدند و در وقت حاضر مسلمان به مثل ارد تر کردن نمک است ، نام نهاد ازلی بد بخت فعالیت دوام دارد ، جمیعت اصلاح و نجم الجوانان و مدرسه ها در داخل افغانستان فعالیت نموده در آن خوارج و داعش تربیه و تولید میشود و در آینده افغانستان در افغانستان هم لشکر کشی مینمایند باید نام نهاد مسلمانان گرفتار و به پنجه قانون شرعی جزا داده شوند و مکتوب ربانی و اصل حقیقت اخوان المسلمین برادر مسلمانها است حالا اخوان المسلمین نام نهاد آنهاست و دعوی نا حق اسلامی دارد و در حقیقت اخوان الشیاطین است که در طول 40 سال به میلیون ها اشخاص را به شهادت رسانیدند و ناموس شهدا در کجاست باید حسابه باشیند باید محکمه شوند به عوض عدالت و شر فساد آوردند و به مثل عدالت محمود غزنوی عقاید حنفی داشته باشد و شما عقاید حنفی تان کجاست و گلبندین در پاکستان مودودی شد از طرف کمپ شمشتو در پاکستان ناموس شهدا افغانستان به ذریعه زن های گمراه و به زن بیراه راز میکرد حالت شما

خراب بیا که جای ببرم که حال شما خوب شود و در جای میبرد به نام جج باز او را در بدل پول های گزاف به دیگران میفروختند باید گلبدین از طیاره از گردن اویزان شود هم کم است و سیاف و هابی شد که از طرف این شخص کمپ شمشتو به عربستان هزار ها ناموس مجاهدین بنام غلامی و چوپان فرستاد یک بی بی اصل افغانی به یک افغانستانی در سعودی باید سیاف از طیاره اویزان شود به بی بی گفتی که از آن ظالمان سنگ افغانستان شرف دارد و روی شان سیاه بود و ربانی پنجپیری شد و در وقت حاضر افغانستان فعالیت و خدمت به خوارج دارد.پ

مثال شان جمعیت اصلاح و نجم الجوانان باید امنیت ملی و گارنیزیون و پولیس شما متوجه باشند که پیر اکمالات کنند آن را گفتار کرد دو کشور گرفته شود.

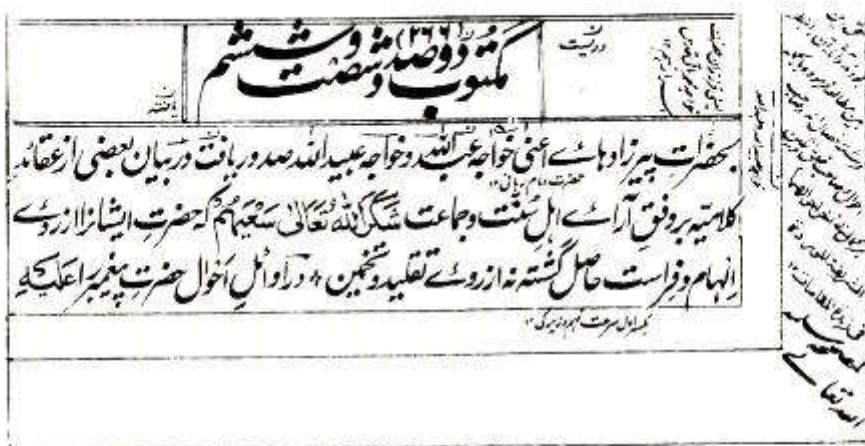
هر نوع تقریر سلطان المناظرین غازی مرد میدان مولوی غلام مشهور به نابغه یک گروه جنتی 729 گروه جهنمی را ثابت کرد شماره فیسبوک 0092338718434 و این گروه ثماً کر است هر قسم گفتار میکنند و گفتار حق نمیشوند بکماً گنگه است و هر قسم گفتار میکنند و گفتار حق نمیگویند همچون کور است هر چیز میبیند جز حق.

حق را ناحق گویند و رد شریعت است و رد شریعت کفر است غیر حق را به حق مقرب دیدن زندیق است و ضرورت دیدن انکار قصداً کفر است هر کس کافر را مسلمان گوید کافر است و هر کس مسلمان را کافر گوید خود شان کافر است.

اگر صلاح خیر لازم است و ان چوکی پرست که چوکی دولت را محکم گرفته و نمیخواهد از دست بدهد و قتل و قاتل هر دو طرف مسلمانها را در نظر ندارد تنها خود و چوکی را مبینند مسئولیت دنیا و آخرت به گردن شان است و از جمله ظالمان است باید مسلمانها به آواز بلند بگویند خارجی ها از خاک پاک ما خارج شوند و مثال دیگر اشخاصیکه مخالف صلح هستند نمیخواهد صلح باید باز بهانه میکنند که آزادی بیان از بین نرود و حقوق زنان از بین نرود چون این آزادی تولید انگلیس است و انگلیس ملحد هر نوع گفتار شان مردود میباشد و آن اشخاص میگوید حقوق زنان از بین نرود و آن زنان غاصبین است که میلوونها زمین حکومتی و شخصی را غصب نموده مثال امان الله خان غازی پادشاه افغانستان از طرف اشخاص بی عمل و چوکی پرست در ما بین ما مسلمانها تفرقه انداختند و هر طر لشکرکشی نمودند و شاه کشور را مجبور به ترک افغانستان نمود تا ایتالیا رفت اگر نمیرفت مثل تنظیم و تنظیم بازی قتل و قاتل که صورت گرفت در طول 40 سال به میلوونها شخص بی گناه را به شهادت رسید دست شاه جوان به این قتل و قاتل آلوده نشود.

حالا غیر حق را به حق مقرب می بینند و چوکی پرستی و دنیا پرستی را در نظر گیرد بخاطر نیم متر چوکی شریعت حضرت محمد مصطفی (ص) را قبول ندارد.

چنین معانی که در کتب مذکور است

در جهان آن زید را هم موجود دانسته است و هم معدوم و چنین دانسته است و صبی و جوان دانسته است و پیر و زنده دانسته است و مرده و قائم دانسته است و قاعد و مستند دانسته است و متضلع و خندان دانسته است و گریان و مسکند دانسته است و متکلم و عزیز دانسته است و ذلیل هم در برنج دانسته است و هم در حشرات هم در جنات دانسته است هم در نملذات پس تعدد و تعلق نیز در آن مطلق مفقود باشد چنانچه در تعلقات تعدد و انانیت میطلبید و گفته اند ازین معنی خواهد که انانیت است

بسیار است از ادلای که در کتب معتدله و معتدله اند از آنکه بجهت علیک و تعالی که انانیت است و کلام کثیر چنانچه در علم او تعالی اگر تعلق بمعلومات اثبات کنیم یک تعلق خواهد بود که هیچ معلومات تعلق گشته است و آن تعلق نیز مجهول کیفیت است و در رنگ صفت علم چون و چگونه است استبعاب و این تصور بر اثباتی زایل کردیم و بگوئیم که رویت که شخص در یک وقت کلام یا تمام متباینه و احوال متغایره و اعتبارات متضاده او بداند پس در جهان وقت کلام را هم دانند و هم فعل هم حرف هم ملامتی و اند هم زبانی و هم معرب و اند هم نثری و هم متکلم و اند هم غیر متکلم و هم منفرد و اند هم غیر منفرد و هم معرفه و اند هم محکمه و هم نهی و اند هم مستقبل و هم امر و اند هم نهی بلکه جائز است که آن شخص بگوید که این همه اقسام و اعتبارات کلامه او در آن وقت در یک وقت تحصیل می نماید هرگاه در علم ممکن بلکه در وید ممکن جمع کنند و تصور بود و علم واجب تعالی و الله لکن لا یحکم چرا مستبعد باشد باید دانست که اینجا جز چند صورت جمع ضمیم است اما فی تحقیق و در میان اینها ضمیمه مفقود است زیرا که هر چند زید را در آن واحد موجود و معدوم دانسته است اما در جهان آن دانسته است که وقت وجود او مثلاً بعد از هر ارسال سه حجریست و وقت عدم سابق او پیش از آن سال معین است و وقت عدم لاحق او بعد از هر یک صد سال است فلا کفایت بینهما و تحقیق در تعاریف التامان و علی هذا القیاس سائر الاحمال فانهم ازین تحقیق و وضع گشت که علم او تعالی هر چند بجزئیات متغیره تعلق گیرد و شایسته تغییر در سه راه نمی یابد و نظریه معدوم و در آن صفت پیدا

در جهان آن زید را هم موجود دانسته است و هم معدوم و چنین دانسته است و صبی و جوان دانسته است و پیر و زنده دانسته است و مرده و قائم دانسته است و قاعد و مستند دانسته است و متضلع و خندان دانسته است و گریان و مسکند دانسته است و متکلم و عزیز دانسته است و ذلیل هم در برنج دانسته است و هم در حشرات هم در جنات دانسته است هم در نملذات پس تعدد و تعلق نیز در آن مطلق مفقود باشد چنانچه در تعلقات تعدد و انانیت میطلبید و گفته اند ازین معنی خواهد که انانیت است

بسیار است از ادلای که در کتب معتدله و معتدله اند از آنکه بجهت علیک و تعالی که انانیت است و کلام کثیر چنانچه در علم او تعالی اگر تعلق بمعلومات اثبات کنیم یک تعلق خواهد بود که هیچ معلومات تعلق گشته است و آن تعلق نیز مجهول کیفیت است و در رنگ صفت علم چون و چگونه است استبعاب و این تصور بر اثباتی زایل کردیم و بگوئیم که رویت که شخص در یک وقت کلام یا تمام متباینه و احوال متغایره و اعتبارات متضاده او بداند پس در جهان وقت کلام را هم دانند و هم فعل هم حرف هم ملامتی و اند هم زبانی و هم معرب و اند هم نثری و هم متکلم و اند هم غیر متکلم و هم منفرد و اند هم غیر منفرد و هم معرفه و اند هم محکمه و هم نهی و اند هم مستقبل و هم امر و اند هم نهی بلکه جائز است که آن شخص بگوید که این همه اقسام و اعتبارات کلامه او در آن وقت در یک وقت تحصیل می نماید هرگاه در علم ممکن بلکه در وید ممکن جمع کنند و تصور بود و علم واجب تعالی و الله لکن لا یحکم چرا مستبعد باشد باید دانست که اینجا جز چند صورت جمع ضمیم است اما فی تحقیق و در میان اینها ضمیمه مفقود است زیرا که هر چند زید را در آن واحد موجود و معدوم دانسته است اما در جهان آن دانسته است که وقت وجود او مثلاً بعد از هر ارسال سه حجریست و وقت عدم سابق او پیش از آن سال معین است و وقت عدم لاحق او بعد از هر یک صد سال است فلا کفایت بینهما و تحقیق در تعاریف التامان و علی هذا القیاس سائر الاحمال فانهم ازین تحقیق و وضع گشت که علم او تعالی هر چند بجزئیات متغیره تعلق گیرد و شایسته تغییر در سه راه نمی یابد و نظریه معدوم و در آن صفت پیدا

در اثبات مطالب است همین قدر خط و در اثبات متخاصم که ایشان خورده اند هیچ سفیه نه خورده
 سموات و کواکب که به وقت بقیار و در گذر اند مدار کار را بر جگر کاتم اوضاع ایشان داشته اند و از خالق
 سموات و موجد کواکب و محرک اینها بود ترا ایشان چشم پوشیده اند و در از معاندانسته است بخود
 و به بید و تان سفیه ترا ایشان آنگاه ایشان را زیرک دانند و صاحب طینت انکار و از علم متفق
 و منتظر ایشان علم بر سر است که بالاینی محضست و الا لاطل صرف مساوات زوایا است
 مشکث مروقائمه را بچکار می آید و شکل عروسی و دامونی که جانکاه ایشان است بکدام غرض مروط
 است علم طب علم نجوم و علم تهذیب اخلاق که بهترین علوم ایشان است از کتب انبیا با تقدیم علم
 نبوت و حکم و الصلوات و التکلیف است که در ترویج باطل خود نموده اند اما صحرایه اولاد انحراف
 فی التقلید عن الضلال اهل ملت و متابعان انبیا علیهم الصلوٰۃ والسلام اگر در اول و بر این
 فطانتند بلکه نیست که مدار کار ایشان تعلیم انبیا است علیهم الصلوٰۃ والسلام و دلائل و بر این
 بر اثبات مطالب عالی خود و سبیل تبریحی آرنده ان تقلید ایشان را کفایت بخلاف این
 بید و تان که از تعلیم خود را بر آورده اند و در صده و اثبات بدلائل گشته صدقوا فانصروا و عوجت نبوت
 حضرت عیسی علی نبیته و علیهم الصلوٰۃ والسلام چون با فاطون که کلان تر این بید و تان بود
 سید گفت سخن قوم و متقدمون لا حاجة بنا الی من یهدیتنا فی سفیه بایسته شخصیکه اجاس
 آسوات نماید و ابراهیم و اکره و ابریس میکند که خارج از طوکریت ایشان است او را سید و نظر انجل
 او بیکر و ناویده جواب و اوان از کمال عناد و سفاهت است فلسفه چون اکثرش باشد رسته
 پس کل آن به هم سفیه باشد که حکم کل حکم اکثرست بحانا الله سبحانه و تعالی عن ظلمات معتقداتهم السوء

سید و تان
 بید و تان
 در اثبات
 مطالب است
 همین قدر
 خط و در
 اثبات
 متخاصم
 که ایشان
 خورده
 اند هیچ
 سفیه نه
 خورده
 سموات
 و کواکب
 که به وقت
 بقیار و در
 گذر اند
 مدار کار
 را بر جگر
 کاتم
 اوضاع
 ایشان
 داشته
 اند و از
 خالق
 سموات
 و موجد
 کواکب
 و محرک
 اینها
 بود
 ترا
 ایشان
 چشم
 پوشیده
 اند و در
 از معاندان
 ست
 است
 بخود
 و به بید
 و تان
 سفیه
 ترا
 ایشان
 آنگاه
 ایشان
 را
 زیرک
 دانند
 و صاحب
 طینت
 انکار
 و از علم
 متفق
 و منتظر
 ایشان
 علم
 بر سر
 است
 که
 بالاینی
 محضست
 و الا
 لاطل
 صرف
 مساوات
 زوایا
 است
 مشکث
 مروقائمه
 را
 بچکار
 می
 آید
 و شکل
 عروسی
 و دامونی
 که
 جانکاه
 ایشان
 است
 بکدام
 غرض
 مروط
 است
 علم
 طب
 علم
 نجوم
 و علم
 تهذیب
 اخلاق
 که
 بهترین
 علوم
 ایشان
 است
 از کتب
 انبیا
 با
 تقدیم
 علم
 نبوت
 و حکم
 و الصلوات
 و التکلیف
 است
 که
 در
 ترویج
 باطل
 خود
 نموده
 اند
 اما
 صحرایه
 اولاد
 انحراف
 فی
 التقلید
 عن
 الضلال
 اهل
 ملت
 و متابعان
 انبیا
 علیهم
 الصلوٰۃ
 والسلام
 اگر
 در
 اول
 و بر
 این
 فطانتند
 بلکه
 نیست
 که
 مدار
 کار
 ایشان
 تعلیم
 انبیا
 است
 علیهم
 الصلوٰۃ
 والسلام
 و دلائل
 و بر
 این
 بر
 اثبات
 مطالب
 عالی
 خود
 و سبیل
 تبریحی
 آرنده
 ان
 تقلید
 ایشان
 را
 کفایت
 بخلاف
 این
 بید
 و تان
 که
 از
 تعلیم
 خود
 را
 بر
 آورده
 اند
 و در
 صده
 و اثبات
 بدلائل
 گشته
 صدقوا
 فانصروا
 و عوجت
 نبوت
 حضرت
 عیسی
 علی
 نبیته
 و علیهم
 الصلوٰۃ
 والسلام
 چون
 با
 فاطون
 که
 کلان
 تر
 این
 بید
 و تان
 بود
 سید
 گفت
 سخن
 قوم
 و متقدمون
 لا
 حاجة
 بنا
 الی
 من
 یهدیتنا
 فی
 سفیه
 بایسته
 شخصیکه
 اجاس
 آسوات
 نماید
 و ابراهیم
 و اکره
 و ابریس
 میکند
 که
 خارج
 از
 طوکریت
 ایشان
 است
 او
 را
 سید
 و نظر
 انجل
 او
 بیکر
 و ناویده
 جواب
 و اوان
 از
 کمال
 عناد
 و سفاهت
 است
 فلسفه
 چون
 اکثرش
 باشد
 رسته
 پس
 کل
 آن
 به
 هم
 سفیه
 باشد
 که
 حکم
 کل
 حکم
 اکثرست
 بحانا
 الله
 سبحانه
 و تعالی
 عن
 ظلمات
 معتقداتهم
 السوء

سید گفت سخن قوم و متقدمون لا حاجة بنا الی من یهدیتنا فی سفیه بایسته شخصیکه اجاس آسوات نماید و ابراهیم و اکره و ابریس میکند که خارج از طوکریت ایشان است او را سید و نظر انجل او بیکر و ناویده جواب و اوان از کمال عناد و سفاهت است فلسفه چون اکثرش باشد رسته پس کل آن به هم سفیه باشد که حکم کل حکم اکثرست بحانا الله سبحانه و تعالی عن ظلمات معتقداتهم السوء

اجماع اهل اهل بر عدم خلوص و مذاب گفتار شفی شیخ است و مجال خطا و کشف بسیار است فلذا اعتدکاد
 به مع کونیه فحالی لاجماع المسلمین لما لم یبدا به من خدا اندر جمل مکتوباته که از معانی معصوم اند و از
 خطا نویسان محفوظ است **لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ** و یفعلون ما یؤتیهم من انوار و انوار و انوار و انوار و انوار و انوار
 و از زین شوی منزه اند و بر او که در کتب نماز و قرآن مجید و در حق ایشان باغبانیا بشرف و کرامت
 از صیغ نسا کما آورد سبحانه تذکیر الضمیر فی حق نفسه تعالی و حضرت حق سبحانه و تعالی بعضی
 از ایشان ابرسالت برگزیده است چنانچه بعضی از انسان را نیز این دولت مشترک ساخته است **لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ**
 من اللذی لکنه رسولاً و من الناس جمیعاً کما دال حق بر آنند که خواص بشر افضل اند از خواص ملک
 خدای و امام الحرمین و صاحب فتوحات کلمه با فضیلت خواص ملک خواص بشر قائل اند و آنچه برین
 ظاهر ساخته اند است که ولایت ملک افضل است از ولایت نبی علیکم الصلوٰت و التسلیمات
 اما در ثبوت و رسالت درجه است منبری را که ملک بان رسیده است و آن درجه از راه غرضه خاک
 است که مخصوص بشر است و غیر برین غیر ظاهر ساخته اند که کمالات ولایت را نسبت به کمالات نبوت
 ترجیح نداده است کاش حکم قطره داشت نسبت بدریای مجیط پس نتیجه که از راه نبوت آید
 زیرا که خواهد بود از آن مرتبت که از راه ولایت حاصل شود پس افضلیت مطلق را بنیاد بود علیهم
الصَّلَاةُ وَالتَّكْوِينُ وَفَضْلُ صِدْقِی هر ملک که کرام است **عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالتَّكْوِينُ وَفَضْلُ صِدْقِی**
سَأَقُولُ لَكُمْ نُوْرٌ مِّنَ الْعِلْمِ و شکر الله تعالی سغیریم ازین تحقیق لایح گشت که هیچ ولی بر رتبه نبی از
 انبیا رسد علیهم الصَّلَاةُ وَالتَّكْوِينُ وَفَضْلُ صِدْقِی بلکه هر آن ولی همیشه زیر قدم آن نبی بود باید و است که در هر
 سلسله از اسل که علماء و صوفیه و آن اختلاف دارند چون نیک نگذرد مینمایند بجان علمای با
 رتبه است که نظر علیا بواسطه متابعت انبیا علیهم الصَّلَاةُ وَالتَّكْوِينُ وَفَضْلُ صِدْقِی کمالات نبوت و علوم آن
 تفوق کرده است و نظریه فیه مقصود بر کمالات ولایت و معارف آنست پس ناچار علیکه از شکوه
 نبوت اخذ نموده شود **وَأَمَّا خَوَابِدُ بُوْدَانِی** از آنچه از مرتبه ولایت بخود شود تحقیق بعضی ازین معارف
 سوره زمره و در ترجمه

و از این جهت است که در کتب معتبره از اهل بیت
 علیهم السلام آمده است که هر کس که از راه نبوت
 رسیده است از راه ولایت برتر است
 و این را در کتب معتبره از اهل بیت
 علیهم السلام دیده است
 و از این جهت است که در کتب معتبره
 از اهل بیت علیهم السلام آمده است
 که هر کس که از راه نبوت رسیده است
 از راه ولایت برتر است
 و این را در کتب معتبره از اهل بیت
 علیهم السلام دیده است
 و از این جهت است که در کتب معتبره
 از اهل بیت علیهم السلام آمده است
 که هر کس که از راه نبوت رسیده است
 از راه ولایت برتر است
 و این را در کتب معتبره از اهل بیت
 علیهم السلام دیده است

۱۰

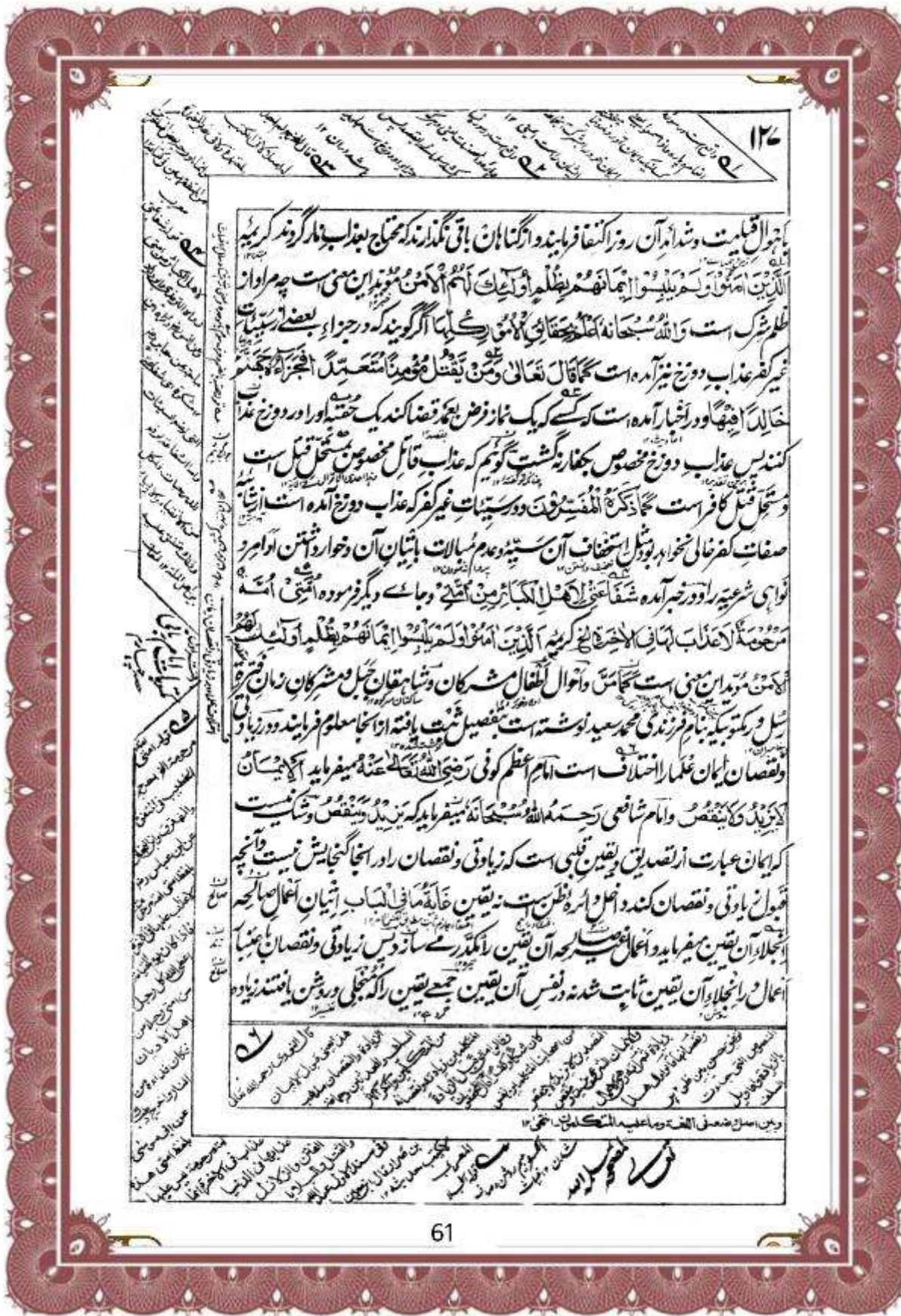

باجز اول قیامت و شد آن روز انکشاف یابد و اگر تا بان باقی نگذرد که محتاج بعذاب نماند که میگوید
 الَّذِينَ آمَنُوا وَ كَانُوا يَسْتَغْفِرُونَ اَلَّذِينَ آمَنُوا وَ كَانُوا يَسْتَغْفِرُونَ اَلَّذِينَ آمَنُوا وَ كَانُوا يَسْتَغْفِرُونَ
 عذاب شرک است و الله سبحانه و تعالی انما یغفر الذنوب لیکن انما یغفر الذنوب لیکن انما یغفر الذنوب لیکن
 غیر کفر عذاب و دوزخ نیز آمده است که قال تعالی وَ مَنْ یَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَدِّيًا فَجَزَاءُ الْکَافِرِ
 خالداً فیها لو و در خیار آمده است که کسی که یک نماز فرض بجز قضا کند یک عذاب او را و دوزخ عذاب
 کند پس عذاب و دوزخ مخصوص بجفایه گشت گوئیم که عذاب قائل مخصوص شغل قبل است
 و شغل قبل کافر است که ذکره فی بعضی روایات و در حدیث است غیر کفر که عذاب و دوزخ آمده است از شایسته
 صفات کفر خالی نخواهد بود بل استخفاف آن سینه و عدم مسألت بآیات آن و خوار داشتن او امر و
 تواری شرعی را و در خبر آمده شفا علی بن ابراهیم الکلبی عن ائمة و جماعه و دیگر فرموده اشعری ائمة
 مرخصه ان عذاب الهانی الاخصیخ کریمه آلذین آمنوا و لم یغفروا ائمة الله یقلبه اوله لیکفر
 اهلکم مؤمنین منی است حکما و احوال اطفال شرکان و شایه قتل چهل و شش کلان زمان قتل
 سئل و مکتوبه یکبارم فرزند می محمد سعید نوشته است بخصیص شریف یافته ادا سجا معلوم فرماید و در زیاده
 و نقصان ایمان علماء را اختلاف است امام اعظم کوفی رضی الله عنه میفرماید که ایمان آن
 که زیادتی که یقین و امام شافعی رحمه الله سبحانه انه یسیر ما یدک و یسیر و شایسته
 که ایمان عبارت از تصدیق یقین قلبی است که زیادتی و نقصان را و آنچه گنجایش نیست و آنچه
 قبول زیادتی و نقصان کند و اصل امر یقین است یقین خالیه ما فی کتاب آیمان اعمال صالحه
 آنچه را آن یقین میفرماید و اعمال یقین را که در سه سازد پس زیادتی و نقصان باینجا
 اعمال را بخیلا و آن یقین ثابت شده و نفس آن یقین جمیع یقین را که تجلی و روشن یافته زیاده

عذاب شرک است و الله سبحانه و تعالی انما یغفر الذنوب لیکن انما یغفر الذنوب لیکن انما یغفر الذنوب لیکن
 غیر کفر عذاب و دوزخ نیز آمده است که قال تعالی وَ مَنْ یَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَدِّيًا فَجَزَاءُ الْکَافِرِ
 خالداً فیها لو و در خیار آمده است که کسی که یک نماز فرض بجز قضا کند یک عذاب او را و دوزخ عذاب
 کند پس عذاب و دوزخ مخصوص بجفایه گشت گوئیم که عذاب قائل مخصوص شغل قبل است
 و شغل قبل کافر است که ذکره فی بعضی روایات و در حدیث است غیر کفر که عذاب و دوزخ آمده است از شایسته
 صفات کفر خالی نخواهد بود بل استخفاف آن سینه و عدم مسألت بآیات آن و خوار داشتن او امر و
 تواری شرعی را و در خبر آمده شفا علی بن ابراهیم الکلبی عن ائمة و جماعه و دیگر فرموده اشعری ائمة
 مرخصه ان عذاب الهانی الاخصیخ کریمه آلذین آمنوا و لم یغفروا ائمة الله یقلبه اوله لیکفر
 اهلکم مؤمنین منی است حکما و احوال اطفال شرکان و شایه قتل چهل و شش کلان زمان قتل
 سئل و مکتوبه یکبارم فرزند می محمد سعید نوشته است بخصیص شریف یافته ادا سجا معلوم فرماید و در زیاده
 و نقصان ایمان علماء را اختلاف است امام اعظم کوفی رضی الله عنه میفرماید که ایمان آن
 که زیادتی که یقین و امام شافعی رحمه الله سبحانه انه یسیر ما یدک و یسیر و شایسته
 که ایمان عبارت از تصدیق یقین قلبی است که زیادتی و نقصان را و آنچه گنجایش نیست و آنچه
 قبول زیادتی و نقصان کند و اصل امر یقین است یقین خالیه ما فی کتاب آیمان اعمال صالحه
 آنچه را آن یقین میفرماید و اعمال یقین را که در سه سازد پس زیادتی و نقصان باینجا
 اعمال را بخیلا و آن یقین ثابت شده و نفس آن یقین جمیع یقین را که تجلی و روشن یافته زیاده

عذاب شرک است و الله سبحانه و تعالی انما یغفر الذنوب لیکن انما یغفر الذنوب لیکن انما یغفر الذنوب لیکن
 غیر کفر عذاب و دوزخ نیز آمده است که قال تعالی وَ مَنْ یَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَدِّيًا فَجَزَاءُ الْکَافِرِ
 خالداً فیها لو و در خیار آمده است که کسی که یک نماز فرض بجز قضا کند یک عذاب او را و دوزخ عذاب
 کند پس عذاب و دوزخ مخصوص بجفایه گشت گوئیم که عذاب قائل مخصوص شغل قبل است
 و شغل قبل کافر است که ذکره فی بعضی روایات و در حدیث است غیر کفر که عذاب و دوزخ آمده است از شایسته
 صفات کفر خالی نخواهد بود بل استخفاف آن سینه و عدم مسألت بآیات آن و خوار داشتن او امر و
 تواری شرعی را و در خبر آمده شفا علی بن ابراهیم الکلبی عن ائمة و جماعه و دیگر فرموده اشعری ائمة
 مرخصه ان عذاب الهانی الاخصیخ کریمه آلذین آمنوا و لم یغفروا ائمة الله یقلبه اوله لیکفر
 اهلکم مؤمنین منی است حکما و احوال اطفال شرکان و شایه قتل چهل و شش کلان زمان قتل
 سئل و مکتوبه یکبارم فرزند می محمد سعید نوشته است بخصیص شریف یافته ادا سجا معلوم فرماید و در زیاده
 و نقصان ایمان علماء را اختلاف است امام اعظم کوفی رضی الله عنه میفرماید که ایمان آن
 که زیادتی که یقین و امام شافعی رحمه الله سبحانه انه یسیر ما یدک و یسیر و شایسته
 که ایمان عبارت از تصدیق یقین قلبی است که زیادتی و نقصان را و آنچه گنجایش نیست و آنچه
 قبول زیادتی و نقصان کند و اصل امر یقین است یقین خالیه ما فی کتاب آیمان اعمال صالحه
 آنچه را آن یقین میفرماید و اعمال یقین را که در سه سازد پس زیادتی و نقصان باینجا
 اعمال را بخیلا و آن یقین ثابت شده و نفس آن یقین جمیع یقین را که تجلی و روشن یافته زیاده

وین اسرار ضعیفی الفقه و اعطیه التمسک علی ما یحق
 در کتب کلامیه
 در کتب کلامیه
 در کتب کلامیه

ابی بکر و عمر را جلالتی جلالتی و امثال ذلک منه و زعمتیه من القضاة یقینون
 بحدیث کمالی فیها ایضا کما را حدیثی قال عبد الشرحان من اکابر الشیعة افضل الشیخین
 یتمیز علی انهما علی نفسه و لا لانا افضلهما کفی فی ویرد ان اجتهت کتم مخالفه کل ذلک
 من تقادیر الصواعق و اما تفصیل عثمان بر علی رضی الله تعالی عنهما پس اکثر علماء اهل سنت بر آنند
 که فضل بعد از خن عثمان است پس علی و نه سب امیر اربع مجتهدین نیز همین است و نوشته که در
 فضیلت حضرت عثمان از امام مالک نقل کرده اند قاضی عیاض گفته که او جمع کرده است از توفیق
 بنی تفصیل عثمان و قرطبی گفته است هرگاه که انشاء الله تعالی و مجتهدین توفیق که از عبادت
 امام عظیم رحمة الله علیه اند که مرتکبات الشیعة و الجماعة افضل لکسختین و صحیح الثقاتین
 مزاین تغییر اختیار این عبارات را محمل دیگر است که چون ظهور فتن و تمثال در امور مردم و زمان
 خلافت حضرت ختمین پیا شده بود و بدلهای مردم ازین راه که در سینه راه یافته امام این معنی
 را ملاحظه فرموده و رحمت ایشان لفظ محبت اختیار نموده است و دوستی ایشان را از علامات سعادت
 ساخته بے اندک شایسته توفیق محظوب بود کیف و کتب تحفیه مشحونه بآثار افضلیتهم علی شریک
 خلافتهم باجماع فضیلت خن لقبی است و فضیلت حضرت عثمان و ذون اوست اما احوط است
 که نیز فضیلت حضرت عثمان را بکلیه فضیلت خن را نیز حکم بکفر کنیم و شیخ و سنن انیم
 چه علماء را در کفر او اختلاف است و قطعیت این اجماع قیل قال و این سکت قرین نیز برید است
 است که بواسطه احتیاط و تقوی او توقف کرده اند اندر اینکه حضرت پیغمبر از راه اندر خلفا را شریک
 او بر سر و رنگ اندا است که از راه اندر که امامین باور سیده علیه و علیها الصلوٰة و السلام
 قال علی علیه الصلوٰة و السلام الله الله فی اصحابی لکن خیر ذمهم عرض من انما یؤمنون بهم کما یؤمنون
 بهم و من ابغضهم فبغضی ابغضهم و من اذاهم فقد اذانی و من اذانی فقد اذی الله
 کون اذی الله فبغضک ان یخدا و قال عمر و جعل ان الذین یؤذون الله و رسوله

این حدیث در فضیلت عثمان است و در فضیلت عثمان از امام مالک نقل کرده اند قاضی عیاض گفته که او جمع کرده است از توفیق بنی تفصیل عثمان و قرطبی گفته است هرگاه که انشاء الله تعالی و مجتهدین توفیق که از عبادت امام عظیم رحمة الله علیه اند که مرتکبات الشیعة و الجماعة افضل لکسختین و صحیح الثقاتین مزاین تغییر اختیار این عبارات را محمل دیگر است که چون ظهور فتن و تمثال در امور مردم و زمان خلافت حضرت ختمین پیا شده بود و بدلهای مردم ازین راه که در سینه راه یافته امام این معنی را ملاحظه فرموده و رحمت ایشان لفظ محبت اختیار نموده است و دوستی ایشان را از علامات سعادت ساخته بے اندک شایسته توفیق محظوب بود کیف و کتب تحفیه مشحونه بآثار افضلیتهم علی شریک خلافتهم باجماع فضیلت خن لقبی است و فضیلت حضرت عثمان و ذون اوست اما احوط است که نیز فضیلت حضرت عثمان را بکلیه فضیلت خن را نیز حکم بکفر کنیم و شیخ و سنن انیم چه علماء را در کفر او اختلاف است و قطعیت این اجماع قیل قال و این سکت قرین نیز برید است است که بواسطه احتیاط و تقوی او توقف کرده اند اندر اینکه حضرت پیغمبر از راه اندر خلفا را شریک او بر سر و رنگ اندا است که از راه اندر که امامین باور سیده علیه و علیها الصلوٰة و السلام قال علی علیه الصلوٰة و السلام الله الله فی اصحابی لکن خیر ذمهم عرض من انما یؤمنون بهم کما یؤمنون بهم و من ابغضهم فبغضی ابغضهم و من اذاهم فقد اذانی و من اذانی فقد اذی الله کون اذی الله فبغضک ان یخدا و قال عمر و جعل ان الذین یؤذون الله و رسوله

این حدیث در فضیلت عثمان است و در فضیلت عثمان از امام مالک نقل کرده اند قاضی عیاض گفته که او جمع کرده است از توفیق بنی تفصیل عثمان و قرطبی گفته است هرگاه که انشاء الله تعالی و مجتهدین توفیق که از عبادت امام عظیم رحمة الله علیه اند که مرتکبات الشیعة و الجماعة افضل لکسختین و صحیح الثقاتین مزاین تغییر اختیار این عبارات را محمل دیگر است که چون ظهور فتن و تمثال در امور مردم و زمان خلافت حضرت ختمین پیا شده بود و بدلهای مردم ازین راه که در سینه راه یافته امام این معنی را ملاحظه فرموده و رحمت ایشان لفظ محبت اختیار نموده است و دوستی ایشان را از علامات سعادت ساخته بے اندک شایسته توفیق محظوب بود کیف و کتب تحفیه مشحونه بآثار افضلیتهم علی شریک خلافتهم باجماع فضیلت خن لقبی است و فضیلت حضرت عثمان و ذون اوست اما احوط است که نیز فضیلت حضرت عثمان را بکلیه فضیلت خن را نیز حکم بکفر کنیم و شیخ و سنن انیم چه علماء را در کفر او اختلاف است و قطعیت این اجماع قیل قال و این سکت قرین نیز برید است است که بواسطه احتیاط و تقوی او توقف کرده اند اندر اینکه حضرت پیغمبر از راه اندر خلفا را شریک او بر سر و رنگ اندا است که از راه اندر که امامین باور سیده علیه و علیها الصلوٰة و السلام قال علی علیه الصلوٰة و السلام الله الله فی اصحابی لکن خیر ذمهم عرض من انما یؤمنون بهم کما یؤمنون بهم و من ابغضهم فبغضی ابغضهم و من اذاهم فقد اذانی و من اذانی فقد اذی الله کون اذی الله فبغضک ان یخدا و قال عمر و جعل ان الذین یؤذون الله و رسوله

بعضی تصوف را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند

بعضی را آورده است ما را بیچ فائده برابر متابعت صاحب شریعت نیست علی بن علی الصانع
 ولسکله این همه حکام در کتب تصوف مذکورند تفصیل و ابصار و مقصود از اینها در اینجا ترغیب بر اعمال
 است بمقتضای علم فقه و وقت آنکه سجده و ایام کرمه و احوال الصالحین را ملاحظه نمودند
 الشریعیه بعد از آن وقت آنکه سجده و ایام کرمه و احوال الصالحین را ملاحظه نمودند
 علیه و علیهم و علی کل عمل من الصالحات افضلها و من التکلیفات اجملها اگر چه بعضی
 صلوة و نیتن کمالات مخصوصه آن در خود یا بنده پس که مکتوب که متصل و قریب یکدیگر اند و از هر
 قریب اول مکتوب بنام فرزند می محمد صادق نوشته شده است و مکتوب دوم بنام محمد حسن مدینه
 و مکتوب سوم بنام شیخ تاج بعد از تحصیل و در جمیع اعتقادی و عملی اگر توفیق آید
 بجان سلطان که از موفی فرمایند سلوک طریقه علییه صوفیه است نه از برای آن عرض که شمس زانده
 از آن اعتقاد و عمل حاصل کنند و امر خود بدست آرند بلکه مقصود آنست که نسبت به عقاید یقین و اطمینان
 حاصل کنند که هرگز تشکیک مشکک زایل نگردد و با این روش به باطل نشود چه پائے استدلال و چه نیت
 و استدلال بزمین که از یاد کبریا الله تعالی قطع الفلک و نیست باعمال تیرے و سهولت حاصل
 کنند و سخن سیرشی که از آثاره ناشی میشود زائل گردانند و ایضا مقصود از سلوک طریقه صوفیه آنست
 که صورت و اشکالی سیبی را مشاهده نمایند و انوار و انوار را رعایت کنند این خود اول است و کعبت تصور اول
 حتی چه نقصان دارد که کسی اینها را که هشتمه بر اینانست و مجاہدات تمنائی صورت و انوار غیبی نماید چه
 این صورت و این صورت و این انوار و این انوار مجمل و حق اند چنانکه عکس و آیات و آله بوجود او تعالی
 و در بیان طرق صوفیه اعتبار کردن طریقه علییه لقبش به اولی و انسب است چنان بزرگواران است علم
 متابعت سنت نموده اند و اجتناب از بدعت فرموده اند اگر دولت متابعت دارند و از احوال
 هیچ ندارند خرسندند و اگر بوجود احوال و متابعت نمودند آن احوال انمی هستند از حیثات که اطلاع
 و نقصان است چون زنده کرده اند و احوالیکه بران منترتب شود اعتبار نموده بلکه ذکر هر بدعت دانسته منع آن

بعضی تصوف را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند
 بعضی تصوف را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند
 بعضی تصوف را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند
 بعضی تصوف را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب معتبره ذکر کرده اند و بعضی را در کتب غیر معتبره ذکر کرده اند

لله بنام حضرت سیدنا محمد و آله و صحبه اجمعین

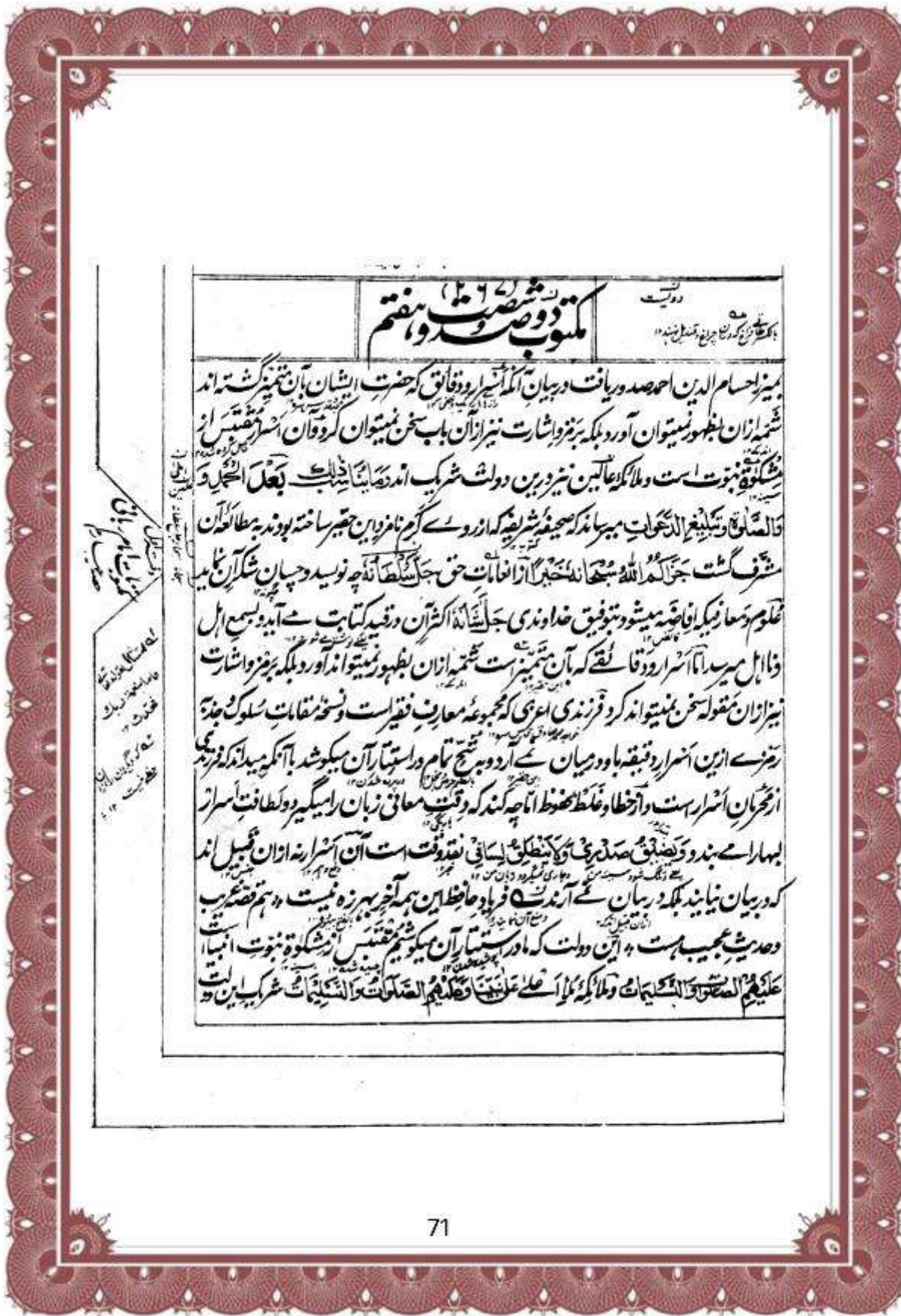

دوست
بکشتن و کشتن چنانکه در حدیث آمده

کتاب مشتمل بر دو مقدم

بمیزر احسام الدین احمد صدوری یافت و در بیان آنکه اسرار و دقائق که حضرت ایشان بان تمیز کثرت آمد
 ششمه از ان بظهور نمیتوان آورد بلکه بر فز و اشارت نیز از ان باب سخن نمیتوان کرد و ان اسرار مقسّم از
 بشکلو قیوت است و ملائکه عالمین نیز درین دولت شریک اند و اینها ایشلیک بعد الخجل و
 قال الصلوات و تبلیغ الدعوات میرساند که صحیفه شریفه که از روی کرم نامزدین تعمیر ساخته بودند بر طالع آن
 شرف گشت جزا که الله سبحانه و تعالی از انعامات حق بجایگاه آنچه نویسد و چنان شکل آن نماید
 علوم و معارفیکه ایاضه میشود و بتوفیق خداوندی جل جلاله اکثر ان در قدیم کتابت سے آید و سبب اهل
 و اهل میرسانا اسرار و دقائق که بان تمیز است ششمه از ان بظهور نمیتواند آورد بلکه بر فز و اشارت
 نیز از ان مقوله سخن نمیتواند کرد و فرزندى امرى که مجموعه معارف فقیر است و نسخه مقامات سلوک جزوه
 رخصه ازین اسرار دقیقه با و در میان سے ارد و بر سبب تمام در استوار آن میکوشد با آنکه میداند که فرزندى
 از محرم اسرار است و از خطا و غلط محفوظ آما چه کند که وقت معانی زبان را میگردد و کلمات اسرار
 بهار سے بند و تصدیق صدق و کائنات لسانی نقد وقت است آن اسرار نه از ان قبیل اند
 که در بیان نیاید بلکه در بیان سے آید نه فریاد و ملاحظین همه آخر هر چه نیست در هم تضارب
 و حدیث عجیب است در این دولت که مادر استوار آن میکوشد تمیز از شکلو قیوت نبوت انبیا
 علیهم السلام و البکیات و ملائکه ملائکه علی علمت و علیهم السلام و البکیات شریک این دولت

بکشتن و کشتن چنانکه در حدیث آمده
 اسرار
 کلمات
 معانی
 کلمات
 معانی
 کلمات
 معانی

وہ شخص در طریقت تصوف شامل نیست کما حقہ صحت نیست بنظر ایکہ پینمبر (ص) ہم نبی بودیم
ولی بود نبوت بہ شریعت تعلق دارد ولی بہ ولایت طریقت تعلق دارد۔ کہ مکتب اشارہ بہین دلیل دارد

۹۲
بہ ملا حاجی محمد لاہوری صدر یافت در میان مذمت علماء سید کہ بہ محبت دنیا گرفتار اند
و علم را وسیلہ حصول دنیا ساختہ و در درج علماء زنا کہ از دنیا بے رغبت گشتہ اند علماء را
محبت دنیا و رغبت دران کلفت چہرہ جمال شانت تخلایق را اگرچہ از ایشان حصول
فوائد است اما علم شان در حق ذہابہ است ایشان مانع نیامدہ چہ تا نبی نبوت و تقویت
ملت بر ایشان مترتب است آنگاہ است کہ این تائید و تقویت از اہل مجبور و ارباب فتور
ہم می آید چنانکہ سید انبیا علیہ و علیہم و علی آلہ الصلوٰت و التسلیمات انما سیدان
فاجر خجروادہ اند و فرمودہ ان اللہ لیتوبد ہذا الذین بالرجل الفاجر در رنگ سنگ
پارس اند کہ از مس و آہن ہرچہ باور سد زگر دوواونی حد ذاتہ بر حجرتہ خود است و چہنیں آتش
کہ در سنگ و سہ مویج است عالم را از ان آتش حصول منافع است اما آن سنگ
کے از ان آتش درونی بے نصیب اند بلکہ گوئیم کہ این علم در حق ذہابہ ایشان مبضر آمد
کہ محبت را بر ایشان تمام ساختہ ان امتدّ الناس عدلًا با یوم القیمۃ عالم لکم یففعہ اللہ
یعنی چہ نہ مبضر نباشد علیکہ نزد خدا سہ عزوجل عزیز است و اشرف موجودات را کہ
دنیائے دنیہ از مال و جاہ و ریاست ساختہ اند و حال آئمہ دین از حق تعالی ذلیل و خوار است

مکتوب سی و سیوم

بہ ملا حاجی محمد لاہوری صدر یافت در میان مذمت علماء سید کہ بہ محبت دنیا گرفتار اند
و علم را وسیلہ حصول دنیا ساختہ و در درج علماء زنا کہ از دنیا بے رغبت گشتہ اند علماء را
محبت دنیا و رغبت دران کلفت چہرہ جمال شانت تخلایق را اگرچہ از ایشان حصول
فوائد است اما علم شان در حق ذہابہ است ایشان مانع نیامدہ چہ تا نبی نبوت و تقویت
ملت بر ایشان مترتب است آنگاہ است کہ این تائید و تقویت از اہل مجبور و ارباب فتور
ہم می آید چنانکہ سید انبیا علیہ و علیہم و علی آلہ الصلوٰت و التسلیمات انما سیدان
فاجر خجروادہ اند و فرمودہ ان اللہ لیتوبد ہذا الذین بالرجل الفاجر در رنگ سنگ
پارس اند کہ از مس و آہن ہرچہ باور سد زگر دوواونی حد ذاتہ بر حجرتہ خود است و چہنیں آتش
کہ در سنگ و سہ مویج است عالم را از ان آتش حصول منافع است اما آن سنگ
کے از ان آتش درونی بے نصیب اند بلکہ گوئیم کہ این علم در حق ذہابہ ایشان مبضر آمد
کہ محبت را بر ایشان تمام ساختہ ان امتدّ الناس عدلًا با یوم القیمۃ عالم لکم یففعہ اللہ
یعنی چہ نہ مبضر نباشد علیکہ نزد خدا سہ عزوجل عزیز است و اشرف موجودات را کہ
دنیائے دنیہ از مال و جاہ و ریاست ساختہ اند و حال آئمہ دین از حق تعالی ذلیل و خوار است

بہ ملا حاجی محمد لاہوری صدر یافت در میان مذمت علماء سید کہ بہ محبت دنیا گرفتار اند
و علم را وسیلہ حصول دنیا ساختہ و در درج علماء زنا کہ از دنیا بے رغبت گشتہ اند علماء را
محبت دنیا و رغبت دران کلفت چہرہ جمال شانت تخلایق را اگرچہ از ایشان حصول
فوائد است اما علم شان در حق ذہابہ است ایشان مانع نیامدہ چہ تا نبی نبوت و تقویت
ملت بر ایشان مترتب است آنگاہ است کہ این تائید و تقویت از اہل مجبور و ارباب فتور
ہم می آید چنانکہ سید انبیا علیہ و علیہم و علی آلہ الصلوٰت و التسلیمات انما سیدان
فاجر خجروادہ اند و فرمودہ ان اللہ لیتوبد ہذا الذین بالرجل الفاجر در رنگ سنگ
پارس اند کہ از مس و آہن ہرچہ باور سد زگر دوواونی حد ذاتہ بر حجرتہ خود است و چہنیں آتش
کہ در سنگ و سہ مویج است عالم را از ان آتش حصول منافع است اما آن سنگ
کے از ان آتش درونی بے نصیب اند بلکہ گوئیم کہ این علم در حق ذہابہ ایشان مبضر آمد
کہ محبت را بر ایشان تمام ساختہ ان امتدّ الناس عدلًا با یوم القیمۃ عالم لکم یففعہ اللہ
یعنی چہ نہ مبضر نباشد علیکہ نزد خدا سہ عزوجل عزیز است و اشرف موجودات را کہ
دنیائے دنیہ از مال و جاہ و ریاست ساختہ اند و حال آئمہ دین از حق تعالی ذلیل و خوار است

۱- عالم است که در حق است
 ۲- عالم است که در حق است
 ۳- عالم است که در حق است
 ۴- عالم است که در حق است
 ۵- عالم است که در حق است
 ۶- عالم است که در حق است
 ۷- عالم است که در حق است
 ۸- عالم است که در حق است
 ۹- عالم است که در حق است
 ۱۰- عالم است که در حق است

و بدترین مخلوقات پس عزیز خدا را عزوجل خوار ساختن و ذلیل او را بسمانه عزت و اودان
 بغایت مستح است و فی الحقیقت معارضه است بحق سبحانه و تعالی و تدبیر و اقتادتی نافع
 آید که خالصاً لوجه الله سبحانه باشد و از شائبه حجب جاه و ریاست و حصول مال و رفعت عالی
 باشد و علامت این خلعت زبرد در دنیا است و بے رغبت بودن است از دنیا و ما فیها علمای نیک
 باین بلا مبتلا اند و به تجرت این دنیا گرفتار از علماء دنیا اند ایشانند علماء سواد و شراب و موم و تصویر
 دین و حال آنکه ایشان خود را مقتدای دین میدانند و بهترین خلایق می انگارند و میگویند
 اللَّهُمَّ عَلَىٰ شَيْءٍ إِلَّا اللَّهُمَّهُمُ الْكَافِرُونَ وَاسْتَعُوذُ بِكُمْ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ
 ذَكَرَ اللَّهُ أَوْلِيَاءَ حِزْبِ الشَّيْطَانِ الْآنَ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَائِرُونَ عَزِيزِ
 شیطان کجین را و بد که فارغ نشسته است و از تضلیل و اغوا خاطر صیغ ساخته آن عزیز تر
 آنرا پسید یعنی گفت که علماء سواد این وقت درین کار با من خودم و عظیم گردند و مرا
 ازین مهم فارغ ساختند و الحق درین زمان هر هسته و دستانه که در امور شرعیه واقع شده
 و هر فتورے که در ترویج کلمت و دین ظاهر شده است همه از شوخی علماء سواد است و مساوی
 شیات ایشان آرسه علماء که از دنیا بے رغبت اند و از حجب جاه و ریاست و مال بی رغبت
 آزاد و علماء آخرت اند و ورثه انبیا اند علیکم الصلوٰت و التسلیٰمات و بهترین خلایق
 ایشانند که فزائے قیامت سیاهی ایشانرا بخون شهادتے فی سبیل الله وزن خواهند کرد
 و پله این سیاهی جفا بد چربید و نوم العلماء عباداً و در شان ایشان متحقق است ایشانند که
 جمال آخرت در نظر شان سخن آمده و قباحت دنیا و شایعیت آن مشاهد شده آنرا بنظر بقا
 دیدند و این را بدایغ زوال تمسیر یافتند لاجرم خود را باقی سپردند و از فانی باز داشتند و شهود
 عظمت آخرت ثمره شهود عظمت جلال الایزال است و ذلیل داشتن دنیا و ما فیها از لوازم
 هر صورت اولیای حق است و در حق است

۱- عالم است که در حق است
 ۲- عالم است که در حق است
 ۳- عالم است که در حق است
 ۴- عالم است که در حق است
 ۵- عالم است که در حق است
 ۶- عالم است که در حق است
 ۷- عالم است که در حق است
 ۸- عالم است که در حق است
 ۹- عالم است که در حق است
 ۱۰- عالم است که در حق است

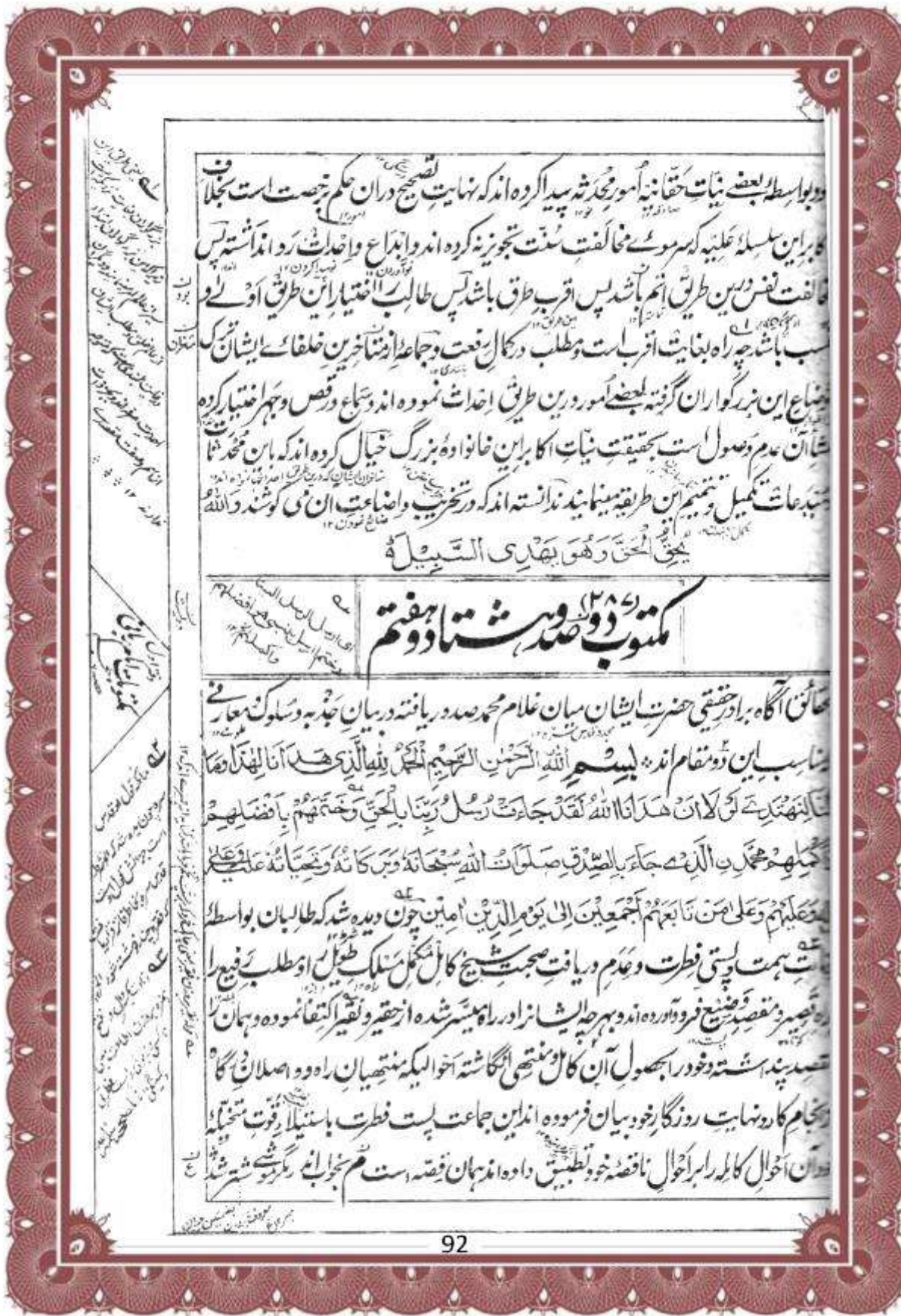

در صورت بقا با شدت شایسته تحقق بقاء باسد و نوم ممکن نیست اگر چه بسیار را پیش از
 رسیدن این مقام این معنی متوجه می شود علی الخصوص در طریقه علییه تقشبنده قدس الله تعالی علیه
 و الحقی ما حقیقت الصواب ما الهیمت والله تعالی اعلم بالصواب والیک تعالی المرجع والمآب
 الحمد لله رب العالمین اولادنا و احبنا و الصلوة والسلام علی رسوله دائماً و متواکلاً

این عبارت از
 مکتب اهل بیت
 است
 در
 کتاب
 شرح
 اصول
 فقهیه
 جلد
 اول
 صفحه
 ۱۰۰
 شماره
 ۱۰۰

و در بواسطه بعضی نیات حقیقتیه امور مجدثه پیدا کرده اند که نهایت تصحیح دوران علم تخصص است بجملاً
 بر این سلسله علویه که سر موعده مخالفت شدت تجویز کرده اند و ابتداء و احداث کرده اند آنگاه پس
 گفتند نفس درین طریق اتم باشد پس اقرب طرق باشد پس طالب اختیار این طریق اولی و
 سب باشد چه راه بغایت اقرب است و مطلب و کمال نعمت و جماعت از متاخرین خلفای ایشان که
 در ضایع این بزرگواران گرفته بعضی امور درین طریق احداث نموده اند و سماع و قیاس و بهر اختیار کرده
 نشان عدم وصول است بحقیقت نیات اکابر این خانواده بزرگ خیال کرده اند که بان مخرج تمام
 مقدمات تکمیل و تمهید این طریق مینمایند ندانسته اند که در تخریب و اضماعت ان می گویند و الله
 یخفی الخفی و هو البهیدی السبیلی

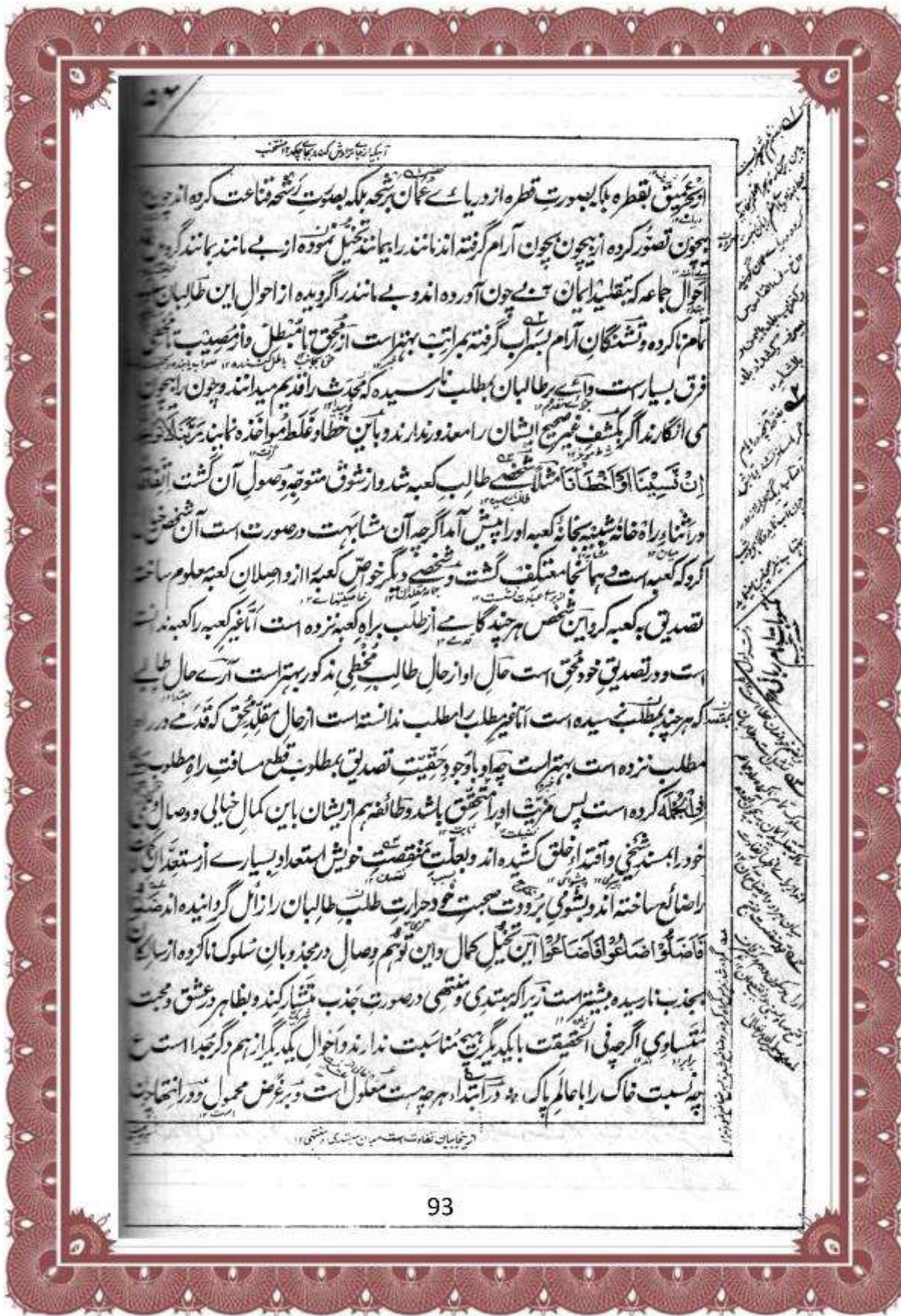
در این سلسله علویه که سر موعده مخالفت شدت تجویز کرده اند و ابتداء و احداث کرده اند آنگاه پس گفتند نفس درین طریق اتم باشد پس اقرب طرق باشد پس طالب اختیار این طریق اولی و سب باشد چه راه بغایت اقرب است و مطلب و کمال نعمت و جماعت از متاخرین خلفای ایشان که در ضایع این بزرگواران گرفته بعضی امور درین طریق احداث نموده اند و سماع و قیاس و بهر اختیار کرده نشان عدم وصول است بحقیقت نیات اکابر این خانواده بزرگ خیال کرده اند که بان مخرج تمام مقدمات تکمیل و تمهید این طریق مینمایند ندانسته اند که در تخریب و اضماعت ان می گویند و الله یخفی الخفی و هو البهیدی السبیلی

کتاب و وصیه شما دو هفتم

مخالفان آگاه برادر حقیقی حضرت ایشان میان غلام محمد صدور یافته در بیان جدیه و سلوک معارف
 بسیار این دو مقام اند **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ** اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِمَا لَمْ يَخْلُقْ إِلَّا الْهَادِيَ
 لَنَا الْهَادِيَ لِي لَأَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رَسُولٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ وَرَحْمَةً لَهُمْ يَا أَفْضَلَهُمْ
 كَلِمَاتٍ مُحَمَّدٍ الْإِسْلَامِ جَاءَ بِالصِّدْقِ صَلَوَاتُ اللَّهِ سُبْحَانَهُ وَبِئْسَ كَانَتْ وَصِيَّتُهُ عَلَيْهِ
 وَسَلَّمَ وَعَلَى مَنْ تَابَعَهُمْ أَجْمَعِينَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ آمِينَ چون دیده شد که طالبان بواسطه
 تفت بهمت پوستی فطرت و عدم دریافت صحبت شیخ کامل ممکن ننگ طویل او مطلب رفیع را
 در تصویر و تقصیر فرود آورده اند و بهر چه ایشان را در راه همیشه شده از حقیر و تقیر انفا نموده و همان
 تصدیق داشته و خود را بوصول آن کامل منتحی انگاشته آخوا یکدیگر منتحیان را و در اصلاح آگاه
 و انجام کار و نهایت روزگار خود بیان فرموده اند این جماعت پست فطرت باستیلا قوت متخیله
 در آن احوال کامل را بر احوال ناقصه خود تطبیق داده اند همان قصه است هم بخوابند و مگر شسته شده

در این سلسله علویه که سر موعده مخالفت شدت تجویز کرده اند و ابتداء و احداث کرده اند آنگاه پس گفتند نفس درین طریق اتم باشد پس اقرب طرق باشد پس طالب اختیار این طریق اولی و سب باشد چه راه بغایت اقرب است و مطلب و کمال نعمت و جماعت از متاخرین خلفای ایشان که در ضایع این بزرگواران گرفته بعضی امور درین طریق احداث نموده اند و سماع و قیاس و بهر اختیار کرده نشان عدم وصول است بحقیقت نیات اکابر این خانواده بزرگ خیال کرده اند که بان مخرج تمام مقدمات تکمیل و تمهید این طریق مینمایند ندانسته اند که در تخریب و اضماعت ان می گویند و الله یخفی الخفی و هو البهیدی السبیلی

۲۲

آنکه در صورت قطره با یک بصورت قطره از دریای سخن بر خیزد بلکه بصورت کشته قناعت کرده اند چون
 همچون تصور کرده از چون چون آرام گرفته اند مانند رایمانه تجمل نموده از بے مانند مانند کرده
 احوال جامعه که بتقلید ایمان منم چون آورده اند بے مانند را گردیده از احوال این طالبان
 نام نکرده و تشنگان آرام بسبب گرفته بمراتب بهتر است از محقق با مطلق و از تصدیب آن
 فرق بسیار است و آنرا طالبان بطلب نرسیده که بحث را قدیم میدانند و چون را چون
 می انگارند اگر کشف غیر صحیح ایشان را معذون ندارند و باین خطا و غلط مواظده نمایند و در کمال
 ان کسیتا او اکتفا آقا مشایخ طالب کعبه شاد و از شوق متوجه وصول آن گشت آنقدر
 در دنیا و راه خانه شنبه جان کعبه او را پیش آمد اگر چه آن مشایخ است در صورت است آن شخص
 کرد که کعبه است به آنجا متکلف گشت و شخص دیگر خواص کعبه از اهل صلوات کعبه معلوم ساخته
 تصدیق بکعبه کرد این شخص هر چند گامی از طلب بر راه کعبه نرود است اما غیر کعبه را کعبه ندانست
 است و در تصدیق خود محقق است حال او از حال طالب مخطی مذکور بهتر است از حال طالب
 که هر چند بطلب رسیده است اما غیر طلب را طلب ندانسته است از حال مقلد محقق که قدم در
 طلب نرود است بهتر است چو با وجود حقیقت تصدیق بطلوب قطع مسافت راه طلب
 اول جمله کرده است پس خیزد او را محقق باشد و طائفه هم از ایشان باین کمال خدایی و وصال
 خود را مستخرجی و آفته او خلق کشیده اند و بعلمت منقصت خویش استعداد بسیار از استعداد
 راضع ساخته اند و بشومی برودت صحبت معجزات طلب طالبان را زایل گردانیده اند
 فاضلوا و افاضلوا فاضلوا این تجمل کمال و این توهم وصال در مجذوبان سلوک ناکرده از سادگان
 سنجید نرسیده و بیشتر است زیرا که بتدی و منتهی در صورت جذب متشاکرند و بطاهر و عشق و محبت
 مستجابی اگر چنی الحقیقت با یکدیگر مناسبت ندارند و احوال یکدیگر از هم در کعبه است
 چه نسبت خاک را با عالم پاک به در ابتدا هر چه هست معلول است و بر عرض محمول دور از تماثلت

اینکه در صورت قطره با یک بصورت قطره از دریای سخن بر خیزد بلکه بصورت کشته قناعت کرده اند چون
 همچون تصور کرده از چون چون آرام گرفته اند مانند رایمانه تجمل نموده از بے مانند مانند کرده
 احوال جامعه که بتقلید ایمان منم چون آورده اند بے مانند را گردیده از احوال این طالبان
 نام نکرده و تشنگان آرام بسبب گرفته بمراتب بهتر است از محقق با مطلق و از تصدیب آن
 فرق بسیار است و آنرا طالبان بطلب نرسیده که بحث را قدیم میدانند و چون را چون
 می انگارند اگر کشف غیر صحیح ایشان را معذون ندارند و باین خطا و غلط مواظده نمایند و در کمال
 ان کسیتا او اکتفا آقا مشایخ طالب کعبه شاد و از شوق متوجه وصول آن گشت آنقدر
 در دنیا و راه خانه شنبه جان کعبه او را پیش آمد اگر چه آن مشایخ است در صورت است آن شخص
 کرد که کعبه است به آنجا متکلف گشت و شخص دیگر خواص کعبه از اهل صلوات کعبه معلوم ساخته
 تصدیق بکعبه کرد این شخص هر چند گامی از طلب بر راه کعبه نرود است اما غیر کعبه را کعبه ندانست
 است و در تصدیق خود محقق است حال او از حال طالب مخطی مذکور بهتر است از حال طالب
 که هر چند بطلب رسیده است اما غیر طلب را طلب ندانسته است از حال مقلد محقق که قدم در
 طلب نرود است بهتر است چو با وجود حقیقت تصدیق بطلوب قطع مسافت راه طلب
 اول جمله کرده است پس خیزد او را محقق باشد و طائفه هم از ایشان باین کمال خدایی و وصال
 خود را مستخرجی و آفته او خلق کشیده اند و بعلمت منقصت خویش استعداد بسیار از استعداد
 راضع ساخته اند و بشومی برودت صحبت معجزات طلب طالبان را زایل گردانیده اند
 فاضلوا و افاضلوا فاضلوا این تجمل کمال و این توهم وصال در مجذوبان سلوک ناکرده از سادگان
 سنجید نرسیده و بیشتر است زیرا که بتدی و منتهی در صورت جذب متشاکرند و بطاهر و عشق و محبت
 مستجابی اگر چنی الحقیقت با یکدیگر مناسبت ندارند و احوال یکدیگر از هم در کعبه است
 چه نسبت خاک را با عالم پاک به در ابتدا هر چه هست معلول است و بر عرض محمول دور از تماثلت

در حقیقت تفاوت هفت مرتبه است از سادگی و شیبی

سبح است بر آن حق است تفصیل این سخن عنقریب مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی این مشتاق
 سعوری و این مشابعت ظاهری باعث آن تحمیل می شود و چون در طریقه علویه لقبندیه جذب بر
 سلوک مقدم است مجذوبان این طریق را که بدولت سلوک مشرف نشده اند این هم تحمیل و این
 نوع توهم بسیار است و جمیع راهم از ایشان که احوال منقلبیه در مقام جذب حاصل میشود و از آنجا بحال
 سیر و قطع منازل سلوک و طی مساکب سیر الی امدد می آنگازند و بان تقلبات خود را مجذوب
 ساکب میدانند بخاطر فائز قرار یافت که فقره چند نوشته شود و در بیان حقیقت جذب و سلوک و ترقی و پیا
 این هر دو مقام با ذکر بعضی از خواص متمیز هر یک از دیگر و ترقی در میان جذب مبتدی جذب
 سستی و حقیقت تعامیمیل و انشاء و علوم دیگر که مناسب آن مقام باشد یعنی الحق و بیطیل
 کما طیل و کما کفره لعلی موانع + فاش کما فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث
 کما طیل و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث
 بیان معارف است که در ظاهر این راه است و در واقعیت است مقصد اول
 با جذب و بان سلوک تمام با کرده هر چند جذب قوی داشته باشد و از هر راه که منجیب شوند
 در عمل جز که از باب قلوب اند به سلوک و تکریر نفس از مقام قلب نمیتوان گذشت و بقلب قلب
 سیرت انجذاب ایشان انجذاب قلبی است محبت شان عرضی است نه ذاتی عرضی است اصل
 به نفس با روح درین مقام متوجه است و خلقت با نور درین تعامل مختلط با کلبه و صفتی تمام قلب
 بر آمدن و بقلب قلب پریشان و انجذاب روحی بطلوب پیدا کردن به تخلص روح از نفس
 بر آید ترقیه بطلوب و جدا شدن نفس از روح و فرود آمدن او در مقام بندگی متصور نیست مادم
 که این هر دو فی حقیقت مجتمع اند حقیقت جامع قلبیه محکم و برپاست انجذاب خالص روحی متصور
 نیست و تخلص روح از نفس بعد از قطع منازل سلوک و طی مساکب سیر الی امدد و تحقق سیر فی امدد

سبح است بر آن حق است تفصیل این سخن عنقریب مذکور خواهد شد انشاء الله تعالی این مشتاق
 سعوری و این مشابعت ظاهری باعث آن تحمیل می شود و چون در طریقه علویه لقبندیه جذب بر
 سلوک مقدم است مجذوبان این طریق را که بدولت سلوک مشرف نشده اند این هم تحمیل و این
 نوع توهم بسیار است و جمیع راهم از ایشان که احوال منقلبیه در مقام جذب حاصل میشود و از آنجا بحال
 سیر و قطع منازل سلوک و طی مساکب سیر الی امدد می آنگازند و بان تقلبات خود را مجذوب
 ساکب میدانند بخاطر فائز قرار یافت که فقره چند نوشته شود و در بیان حقیقت جذب و سلوک و ترقی و پیا
 این هر دو مقام با ذکر بعضی از خواص متمیز هر یک از دیگر و ترقی در میان جذب مبتدی جذب
 سستی و حقیقت تعامیمیل و انشاء و علوم دیگر که مناسب آن مقام باشد یعنی الحق و بیطیل
 کما طیل و کما کفره لعلی موانع + فاش کما فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث
 کما طیل و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث و فی حدیث
 بیان معارف است که در ظاهر این راه است و در واقعیت است مقصد اول
 با جذب و بان سلوک تمام با کرده هر چند جذب قوی داشته باشد و از هر راه که منجیب شوند
 در عمل جز که از باب قلوب اند به سلوک و تکریر نفس از مقام قلب نمیتوان گذشت و بقلب قلب
 سیرت انجذاب ایشان انجذاب قلبی است محبت شان عرضی است نه ذاتی عرضی است اصل
 به نفس با روح درین مقام متوجه است و خلقت با نور درین تعامل مختلط با کلبه و صفتی تمام قلب
 بر آمدن و بقلب قلب پریشان و انجذاب روحی بطلوب پیدا کردن به تخلص روح از نفس
 بر آید ترقیه بطلوب و جدا شدن نفس از روح و فرود آمدن او در مقام بندگی متصور نیست مادم
 که این هر دو فی حقیقت مجتمع اند حقیقت جامع قلبیه محکم و برپاست انجذاب خالص روحی متصور
 نیست و تخلص روح از نفس بعد از قطع منازل سلوک و طی مساکب سیر الی امدد و تحقق سیر فی امدد

بر آنکه سنی فرق و جمیع مائت کتور بر سید و شصت و پنجم از سائر مشرکین نفس نمودند و از اجناس عالم نمایند

بلکه بعد از حصول مقام الفرق بعد از جمع که بسیر عن الله بالعلم و دار و صورت بندوست هر گدای
 مرد میدان که شود به پشته آخر سلیمان که شود به قطعه الفرق بین جذب المذنب و جذب
 المذنب تدبیر شهود این مجذوبان از باب قلوب در پرده کثرت است این معنی را معلوم کنند یا نه
 شان درین کثرت نیست الا عالم ارواح که بلطاف و احاطه و سر بیان بتوجیه خود بصورت شبیه است
 ان الله خالق ادمه علی صوره و با این مناسبت شهود روح را شهود حق میداند تعالی و تقدس
 و احاطه و سر بیان و قرب و معیت هم برین قیاس است زیرا که نظر سالک بتوجیه میکند مگر تا به مقام فوق
 بی مقام فوق و فوق و فوق مقام ایشان مقام روح است پس نظرشان از مقام روح بالا نرود و شهود
 جز روح امر دیگر نباشد نظر بقوق روح موقوف است بر سیدن بمقام روح و محبت و انجذاب هم
 در رنگ شهود است شهود حق سبحانه که بلکه محبت و انجذاب بجناب تقدس او وابسته بمحصل
 نهایت سیر الاله غیر است به بیچکسرا تا نگردد او فنا در نیست راه در بارگاه کسب یابد
 اطلاق شهود درین مقام از تنگی میدان عبارت است و الا کارخانه این بزرگواران با و راه و راه
 شهود و شعارفت همچنانکه مقصد ایشان همچون و بیچگونه است اتصال ایشان با سچانه نیز همچون
 و بیچگونه است چون راه به چون راه نیست لا یجیل عطاء الا عطاء الهی اتصال
 شریف بقیاس به هست رب الناس را با جان ناس به احاطه و سر بیان و قرب و معیت
 حق متعالی و محققین از باب سلوک که نهایت کار رسیده اند علمی است موافق علماء اهل حق شکر
 الله تعالی سعید هم حکم کردن بقرب ذاتی و انشال آن نزد ایشان از بیاصلی و دوریت نزدیک
 حکم بقرب که کنند بزرگ میفرماید هر که گوید نزدیکم دور است و هر که دور است نزدیک است
 تصحیف اینست علی که متعلق بتوجیه وجود است منشأ آن انجذاب و محبت قلبی است از باب
 قلوب که جذب میدان کرده اند و بر او سلوک قطع متنازل نمایند این علم با ایشان مناسبت ندارد و همچنین
 مجذوبان که بسلک از قلب بجلیت متوجه بقلب قلب اندازین علوم تشریحی می نمایند و مستنصر

سید و شصت و پنجم از سائر مشرکین نفس نمودند و از اجناس عالم نمایند
 قطعه الفرق بین جذب المذنب و جذب المذنب تدبیر شهود این مجذوبان از باب قلوب در پرده کثرت است این معنی را معلوم کنند یا نه
 شان درین کثرت نیست الا عالم ارواح که بلطاف و احاطه و سر بیان بتوجیه خود بصورت شبیه است
 ان الله خالق ادمه علی صوره و با این مناسبت شهود روح را شهود حق میداند تعالی و تقدس
 و احاطه و سر بیان و قرب و معیت هم برین قیاس است زیرا که نظر سالک بتوجیه میکند مگر تا به مقام فوق
 بی مقام فوق و فوق و فوق مقام ایشان مقام روح است پس نظرشان از مقام روح بالا نرود و شهود
 جز روح امر دیگر نباشد نظر بقوق روح موقوف است بر سیدن بمقام روح و محبت و انجذاب هم
 در رنگ شهود است شهود حق سبحانه که بلکه محبت و انجذاب بجناب تقدس او وابسته بمحصل
 نهایت سیر الاله غیر است به بیچکسرا تا نگردد او فنا در نیست راه در بارگاه کسب یابد
 اطلاق شهود درین مقام از تنگی میدان عبارت است و الا کارخانه این بزرگواران با و راه و راه
 شهود و شعارفت همچنانکه مقصد ایشان همچون و بیچگونه است اتصال ایشان با سچانه نیز همچون
 و بیچگونه است چون راه به چون راه نیست لا یجیل عطاء الا عطاء الهی اتصال
 شریف بقیاس به هست رب الناس را با جان ناس به احاطه و سر بیان و قرب و معیت
 حق متعالی و محققین از باب سلوک که نهایت کار رسیده اند علمی است موافق علماء اهل حق شکر
 الله تعالی سعید هم حکم کردن بقرب ذاتی و انشال آن نزد ایشان از بیاصلی و دوریت نزدیک
 حکم بقرب که کنند بزرگ میفرماید هر که گوید نزدیکم دور است و هر که دور است نزدیک است
 تصحیف اینست علی که متعلق بتوجیه وجود است منشأ آن انجذاب و محبت قلبی است از باب
 قلوب که جذب میدان کرده اند و بر او سلوک قطع متنازل نمایند این علم با ایشان مناسبت ندارد و همچنین
 مجذوبان که بسلک از قلب بجلیت متوجه بقلب قلب اندازین علوم تشریحی می نمایند و مستنصر

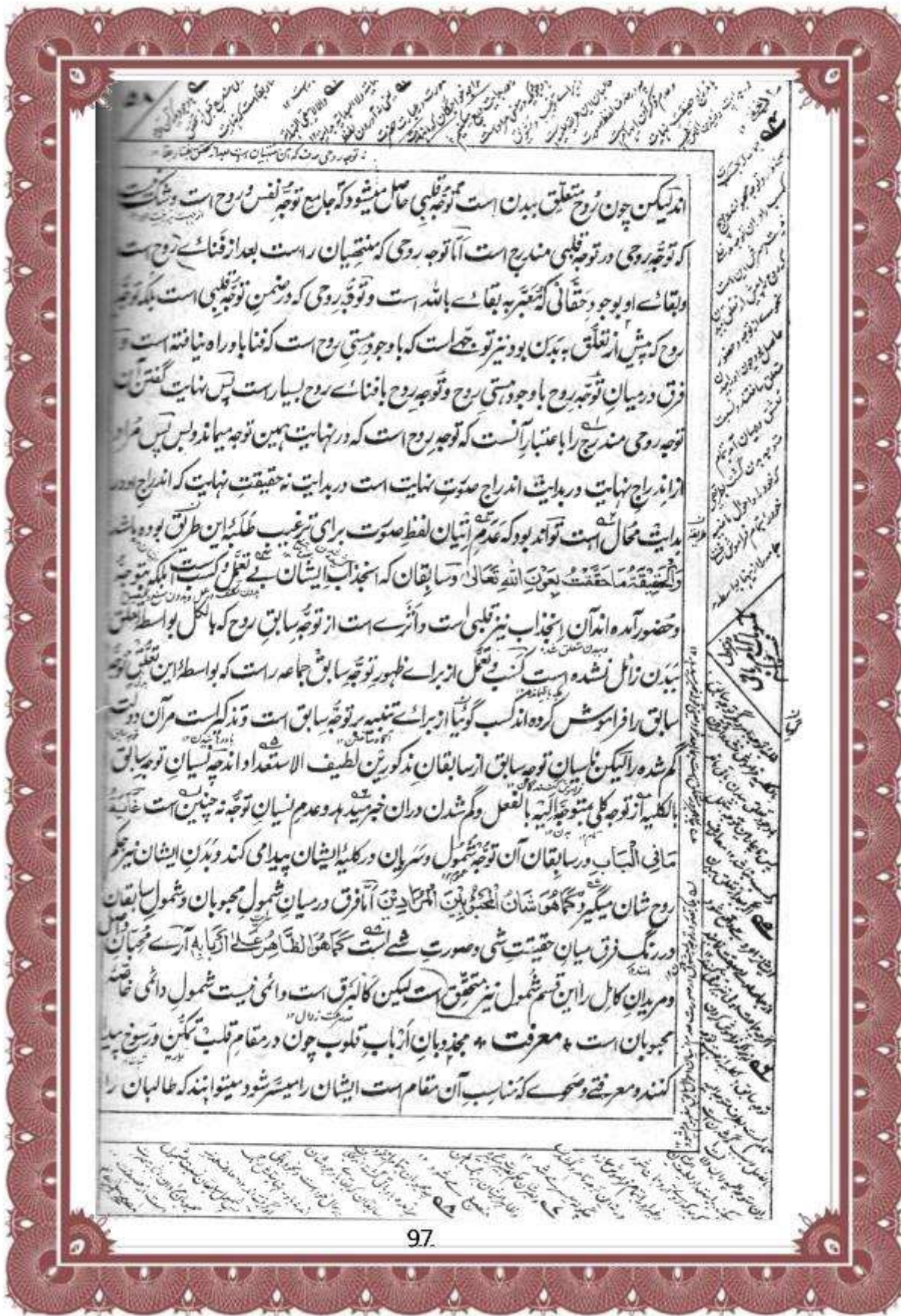
بقوه مدونی کسب یابد و غیره

مستنصر بزرگی

اندکی پس چون روح متعلق بدن است موجه قلبی حاصل میشود که جامع توجه نفس روح است و شکست
 که توجه روحی در توجه قلبی مندرج است آن توجه روحی که منتحبیان راست بعد از فناست روح است
 و بقائش او بوجو و حقیقی که بقایه باشد است و توجه روحی که در ضمن توجه قلبی است بلکه توجه
 روح که پیش از تعلق به بدن بود نیز توجه است که با وجود مستی روح است که فنا با و راه نیافته است
 فرق در میان توجه روح با وجود مستی روح و توجه روح با فناست روح بسیار است پس نهایت گفتن آن
 توجه روحی مندرج را باعتبار آنست که توجه روح است که در نهایت همین توجه میماند پس پس مراد
 از اندراج نهایت در بدایت اندراج صدوت نهایت است در بدایت نه حقیقت نهایت که اندراج بود
 بدایت محال است تواند بود که حدیث ایشان لفظ صدوت برای ترغیب طلبه این طریق بوده باشد
 و الحقیقة ما حقیقت یعون الله تعالی و سابقان که اسجد آب ایشان بنه تغل کسبت ملک متوجه
 و حضور آمده اند آن اجذاب نیز قلبی است و اثر است از توجه سابق روح که با کمال بواسطه تعلق
 سابق زائل شده است نسبت تعلق از برای ظهور توجه سابق جماعه راست که بواسطه این تعلق توجه
 سابق را فراموش کرده اند کسب گویند از برای تنبیه بر توجه سابق است و ذکر است مرآن دوست
 گم شده را لیکن نسیان توجه سابق از سابقان مذکورین لطیف الاستعداد و اندچه نسیان توجه سابق
 بالکلیه از توجه کلی بتوجه کلبه بالفعل و گم شدن در آن خیر میسر مد و عدم نسیان توجه نه چنین است غایب
 مافی الباب و سابقان آن توجه شمول و سرمان در کلیه ایشان پیدای کند و بدن ایشان نیز عجز
 روح شان میگیرد و کما هو شأن العجبی بدن المثلین آن فرق در میان شمول محبوبان و شمول سابقان
 در رنگ فرق میان حقیقت شی و صورت شی است کما هو الظاهر کما به آرسه محبان
 و مردان کامل را این هم شمول نیز متحقق است لیکن کالذوق است و انمی نیست شمول دائمی حقیقت
 محبوبان است به معرفت به مجذوبان از باب تلوب چون در مقام قلب تکلیف و رسیدن پدید
 کنند و معرفتی و صحیح که ناسب آن مقام است ایشان را میسر شود و میگویند که طالبان را

تا در رسانند و در صحبت ایشان انجذاب و محبت قلبی جامع طلباً حاصل شود هر چند از ایشان بکمال
 نرسند چنانچه ایشان خود بجهت کمال نرسیده اند و دیگر بر او واسطه حصول کمال نمیتوانند شد مشهور است
 که از ناقص کمال نیامد افاده ایشان هر قدر که باشد بیش از افاده آریاب سلوک است هر چند پنهانیت
 سلوک رسد و جذب مستحقین پیدا کند آنگاه مقام تملک ایشان را بطریق غیر عن الله بالذکر فرو نیاوردند
 چه مستحق غیر جمیع عالم را بر یکسازد افاده ندارد چه او را بکمال نسبتی و توجه نماند با افاده تواند نمود و شیخ معتاد
 را که برین مفسر گویند باعتبار آنست که او در مقام برزخیت که مقام قلب است فرو آمده است و از هر دو
 جهت روح و نفس حفظی و آفریننده است از جهت روح از فزونی استفاده میکند و از جهت نفس با وجود
 توفیق افاده می نماید زیرا که او را توجه حق سبحانه و تعالی با توجه خلق جمع شده است که روح کدام حجاب و دیگر نیست
 پس افاده و استفاده معاً او را حاصل است بعضی از شیخ ازین برزخیت برزخیت بین الخلق و اسحق میخوانند
 و شیخ برین را جامع بین تشبیه و التفرید میگویند پوشیده نماند که این هم برزخیت که بنا بر آن بر سر است
 و این مقام شمی که بنام آن بر صحت نیست زیرا که نفسشان درین مقام در غلبات انوار روح
 مشرب است و همان اندراج منشأ شکر شده است و در مقام برزخیت قلب نفس روح از یکدیگر
 جدا است پس آنچه را در آن گنجایش نباشد بگذر آنجا همه صحت است که در سبب مقام معتاد است و هذلول
 شیخ کمال را چون در مقام قلب فردی آرد بواسطه برزخیت مناسبت بعالم پیدا می کند و واسطه
 حصول کمالات مستعدان کمالات می شود و مجزوب شکر نیز چون در مقام قلب است بعالم مناسبت
 دارد و توجه را از ایشان درین نمیدارد و از انجذاب و محبت اگر چه سلبی باشد نیز نصیبی برست و رده
 است لاجرم راه افاده بروی کشاوه است بلکه گوئیم که گیت افاده مجزوب شکر بیش از گیت افاده
 مستحق جمیع است و کیفیت افاده مستحق زیاد از کیفیت افاده مجزوب است زیرا که مستحق جمیع را هر چند
 بعالم مناسبت پیدا شده است آنرا در صورت است فی الحقیقت مجزوب است منصف بزرگ اصل است
 برزخیت یاد و این مجزوب مناسبت بعالم فی الحقیقت است و از جمله آفرین عالم است و باقی است

این مقام شمی که بنام آن بر صحت نیست زیرا که نفسشان درین مقام در غلبات انوار روح مشرب است و همان اندراج منشأ شکر شده است و در مقام برزخیت قلب نفس روح از یکدیگر جدا است پس آنچه را در آن گنجایش نباشد بگذر آنجا همه صحت است که در سبب مقام معتاد است و هذلول شیخ کمال را چون در مقام قلب فردی آرد بواسطه برزخیت مناسبت بعالم پیدا می کند و واسطه حصول کمالات مستعدان کمالات می شود و مجزوب شکر نیز چون در مقام قلب است بعالم مناسبت دارد و توجه را از ایشان درین نمیدارد و از انجذاب و محبت اگر چه سلبی باشد نیز نصیبی برست و رده است لاجرم راه افاده بروی کشاوه است بلکه گوئیم که گیت افاده مجزوب شکر بیش از گیت افاده مستحق جمیع است و کیفیت افاده مستحق زیاد از کیفیت افاده مجزوب است زیرا که مستحق جمیع را هر چند بعالم مناسبت پیدا شده است آنرا در صورت است فی الحقیقت مجزوب است منصف بزرگ اصل است برزخیت یاد و این مجزوب مناسبت بعالم فی الحقیقت است و از جمله آفرین عالم است و باقی است

طیبیت مناسب افتاده و طاعت از اولیاء الله که بر قدم وسه اند صلی الله تعالی علیک و علیک وسلم
 و بارکات انما سے کہ آداب ایشان اند و وصول فیض ثانی طلال آن قابلیت جامع اند و کالتقل
 اند و مرآن محل را و آداب سائر انبیا صلوات الله تعالی و تسبیحاً علی نبینا و علیکم و واسطه وصول
 فیض اول و ثانی ایشان را قابلیت اتصاف ذاتست عز سلسلہ کائنات بصفتا موجوده زائده و طاعت
 کہ بر قدم ایشانند آداب ایشان صفات است در حق وصول فیض اول و ثانی و واسطه وصول
 فیض اول مرآن سرور و علیک الصلوٰۃ والسلام قابلیت اتصاف ذاتست تعالی و تقدست
 مزجج صفات را گوشتا قابلیت کے کہ وسائل فیض سائر انبیا اند صلوات الله و برکات الله علی نبینا
 و علیک و علیک وسلم طلال این قابلیت جامع اند و کالتفصیل اند مرآن جامع محل او طاعت کہ بر قدم آن سرور
 علیک و علیک وسلم الصلوٰۃ و الخیرة و واسطه وصول فیض اول نیز ایشان را واجب است کہ صفات
 محمیان را وسائل وصول فیض اول بعد آداب و واسطه وصول فیض ثانی بخلاف دیگر انبیا کہ
 بعضی از مشایخ قدس سره تعالی امین لهم کہ در باب حضرت علی الصلوٰۃ و الخیرة و قابلیت اتصاف
 ساخته اند نشان آن عدم فرق میان شیون و صفات بلکه عدم علم است بمقام شیون و الله یحیی الخلق
 و یموتهم و اللہ لیسر محض شد کہ رب آن حضرت علی الصلوٰۃ و الخیرة و ربنا آرزوست
 ہم در مقام شیون و هم در مقام صفات و واسطه وصول هر دو فیض است و نیز معلوم گشت کہ وصول
 فیض مراتب کالات ولایت آن حضرت علی الصلوٰۃ و السلام آرزوست بتوسط امر زائد شیون
 تیرین مراتب اعتبار زیادتی در ایشان از مرتبہ عات عقل است لهذا محلی ذاتی مخصوص او گشت و کمال
 تابعان او چون از راه او فیض بگیرند ایشان را نیز ازین مقام شرفی بدست آمد و دیگران را چون واسطه
 صفاتی در میان است و صفات بوجود زائد موجود اند عاجز حصین در میان افتاد و محلی صفاتی نام
 ایشان گشت باید و است کہ قابلیت اتصاف هر چند اعتبار است وجود زائد آرزوست صفات موجود
 اند قابلیت اینجا آنچون قابلیت در رنگ برانند در میان ذات و صفات بلکه میان شیون صفات

طاعت از اولیاء الله که بر قدم وسه اند صلی الله تعالی علیک و علیک وسلم
 و بارکات انما سے کہ آداب ایشان اند و وصول فیض ثانی طلال آن قابلیت جامع اند و کالتقل
 اند و مرآن محل را و آداب سائر انبیا صلوات الله تعالی و تسبیحاً علی نبینا و علیکم و واسطه وصول
 فیض اول و ثانی ایشان را قابلیت اتصاف ذاتست عز سلسلہ کائنات بصفتا موجوده زائده و طاعت
 کہ بر قدم ایشانند آداب ایشان صفات است در حق وصول فیض اول و ثانی و واسطه وصول
 فیض اول مرآن سرور و علیک الصلوٰۃ والسلام قابلیت اتصاف ذاتست تعالی و تقدست
 مزجج صفات را گوشتا قابلیت کے کہ وسائل فیض سائر انبیا اند صلوات الله و برکات الله علی نبینا
 و علیک و علیک وسلم طلال این قابلیت جامع اند و کالتفصیل اند مرآن جامع محل او طاعت کہ بر قدم آن سرور
 علیک و علیک وسلم الصلوٰۃ و الخیرة و واسطه وصول فیض اول نیز ایشان را واجب است کہ صفات
 محمیان را وسائل وصول فیض اول بعد آداب و واسطه وصول فیض ثانی بخلاف دیگر انبیا کہ
 بعضی از مشایخ قدس سره تعالی امین لهم کہ در باب حضرت علی الصلوٰۃ و الخیرة و قابلیت اتصاف
 ساخته اند نشان آن عدم فرق میان شیون و صفات بلکه عدم علم است بمقام شیون و الله یحیی الخلق
 و یموتهم و اللہ لیسر محض شد کہ رب آن حضرت علی الصلوٰۃ و الخیرة و ربنا آرزوست
 ہم در مقام شیون و هم در مقام صفات و واسطه وصول هر دو فیض است و نیز معلوم گشت کہ وصول
 فیض مراتب کالات ولایت آن حضرت علی الصلوٰۃ و السلام آرزوست بتوسط امر زائد شیون
 تیرین مراتب اعتبار زیادتی در ایشان از مرتبہ عات عقل است لهذا محلی ذاتی مخصوص او گشت و کمال
 تابعان او چون از راه او فیض بگیرند ایشان را نیز ازین مقام شرفی بدست آمد و دیگران را چون واسطه
 صفاتی در میان است و صفات بوجود زائد موجود اند عاجز حصین در میان افتاد و محلی صفاتی نام
 ایشان گشت باید و است کہ قابلیت اتصاف هر چند اعتبار است وجود زائد آرزوست صفات موجود
 اند قابلیت اینجا آنچون قابلیت در رنگ برانند در میان ذات و صفات بلکه میان شیون صفات

و در وقت حصول این جذب از غریب بقرب تعاضد نموده اند و همان

معلوم نمیشود چه بسیار از سرتیطان در وقت حصول این جذب از غریب بقرب تعاضد نموده اند و همان
 جذب را جذب نهایت انگاشتند اگر کافی می بود و ایشان را میگذراشت آنرا جذب متقدم چون محبوبان
 تعلق دادند اگر کافی باشد گنجایش دارد و محبوبان را بقلب غایت خواهند کشید و در ایشان طریق منحصر
 گذاشتند اما این کیفیت در حق جمیع جذبات متقدم هم منوعست جذب که انجام کار او بسبب
 کشد کافی است و اگر بسبب نیاید جذب بتر است از محبوبان نیست خاتمه طائفه از شایع
 گفتند ان الله تعالی انهم گفته اند که تجلی ذاتی مثل شعور است و محط حس بعضی ایشان از
 حال خود چنین گفته اند که در وقت ظهور این تجلی ذاتی تا مدتی قیاس حرکت افتاده بود و در دم و در
 می انگاشتند و بعضی دیگر منع کلام و جودان در تجلی ذات کرده اند حقیقت این سخن آنست که این تجلی
 ذات در پرده اسعی است از آنها و بقاء پرده بواسطه بقایای اثر وجود صاحب تجلی است و آن
 بی شعوری بواسطه آن بقیه است اگر تمام فانی میگشت و ببقا باشد شرف می شد آن تجلی
 هرگز او را بشعور نمیساخت شعور محرق بالکائنات یعنی نفس و باطن و من هکذا کیف محرق
 اول ماس نار است هر آینه بسوزد و متلاشی شود و فانی نمین نار است و کیف محرق بلکه گویم آن
 تجلی که در پرده است تجلی ذات نیست داخل تجلی صفات است تجلی ذات که مخصوص آن حضرت است
 علی الصلوة و التمسک بالعمیة تجلی بی پرده است و علامت پرده بشعوری است و بشعوری
 او در نیست و دلیل بی پرده گی شعور است و شعور در کمال حضور است بزرگ انحال صاحب
 این تجلی که با اصالة والا استقلال است چنین خبر داد علی بن الغفران آنجا که گفت سوسه
 بیوش رفت بیک پر تو صفات و نوعین ذات می نگری و می بینی چه در همین تجلی ذاتی که
 بی پرده است محبوبان را او می است و محبوبان را بزنی در که آندان محبوبان رنگ ارواح شان
 گرفته آندان نسبت در کلیه ایشان سرایت کرده است و در محبوبان این سرایت بسبب قدرت است
 و آنچه در حدیث نبوی علیه السلام است آنها و من الصیبات الملهات واقع شده است

کلیه از قلب غیر
 و در وقت حصول این جذب از غریب بقرب تعاضد نموده اند و همان
 جذب را جذب نهایت انگاشتند اگر کافی می بود و ایشان را میگذراشت آنرا جذب متقدم چون محبوبان
 تعلق دادند اگر کافی باشد گنجایش دارد و محبوبان را بقلب غایت خواهند کشید و در ایشان طریق منحصر
 گذاشتند اما این کیفیت در حق جمیع جذبات متقدم هم منوعست جذب که انجام کار او بسبب
 کشد کافی است و اگر بسبب نیاید جذب بتر است از محبوبان نیست خاتمه طائفه از شایع
 گفتند ان الله تعالی انهم گفته اند که تجلی ذاتی مثل شعور است و محط حس بعضی ایشان از
 حال خود چنین گفته اند که در وقت ظهور این تجلی ذاتی تا مدتی قیاس حرکت افتاده بود و در دم و در
 می انگاشتند و بعضی دیگر منع کلام و جودان در تجلی ذات کرده اند حقیقت این سخن آنست که این تجلی
 ذات در پرده اسعی است از آنها و بقاء پرده بواسطه بقایای اثر وجود صاحب تجلی است و آن
 بی شعوری بواسطه آن بقیه است اگر تمام فانی میگشت و ببقا باشد شرف می شد آن تجلی
 هرگز او را بشعور نمیساخت شعور محرق بالکائنات یعنی نفس و باطن و من هکذا کیف محرق
 اول ماس نار است هر آینه بسوزد و متلاشی شود و فانی نمین نار است و کیف محرق بلکه گویم آن
 تجلی که در پرده است تجلی ذات نیست داخل تجلی صفات است تجلی ذات که مخصوص آن حضرت است
 علی الصلوة و التمسک بالعمیة تجلی بی پرده است و علامت پرده بشعوری است و بشعوری
 او در نیست و دلیل بی پرده گی شعور است و شعور در کمال حضور است بزرگ انحال صاحب
 این تجلی که با اصالة والا استقلال است چنین خبر داد علی بن الغفران آنجا که گفت سوسه
 بیوش رفت بیک پر تو صفات و نوعین ذات می نگری و می بینی چه در همین تجلی ذاتی که
 بی پرده است محبوبان را او می است و محبوبان را بزنی در که آندان محبوبان رنگ ارواح شان
 گرفته آندان نسبت در کلیه ایشان سرایت کرده است و در محبوبان این سرایت بسبب قدرت است
 و آنچه در حدیث نبوی علیه السلام است آنها و من الصیبات الملهات واقع شده است

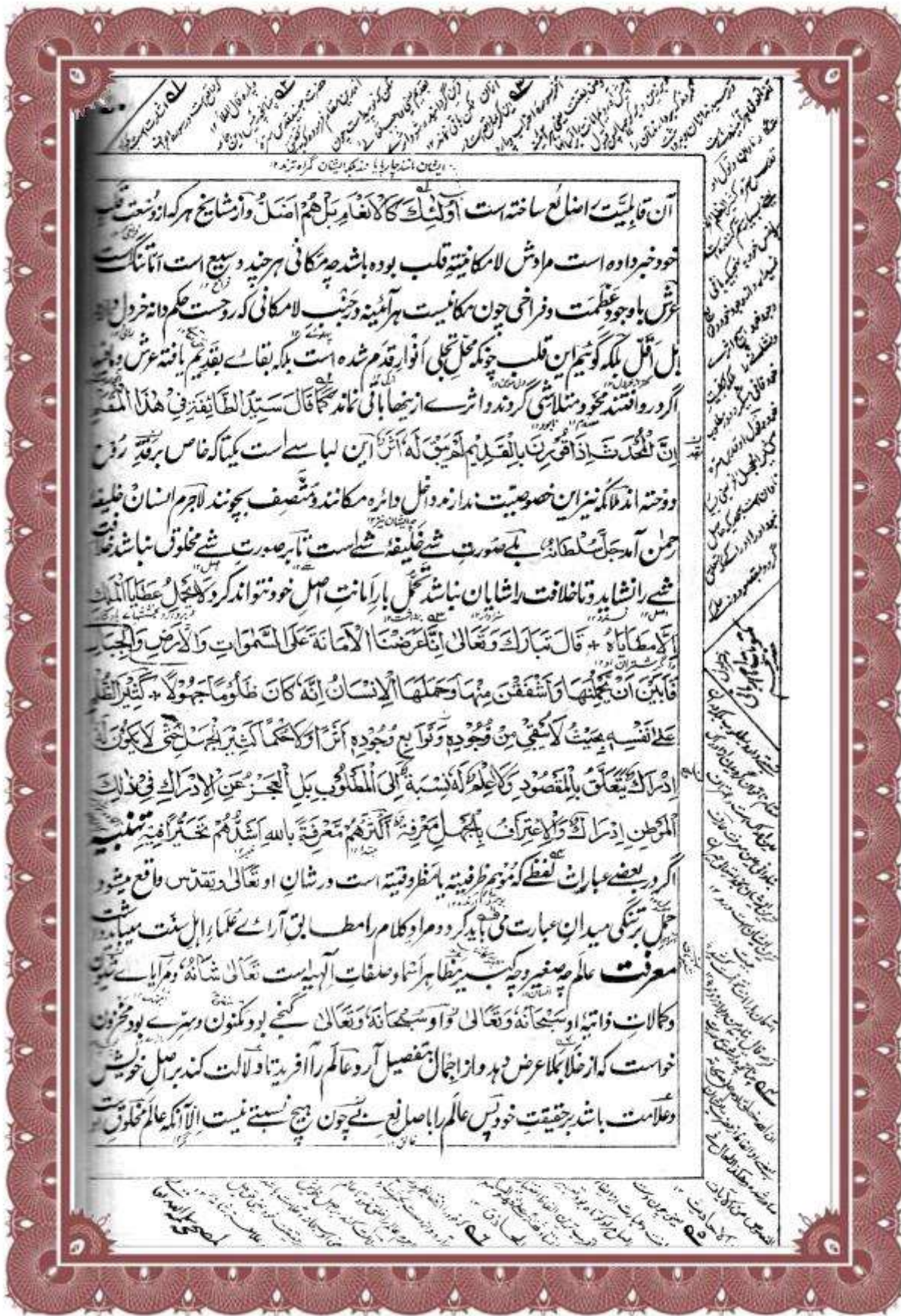

و در بیان این که در این کتاب آمده است که هر که از نعمت حق خود خیر داده است مردش لامکانیت قلب بوده باشد چه کانی هر چند وسیع است آنگاه است
 عرش با وجود عظمت و فراخی چون مکانیت هر آئینه و جنب لامکانی که رحمت حکم دانه خرد
 بل اقل بلکه گوئیم این قلب چونکه محل تجلی انوار قدم شده است بلکه بقای بقایم یافته عرش و
 اگر در واقع خود و منقلاشی گردند و اثرش از بیجا باقی نماند کما قال سید الطائفة فی هذا المقام
 ان تعدت اذا اقتربت بالقلوب لم یبق له اثر این لباس است یکا که خاص بر بقیه روض
 و خوشه اندام که نیز این خصوصیت ندارد و در عمل دائره مکانند و تصفیح بچونند لاجرم انسان غلیظه
 حرم آمد جلالت مکانند بک صورتی که خلیفه شمس است تا بر صورت شمس مخلوق نباشد
 شمس را شاید و مخالفت را شاید عمل با امانت اصل خود نتواند کرد و کما قال عطاء الله
 الکریم طابا له + قال تبارک و تعالی انک صرحت الایمانه علی السموات و الارض و البحار
 فابین ان یخلفها او اشققن منها و حملها الاینان انه کان ظاهرا و باهرا و کما قال
 علی نفسه یحیی من یجود و یتوابع یجود ان اول حکما کتب لیه سنن شیخ لا یخون
 ادراک یعلق بالمفصود و کما یلزم له نسبة الی المکتوب بل العجز عن الایمانه فی ذلک
 المرطین ادراک و الاعتراف بالجهل معرفه اکثرهم معرفه بالله استکبرهم تخذیرا فیه تمسب
 اگر در بعض عبارات لفظی که منظر فیه به نظر و قیبه است در شان او تعالی و تقدس واقع میشود
 محل بر تنگی میدان عبارت می آید که در دو مراد کلام را مطابقت آرائی علماء اهل سنت میباشد
 معرفت عالم پیغمبر و کسب بیظلم بر آنها و صفات الهیه است تعالی شانند و مرایا
 و کلمات و امتیاز او سبحانه و تعالی و او سبحانه و تعالی گفته بود و کمون و ستر بود و مخزون
 خواست که از خطا بلاء عرض دهد و از اجمال تفصیل آرد و عالم را افرینا و دلالت کند بر اصل خویش
 و علامت باشد بر حقیقت خود پس عالم را باصل نعتی چون هیچ نسبت نیست الا آنکه عالم مخلوق است

و در بیان این که در این کتاب آمده است که هر که از نعمت حق خود خیر داده است مردش لامکانیت قلب بوده باشد چه کانی هر چند وسیع است آنگاه است
 عرش با وجود عظمت و فراخی چون مکانیت هر آئینه و جنب لامکانی که رحمت حکم دانه خرد
 بل اقل بلکه گوئیم این قلب چونکه محل تجلی انوار قدم شده است بلکه بقای بقایم یافته عرش و
 اگر در واقع خود و منقلاشی گردند و اثرش از بیجا باقی نماند کما قال سید الطائفة فی هذا المقام
 ان تعدت اذا اقتربت بالقلوب لم یبق له اثر این لباس است یکا که خاص بر بقیه روض
 و خوشه اندام که نیز این خصوصیت ندارد و در عمل دائره مکانند و تصفیح بچونند لاجرم انسان غلیظه
 حرم آمد جلالت مکانند بک صورتی که خلیفه شمس است تا بر صورت شمس مخلوق نباشد
 شمس را شاید و مخالفت را شاید عمل با امانت اصل خود نتواند کرد و کما قال عطاء الله
 الکریم طابا له + قال تبارک و تعالی انک صرحت الایمانه علی السموات و الارض و البحار
 فابین ان یخلفها او اشققن منها و حملها الاینان انه کان ظاهرا و باهرا و کما قال
 علی نفسه یحیی من یجود و یتوابع یجود ان اول حکما کتب لیه سنن شیخ لا یخون
 ادراک یعلق بالمفصود و کما یلزم له نسبة الی المکتوب بل العجز عن الایمانه فی ذلک
 المرطین ادراک و الاعتراف بالجهل معرفه اکثرهم معرفه بالله استکبرهم تخذیرا فیه تمسب
 اگر در بعض عبارات لفظی که منظر فیه به نظر و قیبه است در شان او تعالی و تقدس واقع میشود
 محل بر تنگی میدان عبارت می آید که در دو مراد کلام را مطابقت آرائی علماء اهل سنت میباشد
 معرفت عالم پیغمبر و کسب بیظلم بر آنها و صفات الهیه است تعالی شانند و مرایا
 و کلمات و امتیاز او سبحانه و تعالی و او سبحانه و تعالی گفته بود و کمون و ستر بود و مخزون
 خواست که از خطا بلاء عرض دهد و از اجمال تفصیل آرد و عالم را افرینا و دلالت کند بر اصل خویش
 و علامت باشد بر حقیقت خود پس عالم را باصل نعتی چون هیچ نسبت نیست الا آنکه عالم مخلوق است

و در بیان این که در این کتاب آمده است که هر که از نعمت حق خود خیر داده است مردش لامکانیت قلب بوده باشد چه کانی هر چند وسیع است آنگاه است
 عرش با وجود عظمت و فراخی چون مکانیت هر آئینه و جنب لامکانی که رحمت حکم دانه خرد
 بل اقل بلکه گوئیم این قلب چونکه محل تجلی انوار قدم شده است بلکه بقای بقایم یافته عرش و
 اگر در واقع خود و منقلاشی گردند و اثرش از بیجا باقی نماند کما قال سید الطائفة فی هذا المقام
 ان تعدت اذا اقتربت بالقلوب لم یبق له اثر این لباس است یکا که خاص بر بقیه روض
 و خوشه اندام که نیز این خصوصیت ندارد و در عمل دائره مکانند و تصفیح بچونند لاجرم انسان غلیظه
 حرم آمد جلالت مکانند بک صورتی که خلیفه شمس است تا بر صورت شمس مخلوق نباشد
 شمس را شاید و مخالفت را شاید عمل با امانت اصل خود نتواند کرد و کما قال عطاء الله
 الکریم طابا له + قال تبارک و تعالی انک صرحت الایمانه علی السموات و الارض و البحار
 فابین ان یخلفها او اشققن منها و حملها الاینان انه کان ظاهرا و باهرا و کما قال
 علی نفسه یحیی من یجود و یتوابع یجود ان اول حکما کتب لیه سنن شیخ لا یخون
 ادراک یعلق بالمفصود و کما یلزم له نسبة الی المکتوب بل العجز عن الایمانه فی ذلک
 المرطین ادراک و الاعتراف بالجهل معرفه اکثرهم معرفه بالله استکبرهم تخذیرا فیه تمسب
 اگر در بعض عبارات لفظی که منظر فیه به نظر و قیبه است در شان او تعالی و تقدس واقع میشود
 محل بر تنگی میدان عبارت می آید که در دو مراد کلام را مطابقت آرائی علماء اهل سنت میباشد
 معرفت عالم پیغمبر و کسب بیظلم بر آنها و صفات الهیه است تعالی شانند و مرایا
 و کلمات و امتیاز او سبحانه و تعالی و او سبحانه و تعالی گفته بود و کمون و ستر بود و مخزون
 خواست که از خطا بلاء عرض دهد و از اجمال تفصیل آرد و عالم را افرینا و دلالت کند بر اصل خویش
 و علامت باشد بر حقیقت خود پس عالم را باصل نعتی چون هیچ نسبت نیست الا آنکه عالم مخلوق است

چه کار دارد به معرفت **محل تابان آنسر و اعدای العینة و السکام و الخیة** اگر چه بواسطه
 اتباع آنحضرت علیه السلام و کلامه و الخیة از تجلی ذات که بالاصالة خاصه آنحضرت است
 علیه السلام و کلامه نصیبت و سایر انبیاء را علینیت او و کلامه و الخیة و کلامه و الخیة
 تجلیات صفات است و تجلی ذات اشرف است از تجلی صفات لیکن باید دانست که انبیا و اهل
 بیت او علیه السلام و الخیة و الخیة و تجلیات صفات مراتب قرب حاصل است که محل تابان این
 است را نیست با وجود تجلی ذات بطریق تبعیت مثلاً شخصی بجهت جمال آفتاب در خارج عروج
 طے کرده با آفتاب برسد و در میان آفتاب و او غیر از مابقی رقیقه نماند و شخصی دیگر با وجود
 ذات آفتاب در عروج آن مراتب عاجز است هر چند میان او و آفتاب مابقی در میان نیست
 شک نیست که شخص اقل نزدیکتر است با آفتاب و عالیه است بکماله و بقیه او پس در هر که
 قرب بیشتر است و معرفت زیاده تر فاضلتر است پس هیچ ولی از اولیای این امت که خیر الامم است
 با وجود افضلیت پیغمبر خویش بر مرتبه هیچ نبی از انبیا نرسد اگر چه او را بواسطه متابعت پیغمبر خویش
 از مقام مابعد افضلیت نصیب حاصل شود فضل کلی انبیا است اولیا کفیلی انده و کفیلی
 انحر الکلایه **الحمد لله سبحانه على ذلك وعلى جميع نعمائه والمسلمة والسلام على**
افضل انبيائه وعلى جميع اوليائه والمرسلين والذليين المقرين وعلى المتقين

عنه و کلامه و الخیة
 با همسایگان نیست از
 تجلی ذات هر چه است

عنه و کلامه و الخیة
 کس تابان از دولت
 با انبیا و اولیای
 و خدیجه است

کلمه تابان
 در این باب

عنه و کلامه و الخیة
 در این باب
 در این باب

و السلام علیکم
کتاب و وصفت نماز و مشتم
 و السلام علیکم

بسیار بسیار بکپوری صدور یافته در منع از ادای صلوة نوافل جماعت مانند نماز عاشورا و شب
 و شبها غیره و این است **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ اللَّهُ الَّذِي شَرَفَنَا بِمَا نَعْبُدُهُ**
اللَّهُ سَلَامٌ وَ حَسْبُ نَاعِي الْأَكْبَابِ الْمُبْتَدَعَاتِ فِي الدِّينِ وَالصَّلَاةِ عَلَى مَنْ
بَنَاتِ الصَّلَاةِ وَ تَرَعُ أَعْلَامَ الْهَدَايَةِ وَ تَكُنْ إِلَيْهِ الْأَبْرَارُ وَ حَسْبُ الْأَخْيَارِ بَيْدِ دَانَتْ

ترجمہ سے از مصحح

مکتوب بست و سوم (۲۳)

مکتوب بست و سوم بہ عبد الرحیم
 المشہور بنما سخا نمان صد دریافت بجواب
 مکتوب او در منع نمودن از اخذ طریق از
 پیر ناقص و در بیان مضرت او و زجر کردن
 از اقا بیکہ شعیبہ اند باہل کفر حق سبحانہ
 و تعالیٰ بایان و فحاشان از اقبال خالی از حال
 و علم معر از اعمال نجات بخشند و محبت
 سید البشر کہ مبعوث است با شود و در
 علیہ و علی آلہ من الصلوٰت افضلها
 ومن التسلیمات اکملها و رحم
 کنا و حق نقائے بر کسیکہ آمین گفت
 برادر با سعادت و صداقت مکتوب شمار
 و از جناب شامزبان ترجمان حکایت نمود
 آنچه نمود پس این شعر بخواندم
 مر جا گفتم سعدی وقاصدش فرزندہ
 از برائے الفت زور غنائے فرستے

أرسل إلى عبد الرحيم المشهور
 بخان خاتان في جواب كتابته
 في المنع عن أخذ الطريق من التأخير
 وبيان مضرتة والمنع عن الألقاب
 الشبيهة بأهل الكفر بخانا الله
 سبحانه وإياكم عن المقال الخالي
 عن الحال والعلم المعر عن الأعمال
 بحممة سيد البشر المبعوث والرسول
 والأخيم عليه وعلى آل من الصلوات
 أفضلها ومن التسليمات أكملها
 ويذكر الله عبدا قال آمينا
 بلغ رسالتكم الأخ الصالح الصادق
 تليغا وحلي عن جنابكم بلسان
 الشيخ جان ما حكيه فأنشدت
 أهلا لسعدى والرسول وجدا
 وجدا لرسول رحيم وجدا لرسول

ترجمان الفتح و مضمون صحیح و ترجمان خوش تقریر و کمال لافندہ و در زبان ہامشہ

ترجمان الفتح و مضمون صحیح و ترجمان خوش تقریر و کمال لافندہ و در زبان ہامشہ
 مکتوبات نام بیان
 عدول
 واصل شدی تصدیق فرمودتا بعضی چیز است در بعضی کلمات و در بعضی کلمات و در بعضی کلمات و در بعضی کلمات

الکامل الکامل کبریت احمر نظره
 داوود و حکمته شفاء وید و یفاخره الفنا
 ثبتنا الله سبحانه وایاکم علی جمادیه
 الشریعة المصطفویة علی صاحبها
 الصلوة والسلام والنجمة اذ هو ملائک
 الامر ومدار النجاة ومناط السعادة ولینم
 ما قبل بالفارسیة

محمد عربی کابرونه هر دو سر است
 کسیکه خاک درش نیت خاک بر سر او
 ولتغتم المقالة علی صلوات سید المرسلین
 ونبیاته ورحماته وبرکاته النعممة
 العجب کل العجب ان الرفع الصادق
 قد نقل ان من جلسا یمرون الشعرة
 الفضلاء من یلقب فی الشعر بالکرمی
 واما حال انه من السادات العظام والنبیة
 الکرام فیما لیت شعری ما حمله علی هذا
 الاسم الشنبیع البین شنا عته والمسلم
 ینبغی له ان یقر من هذا الاسم زیادة وایک
 من الاسد المہلک ویکرزه کل الکره

کامل کامل کبریتی است احمر نظر او دوست
 و کلمه او شفا و بد و طماخره القتلا من بهما
 و تقالی مایان شابر جاوه شریعت مصطفویة
 قائم و ارا و علی صاحبها الصلوة و
 السلام والنجمة زیرا که او است ملائک امر
 و مدار نجات و مناط سعادت و بدرستی
 چه خوش گفته شده است بفارسی

محمد عربی کابرونه هر دو سر است
 کسیکه خاک درش نیت خاک بر سر او
 باید که ختم نمائیم این بحث را بصلوات سید
 المرسلین و نبیاته و رحماته و برکاته و نعمته
 کمال تعجب است که بر او بر سعادت نقل نموده
 که از شعرات فضلاء هستند ایشان شاکس
 است که لقب است بلقب کفری با وجودیکه
 آنکس از سعادت عظام و نقیاس کرامت
 لے کاش دانسته که برین اسم شنبیع بین ایشان
 چه چیز را میخسته کرد او را و حالاً که مسلمان را
 واجب است در این اسم زیاده ترا از فرار او
 از سر مملکت کرده دانستن او را بحال کرامت
 محمد عربی کابرونه

در معرفت
 کلمه کبریت
 کلمه شفا
 کلمه طماخره
 کلمه قتلا
 کلمه مایان
 کلمه شابر
 کلمه جاوه
 کلمه شریعت
 کلمه مصطفویة
 کلمه صاحبها
 کلمه الصلوة
 کلمه والسلام
 کلمه النجمة
 کلمه ملائک
 کلمه امر
 کلمه مدار
 کلمه نجات
 کلمه مناط
 کلمه سعادت
 کلمه بدرستی
 کلمه گفته شده
 کلمه بفارسی
 کلمه کابرونه
 کلمه هر دو سر
 کلمه است
 کلمه خاک
 کلمه نیت
 کلمه خاک
 کلمه بر سر
 کلمه او
 کلمه باید که
 کلمه ختم
 کلمه نمائیم
 کلمه این
 کلمه بحث
 کلمه را
 کلمه بصلوات
 کلمه سید
 کلمه المرسلین
 کلمه و نبیاته
 کلمه و رحماته
 کلمه و برکاته
 کلمه و نعمته
 کلمه کمال
 کلمه تعجب
 کلمه است
 کلمه که
 کلمه بر او
 کلمه بر سعادت
 کلمه نقل
 کلمه نموده
 کلمه که
 کلمه از شعرات
 کلمه فضلاء
 کلمه هستند
 کلمه ایشان
 کلمه شاکس
 کلمه است
 کلمه که
 کلمه لقب
 کلمه است
 کلمه بلقب
 کلمه کفری
 کلمه با وجودیکه
 کلمه آنکس
 کلمه از سعادت
 کلمه عظام
 کلمه و نقیاس
 کلمه کرامت
 کلمه لے
 کلمه کاش
 کلمه دانسته
 کلمه که
 کلمه برین
 کلمه اسم
 کلمه شنبیع
 کلمه بین
 کلمه ایشان
 کلمه چه
 کلمه چیز
 کلمه را
 کلمه میخسته
 کلمه کرد
 کلمه او
 کلمه را
 کلمه و حالاً
 کلمه که
 کلمه مسلمان
 کلمه را
 کلمه واجب
 کلمه است
 کلمه در این
 کلمه اسم
 کلمه زیاده
 کلمه ترا
 کلمه از فرار
 کلمه او
 کلمه از سر
 کلمه مملکت
 کلمه کرده
 کلمه دانستن
 کلمه او
 کلمه را
 کلمه بحال
 کلمه کرامت
 کلمه محمد
 کلمه عربی
 کلمه کابرونه

عاشق سلیمان
 کلمه کبریت
 کلمه شفا
 کلمه طماخره
 کلمه قتلا
 کلمه مایان
 کلمه شابر
 کلمه جاوه
 کلمه شریعت
 کلمه مصطفویة
 کلمه صاحبها
 کلمه الصلوة
 کلمه والسلام
 کلمه النجمة
 کلمه ملائک
 کلمه امر
 کلمه مدار
 کلمه نجات
 کلمه مناط
 کلمه سعادت
 کلمه بدرستی
 کلمه گفته شده
 کلمه بفارسی
 کلمه کابرونه
 کلمه هر دو سر
 کلمه است
 کلمه خاک
 کلمه نیت
 کلمه خاک
 کلمه بر سر
 کلمه او
 کلمه باید که
 کلمه ختم
 کلمه نمائیم
 کلمه این
 کلمه بحث
 کلمه را
 کلمه بصلوات
 کلمه سید
 کلمه المرسلین
 کلمه و نبیاته
 کلمه و رحماته
 کلمه و برکاته
 کلمه و نعمته
 کلمه کمال
 کلمه تعجب
 کلمه است
 کلمه که
 کلمه بر او
 کلمه بر سعادت
 کلمه نقل
 کلمه نموده
 کلمه که
 کلمه از شعرات
 کلمه فضلاء
 کلمه هستند
 کلمه ایشان
 کلمه شاکس
 کلمه است
 کلمه که
 کلمه لقب
 کلمه است
 کلمه بلقب
 کلمه کفری
 کلمه با وجودیکه
 کلمه آنکس
 کلمه از سعادت
 کلمه عظام
 کلمه و نقیاس
 کلمه کرامت
 کلمه لے
 کلمه کاش
 کلمه دانسته
 کلمه که
 کلمه برین
 کلمه اسم
 کلمه شنبیع
 کلمه بین
 کلمه ایشان
 کلمه چه
 کلمه چیز
 کلمه را
 کلمه میخسته
 کلمه کرد
 کلمه او
 کلمه را
 کلمه و حالاً
 کلمه که
 کلمه مسلمان
 کلمه را
 کلمه واجب
 کلمه است
 کلمه در این
 کلمه اسم
 کلمه زیاده
 کلمه ترا
 کلمه از فرار
 کلمه او
 کلمه از سر
 کلمه مملکت
 کلمه کرده
 کلمه دانستن
 کلمه او
 کلمه را
 کلمه بحال
 کلمه کرامت
 کلمه محمد
 کلمه عربی
 کلمه کابرونه

عبارت از یادداشت است که نهایت مرتبه کمال است حضرت خواجه علی الخالق نجله ان
 فرموده اند قدس الله تعالی سره که واسطه یادداشت پذیرا است یعنی مرتبه گیر نیست
 مقصود از اظهار این قسم احوال ترغیب طالبان این طریق علییه است هر چند که منکران را
 غیر از انکار نخواهد افزود و فیصله به کتب کلامیه و عقایدی به کتب فقهیه و اصولیه است
 و آنکه ویدش نقد خود مردانه است به آیه ایل است و بقضی چون نمود قوم موسی را نه خون بود
 آب بود و کانت کلامه و الا کلامه

مشیت و حکم

نیز بیایم تا بی سینه محمود صدور یافته و ترغیب بر صحبت شیخ کامل و محکم اجتناب از صحبت
 ناقص و سبب است ذلالت حق سبحانه و تعالی از یاد او و طلب خود که است فرموده از هر چه
 منافی وصول بطلب است اجتناب تمام میسر گردانند و بجز سینه سید البشیر الخیر عن ذیغیر الصبر
 علیه و دخل الیه الصلوات و التعلیمات و التفات نامه گرامی مشرف ساخت چون
 از طلب و شوق و شمع از زور و تعطش بود در نظر بسیار زیاده و آمد چه طلب منتهی حصول
 است و در مقدمه وصول مقصود و عزیز میفرماید اگر نخواستی و او نداوی خواهی حصول است
 طلب را نعمت عظمی و است از هر چه مخالفت است احتراز باید نمود و مبادا فتوری و روی راه یابد
 و برودت و در آن حرارت تاثیر نماید و معظم ترین اسباب محافظت آن قیام بشکر است بحصول
 آن دولت لکن شکر گنیم که لازمه شکر و دوام انجام و تضرع است بجناب تبار خدای عزوجل
 سلطانه تا وجه طلب او را از کعبه جلال لایزال خود مصرف نگرداند اگر حقیقت انجام تضرع بیشتر شود
 صورت تضرع و نیازمندی را از دست نمی باید داد و کانت گفته تکلیف است که ایمان این است

صحه امیرالمؤمنین علیه السلام

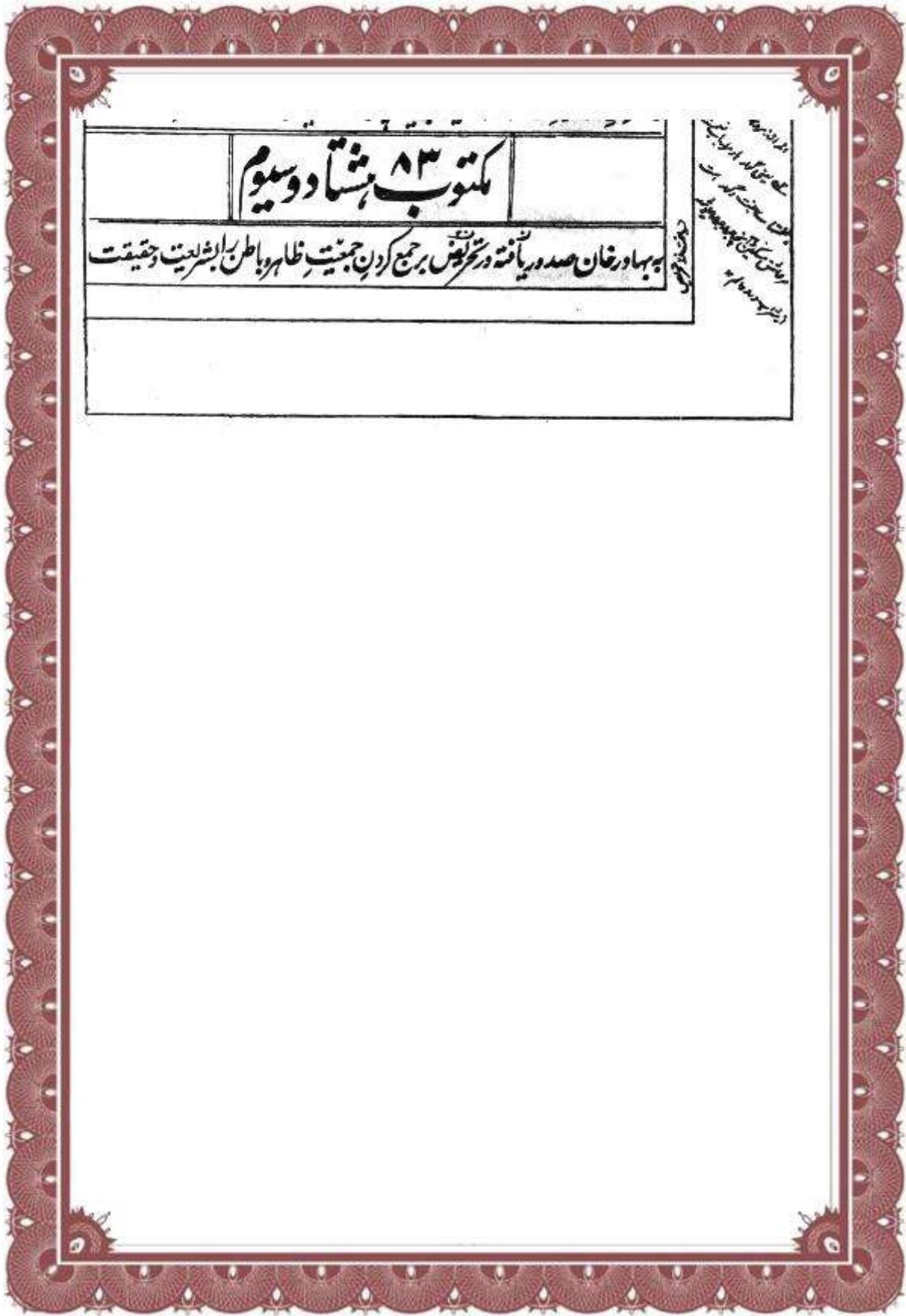
سینه سید البشیر الخیر عن ذیغیر الصبر علیه و دخل الیه الصلوات و التعلیمات و التفات نامه گرامی مشرف ساخت چون از طلب و شوق و شمع از زور و تعطش بود در نظر بسیار زیاده و آمد چه طلب منتهی حصول است و در مقدمه وصول مقصود و عزیز میفرماید اگر نخواستی و او نداوی خواهی حصول است طلب را نعمت عظمی و است از هر چه مخالفت است احتراز باید نمود و مبادا فتوری و روی راه یابد و برودت و در آن حرارت تاثیر نماید و معظم ترین اسباب محافظت آن قیام بشکر است بحصول آن دولت لکن شکر گنیم که لازمه شکر و دوام انجام و تضرع است بجناب تبار خدای عزوجل سلطانه تا وجه طلب او را از کعبه جلال لایزال خود مصرف نگرداند اگر حقیقت انجام تضرع بیشتر شود صورت تضرع و نیازمندی را از دست نمی باید داد و کانت گفته تکلیف است که ایمان این است

صحه امیرالمؤمنین علیه السلام

مکتوب ہشتاد و سوم

بہ ماورغان صد و ریافتہ در شرح بعض بر جمع کردن جمعیت ظاہر و باطن بر ایشاعت و حقیقت

مکتوب ہشتاد و سوم
بہ ماورغان صد و ریافتہ در شرح بعض بر جمع کردن جمعیت ظاہر و باطن بر ایشاعت و حقیقت

تعل است احکام و علومیکه بموجب شریعت غر امین و معلوم شده اند بعد از تحقق حقیقت
حق یقین همین احکام و علوم بموجب تفصیل منکشف میگردد و از غنیت بشادوت
می آید و چشم کتب و محفل عمل از میان بر میخیزد و علامت وصول حقیقت حق یقین
مطابقت علوم و معارف آن مقام است بنام و معارف شرعی و آسمانی مخالفت است
و دلیل است بر عدم وصول حقیقت استخالف و هر خلافیکه بشریعت و علم و عمل از هر که واقع شده
است از شاخ طریقت نبوی بر سر وقت است و سر وقت نمی باشد الا در شان و راه منتهیان
نهایت النهایه راه صحاست وقت مغرب ایشانست حال مقام تابع کمال شان بیت
صوفی این وقت آمد در حال به لیک صافی فارغ است از وقت و حال به پس متحقق شد که
خلاف شریعت علامت عدم وصول است بحقیقت کار در عبارات بعضی از شاخ و قسمت
که شریعت پوست حقیقت است حقیقت مغرب شریعت این عبارت هر چند از بی استقامتی حکم
این کلام خبر میدهد لیکن تواند بود که مرادش آن باشد که جعل نسبت بمفصل حکم پوست دارد نسبت
بمغز و استدلال در جنب کشف در رنگ قشر است نسبت به لب اما اکابر مستقیم الاحوال ایمان
اشمال این عبارات مومهمه را تجویز نمی نمایند و فرق جز به اجمال و تفصیل و استدلال و کشف مذکور
نمی سازند سائلی از حضرت خواجگفتند قدسی الله تعالی المیزان الاقدس سوال کرد که مقصود از
سیر و سلوک چیست فرمودند تا معرفت اجمالی تفصیلی گردد و استدلالی کشفی شود و ترجمت الله
سبحانه الشکات و الاستقامه علی الشریعه و عدا و محامه کون الله تعالی و سلامه
علی صلاحه بقیه التصدیق آنکه حامل قیود و عامیان شیخ مصطفی شریعی از نسل فاضل شریعی
اند پیران ایشان بزرگ بودند و ظالمت و وجه بد معاش بسیار داشتند مشار الیه از تقدیر
آسایش معاش مضطرب است آسود و فرامین همراه گرفته متوجه لشکر شده است التفات نموده

له منافع
عالمی
تعل است احکام و علومیکه بموجب شریعت غر امین و معلوم شده اند بعد از تحقق حقیقت
حق یقین همین احکام و علوم بموجب تفصیل منکشف میگردد و از غنیت بشادوت
می آید و چشم کتب و محفل عمل از میان بر میخیزد و علامت وصول حقیقت حق یقین
مطابقت علوم و معارف آن مقام است بنام و معارف شرعی و آسمانی مخالفت است
و دلیل است بر عدم وصول حقیقت استخالف و هر خلافیکه بشریعت و علم و عمل از هر که واقع شده
است از شاخ طریقت نبوی بر سر وقت است و سر وقت نمی باشد الا در شان و راه منتهیان
نهایت النهایه راه صحاست وقت مغرب ایشانست حال مقام تابع کمال شان بیت
صوفی این وقت آمد در حال به لیک صافی فارغ است از وقت و حال به پس متحقق شد که
خلاف شریعت علامت عدم وصول است بحقیقت کار در عبارات بعضی از شاخ و قسمت
که شریعت پوست حقیقت است حقیقت مغرب شریعت این عبارت هر چند از بی استقامتی حکم
این کلام خبر میدهد لیکن تواند بود که مرادش آن باشد که جعل نسبت بمفصل حکم پوست دارد نسبت
بمغز و استدلال در جنب کشف در رنگ قشر است نسبت به لب اما اکابر مستقیم الاحوال ایمان
اشمال این عبارات مومهمه را تجویز نمی نمایند و فرق جز به اجمال و تفصیل و استدلال و کشف مذکور
نمی سازند سائلی از حضرت خواجگفتند قدسی الله تعالی المیزان الاقدس سوال کرد که مقصود از
سیر و سلوک چیست فرمودند تا معرفت اجمالی تفصیلی گردد و استدلالی کشفی شود و ترجمت الله
سبحانه الشکات و الاستقامه علی الشریعه و عدا و محامه کون الله تعالی و سلامه
علی صلاحه بقیه التصدیق آنکه حامل قیود و عامیان شیخ مصطفی شریعی از نسل فاضل شریعی
اند پیران ایشان بزرگ بودند و ظالمت و وجه بد معاش بسیار داشتند مشار الیه از تقدیر
آسایش معاش مضطرب است آسود و فرامین همراه گرفته متوجه لشکر شده است التفات نموده

مع تقدیر انهم با لکسر گردن و گردن ۱۱

کمال شان ۱۱
عالمی
تعل است احکام و علومیکه بموجب شریعت غر امین و معلوم شده اند بعد از تحقق حقیقت
حق یقین همین احکام و علوم بموجب تفصیل منکشف میگردد و از غنیت بشادوت
می آید و چشم کتب و محفل عمل از میان بر میخیزد و علامت وصول حقیقت حق یقین
مطابقت علوم و معارف آن مقام است بنام و معارف شرعی و آسمانی مخالفت است
و دلیل است بر عدم وصول حقیقت استخالف و هر خلافیکه بشریعت و علم و عمل از هر که واقع شده
است از شاخ طریقت نبوی بر سر وقت است و سر وقت نمی باشد الا در شان و راه منتهیان
نهایت النهایه راه صحاست وقت مغرب ایشانست حال مقام تابع کمال شان بیت
صوفی این وقت آمد در حال به لیک صافی فارغ است از وقت و حال به پس متحقق شد که
خلاف شریعت علامت عدم وصول است بحقیقت کار در عبارات بعضی از شاخ و قسمت
که شریعت پوست حقیقت است حقیقت مغرب شریعت این عبارت هر چند از بی استقامتی حکم
این کلام خبر میدهد لیکن تواند بود که مرادش آن باشد که جعل نسبت بمفصل حکم پوست دارد نسبت
بمغز و استدلال در جنب کشف در رنگ قشر است نسبت به لب اما اکابر مستقیم الاحوال ایمان
اشمال این عبارات مومهمه را تجویز نمی نمایند و فرق جز به اجمال و تفصیل و استدلال و کشف مذکور
نمی سازند سائلی از حضرت خواجگفتند قدسی الله تعالی المیزان الاقدس سوال کرد که مقصود از
سیر و سلوک چیست فرمودند تا معرفت اجمالی تفصیلی گردد و استدلالی کشفی شود و ترجمت الله
سبحانه الشکات و الاستقامه علی الشریعه و عدا و محامه کون الله تعالی و سلامه
علی صلاحه بقیه التصدیق آنکه حامل قیود و عامیان شیخ مصطفی شریعی از نسل فاضل شریعی
اند پیران ایشان بزرگ بودند و ظالمت و وجه بد معاش بسیار داشتند مشار الیه از تقدیر
آسایش معاش مضطرب است آسود و فرامین همراه گرفته متوجه لشکر شده است التفات نموده

والمعروف

لعل قال هذا قال الله
لا يظنون بالله ولا باليوم الآخر
وإن من لدن الله عذبا كبيرا
من يظن بالله ولا باليوم الآخر
من يظن بالله ولا باليوم الآخر
من يظن بالله ولا باليوم الآخر

از بر آنست خواری ایشان وضع کرده است مقصود رسولی ایشان است و عزت و غلبه
اهل اسلام نسخ جو و هر که شوکت میجو و اسلام است به علامت حصول دولت اسلام
بفرض است با اهل کفر و عناد است با ایشان حق سبحانه و تعالی در کلام مجید خود ایشان را
بخش فرموده و در جاهست بر سر فرموده پس در نظر اهل اسلام میباید که اهل کفر چنین پندارند
و چون چنین پندارند و مانند لاجرم از صحبت ایشان پرهیز نمایند و در مجالست ایشان مشغول
چیزها از ایشان پرسیدن و بمقتضای علم انجیال کردن از کمال اغراض این دشمنان است
همچنانکه گفته است از ایشان طلب دروغ و عار که بتوسط ایشان خواهد بود و حق سبحانه و تعالی در
کلام مجید خود میفرماید **وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذْهُ وَمَنْ يَنْزِعْ عَنْكُمُ آيَاتِهِ فَاخَذُوا**
است اجابت را در آنجا چه احتمال انقدر فساد لازم می آید که اغراض این سگان می افزاید ایشان
اگر عاقلان خواهند گردید و بدان خود را وسیله خواهند آورد و خیال باید کرد که کار با کجا میکشد و از مسلمانی بوسه
نیمانند عزیز فرموده است تا یکی از شما دیوانه نشود و مسلمانی نرسد و یوانگی حبارت او تو گرد شستن است
از نفع و ضرر خود بوسط اعلائے کلمه اسلام با مسلمانی هر چه شود گوشت شود و اگر نشود گوشت شود و چون
مسلمانی است رضای خدای عزوجل است و رضای پیغمبر حبیب او علیه الصلوة و السلام
وَالْحَقِّيَّةُ وَوَلَسِي مَعْظِمَةٌ تَرَارِضًا مَعَالِيَّتِ مَضِيَّتًا بِاللَّهِ مَجْحَانَةً ذَبَابًا بِالْأَسْلَامِ كَرِيمًا
وَبِحَقِّكَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ نَبِيًّا وَرَسُولًا مَصْرَعًا بِمَرْيَمَ بَارِكْ بِمَا رَبُّهُ بِحَقِّكَ سَيِّدِ
أُمَّةٍ سَلِمَتْ عَلَيْكَ وَعَلَى آلِهِمِنَ الصَّلَاةِ أَفْضَلُهَا مِنَ النَّسْلِ جَمِيعًا كَمَا كَلَّمَكَ اللَّهُ وَالسَّلَامُ
و گویان این خراج تجاله الوقت آنچه ضروری و لایذی و نیست بطریق اجمال نوشته فرستاد و بعد ازین
اگر توفیق فریق گشت مفصل تر ازین نوشته ارسال خواهد گشت همچنانکه اسلام ضد کفر است آخرت
نیز ضد دنیا است و دنیا و آخرت جمع نشوند ترک دنیا برود و نوع است نوعیست که از با حاکمان

از بر آنست خواری ایشان وضع کرده است مقصود رسولی ایشان است و عزت و غلبه
اهل اسلام نسخ جو و هر که شوکت میجو و اسلام است به علامت حصول دولت اسلام
بفرض است با اهل کفر و عناد است با ایشان حق سبحانه و تعالی در کلام مجید خود ایشان را
بخش فرموده و در جاهست بر سر فرموده پس در نظر اهل اسلام میباید که اهل کفر چنین پندارند
و چون چنین پندارند و مانند لاجرم از صحبت ایشان پرهیز نمایند و در مجالست ایشان مشغول
چیزها از ایشان پرسیدن و بمقتضای علم انجیال کردن از کمال اغراض این دشمنان است
همچنانکه گفته است از ایشان طلب دروغ و عار که بتوسط ایشان خواهد بود و حق سبحانه و تعالی در
کلام مجید خود میفرماید **وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذْهُ وَمَنْ يَنْزِعْ عَنْكُمُ آيَاتِهِ فَاخَذُوا**
است اجابت را در آنجا چه احتمال انقدر فساد لازم می آید که اغراض این سگان می افزاید ایشان
اگر عاقلان خواهند گردید و بدان خود را وسیله خواهند آورد و خیال باید کرد که کار با کجا میکشد و از مسلمانی بوسه
نیمانند عزیز فرموده است تا یکی از شما دیوانه نشود و مسلمانی نرسد و یوانگی حبارت او تو گرد شستن است
از نفع و ضرر خود بوسط اعلائے کلمه اسلام با مسلمانی هر چه شود گوشت شود و اگر نشود گوشت شود و چون
مسلمانی است رضای خدای عزوجل است و رضای پیغمبر حبیب او علیه الصلوة و السلام
وَالْحَقِّيَّةُ وَوَلَسِي مَعْظِمَةٌ تَرَارِضًا مَعَالِيَّتِ مَضِيَّتًا بِاللَّهِ مَجْحَانَةً ذَبَابًا بِالْأَسْلَامِ كَرِيمًا
وَبِحَقِّكَ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ نَبِيًّا وَرَسُولًا مَصْرَعًا بِمَرْيَمَ بَارِكْ بِمَا رَبُّهُ بِحَقِّكَ سَيِّدِ
أُمَّةٍ سَلِمَتْ عَلَيْكَ وَعَلَى آلِهِمِنَ الصَّلَاةِ أَفْضَلُهَا مِنَ النَّسْلِ جَمِيعًا كَمَا كَلَّمَكَ اللَّهُ وَالسَّلَامُ
و گویان این خراج تجاله الوقت آنچه ضروری و لایذی و نیست بطریق اجمال نوشته فرستاد و بعد ازین
اگر توفیق فریق گشت مفصل تر ازین نوشته ارسال خواهد گشت همچنانکه اسلام ضد کفر است آخرت
نیز ضد دنیا است و دنیا و آخرت جمع نشوند ترک دنیا برود و نوع است نوعیست که از با حاکمان

تعالی
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

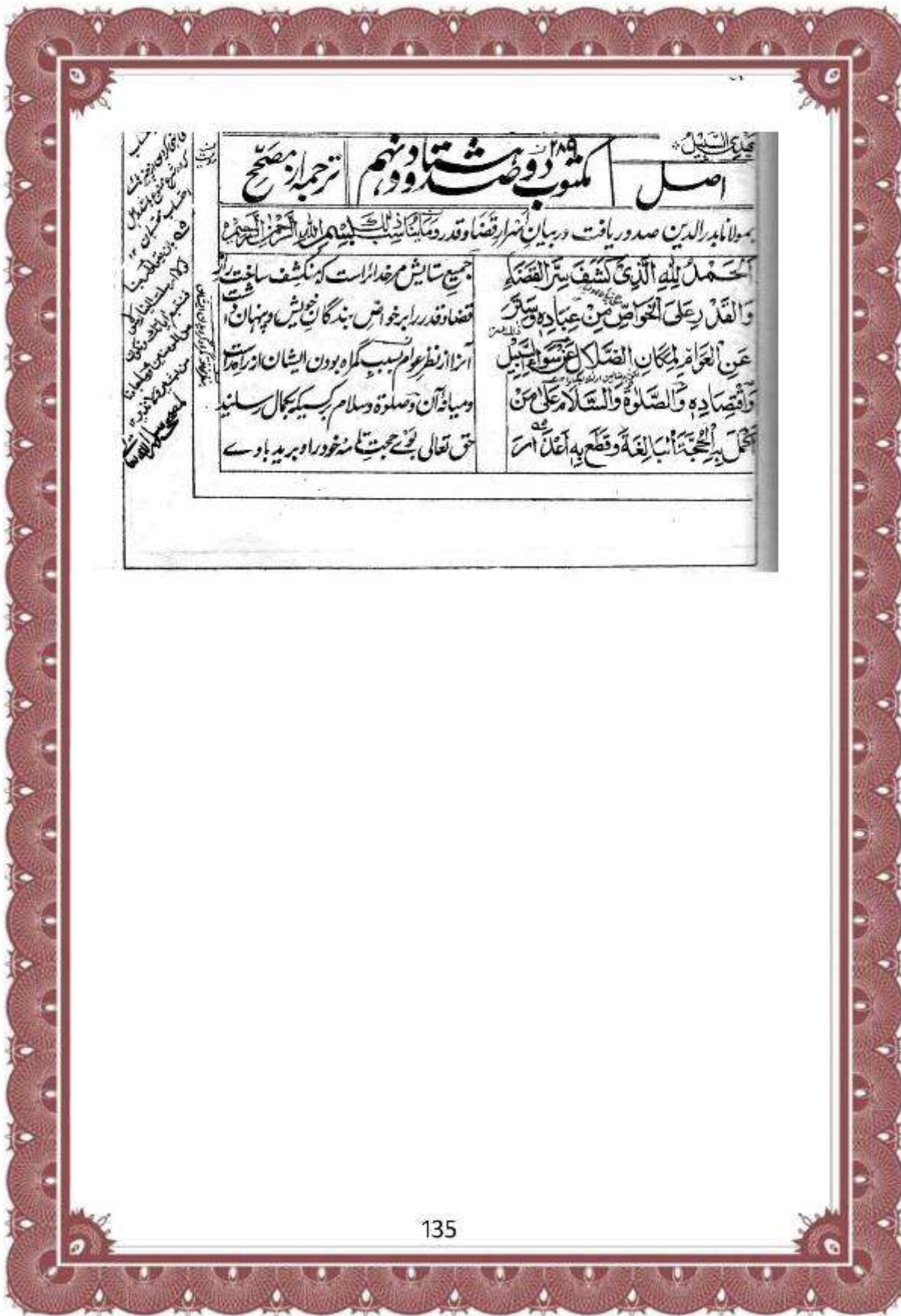

حمد السنين

اصل **کتاب دوشمتم و دهم** ترجمه از مصحح

مولانا میرالدین صدور یافت در بیان احوال قضا و قدر و مائیکه ایشیک بیهوش الله الرحمن الرحیم

جميع ستایش من خدا راست که تکلیف ساخت تقضا و قدر را برخواست بندگان خویش و پنهان آزاد نظر علوم سبب گمراه بودن ایشان از راه و میانه آن وصله و سلام هر سببیکه کمال رسانید حق تعالی بجهت من خود را و برید با دوس	الحمد لله الذي كشف ستر القضا والقدر على الخواص من عباده عن العارفة لكان الضلال في سبيل واقصاده والصلوة والسلام على من أكمل به الحجة باب الغة وقطعه به أقال امر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي كشف ستر القضا والقدر على الخواص من عباده عن العارفة لكان الضلال في سبيل واقصاده والصلوة والسلام على من أكمل به الحجة باب الغة وقطعه به أقال امر

العصاة الربا لکتر وعلى البواضعاء البرکة
 الا ثقیاء الذین امنوا بالقدیر کما ضوا
 بالانصاء وبعد فلما کانت مسئلة
 انصاء والقدیر قد اکتز فیہ الجبر
 والتمکال وعلب علی الذر فاطر بها
 باطل الوهم والخیال حتی قال بعضهم
 یخص الجبر فی انصد من العبد با
 لاخیار وکفی بعضهم شکیة الوجود
 القهار واتخذ طائفة بطرفی الانصاء
 فی الاعتقاد الذی هو الصراط المستقیم
 والتمهجه القریب والقدیر بنی الطریق
 الفریة الناجیة الذین هم اهل السنة
 والجماعة رضی الله تعالی عنهم وعن
 اسلافهم واخلد لهم فانزلوا الاضراط
 والتمهجه واختاروا الوسط والبین
 من روی عن ابی حنیفة رضی الله تعالی
 عنه انه سأل جعفر بن محمد الصادق
 رضی الله تعالی عنهم فقال یا ابن رسول
 الله هل فوض الله تعالی الی الامر
 الی العباد فقال الله تعالی اجعل

بها بنیة ما فرمان باک شو ندگان و بران
 اصحاب و کونیکو کارند و بر سیزگان انکلیمان
 آوردند بقدر و نور شدند بقضا و پس از همه صواب
 چون و تحقیق مسأله قضا و قدر حیرت بسیار داشت
 کثیر شایع گردید و بر اکثری از ما ظن آن و هم باطل
 و خیال ملاحظ غالی است حتی گفته بعضی بعضی
 در آنجا عیب را بنویسند و بشود و نفسی کردند
 بعضی نسبت آنرا اخبار یکتای غالب گویند
 هر یک ازین دو خطا لفظی که را از دو جان انصاء
 در اعتقاد که اوست صراط مستقیم و صحیح تویم
 و هر آمینه و حق گردید این طریق مستقیم و قوی است
 که ایشانند اهل سنت و جماعت رضی الله تعالی
 عنهم و نحن اسکلافهم و اخلد لهم
 پس ترک نمودند راه افراط و تفريط را
 و اختیار کردند وسط و میان را مشقوت
 از امام ابو حنیفه کوفی رضی الله تعالی عنه
 که پرسید که از امام اجل جعفر صادق
 رضی الله تعالی عنهم پس گفت است فرزند
 خدا آیا تفویض نموده است حق تعالی کار
 را به بندگان - پس فرمود که خدا تعالی بزرگتر است

سند صحیح
 فی حدیثی از امام صادق علیه السلام
 در بیان این مسئله که بعضی از
 اصحاب و کونیکو کارند و بر سیزگان
 انکلیمان آوردند بقدر و نور شدند
 بقضا و پس از همه صواب چون و
 تحقیق مسأله قضا و قدر حیرت بسیار
 داشت کثیر شایع گردید و بر اکثری
 از ما ظن آن و هم باطل و خیال ملاحظ
 غالی است حتی گفته بعضی بعضی در
 آنجا عیب را بنویسند و بشود و نفسی
 کردند بعضی نسبت آنرا اخبار یکتای
 غالب گویند هر یک ازین دو خطا لفظی
 که را از دو جان انصاء در اعتقاد که
 اوست صراط مستقیم و صحیح تویم و
 هر آمینه و حق گردید این طریق
 مستقیم و قوی است که ایشانند اهل
 سنت و جماعت رضی الله تعالی عنهم
 و نحن اسکلافهم و اخلد لهم پس
 ترک نمودند راه افراط و تفريط را
 و اختیار کردند وسط و میان را
 مشقوت از امام ابو حنیفه کوفی رضی
 الله تعالی عنه که پرسید که از امام
 اجل جعفر صادق رضی الله تعالی
 عنهم پس گفت است فرزند خدا آیا
 تفویض نموده است حق تعالی کار را
 به بندگان - پس فرمود که خدا تعالی
 بزرگتر است

أَبُو سَمِيحٍ الْأَشْعَرِيُّ بِتَأْثِيرِ الْقُدْرَةِ
 الْحَادِثَةِ فِي أَصْلِ الْفِعْلِ وَحُضُورِ الْفِعْلِ
 بِمَجْمُوعِ الْقُدْرَتَيْنِ وَقَدْ جُوزَ اجْتِمَاعُ
 الْمُرْتَبِنِ عَلَى أَنْوَاعٍ جَدِيدَةٍ
 فَتَحَلَّفَتَيْنِ وَقَالَ الْقَاضِي أَبُو بَكْرٍ الْفَلَّاحُ
 بِتَأْثِيرِ الْقُدْرَةِ الْحَادِثَةِ فِي وَصْفِ
 الْفِعْلِ بِأَنْ يَجْعَلَ الْفِعْلَ مَوْصُوفًا
 بِشَيْءٍ كَوْنُهُ طَاعَةً وَمَعْصِيَةً وَالْحَقْدُ
 عِنْدَ الْعَبْدِ الضَّعِيفِ تَأْثِيرُ الْقُدْرَةِ
 الْحَادِثَةِ فِي أَصْلِ الْفِعْلِ وَفِي وَصْفِ
 مَعَادٍ إِذْ لَا مَعْنَى لِتَأْثِيرِ الْوَصْفِ
 بِدُونَ التَّأْثِيرِ فِي الْأَصْلِ إِذْ الْوَصْفُ
 أَنْ يَنْتَفِعَ عَلَيْهِ لِكُنْهِ مَحْتَجِبًا إِلَى
 تَأْثِيرِهِ بِأَنْ يَكُونَ أَصْلُ الْفِعْلِ
 إِذْ وَجُودُ الْوَصْفِ زَائِدٌ عَلَى وَجُودِ
 الْأَصْلِ وَلَا يَحْدُورُ فِي الْقَوْلِ
 بِالتَّأْثِيرِ أَنْ يَكُونَ كَمَا ذَكَرْنَا عَلَى
 الْأَشْعَرِيِّ إِذِ التَّأْثِيرُ فِي الْقُدْرَةِ
 أَيْضًا بِالْجَادِ اللَّهُ سُبْحَانَهُ كَمَا أَنَّ
 نَفْسَ الْقُدْرَةِ بِالْجَادِ تَعَالَى أَيْضًا

ابو سحاق اشعری بتاثير قدرت حادثه در
 نفس فعل و حصول فعل مجموع قدرتين
 است اجتماع دو صورت را اثر واحد اما از دو جهت
 مختلف و قال كشته است قاضي ابو بكر الفلاني
 بتاثير قدرت حادثه در وصف فعل بدین سبب
 كه تصرف گردانیده شود فعل مثلاً بوصف طاعت
 یا معصیت و نخست از نزد این بند و ضعیف تاثير
 قدرت حادثه است در هر يك از نفس فعل و وصف
 فعل چه تاثير قدرت حادثه در وصف بدون
 تاثير و در اصل هیچ معنی ندارد زیرا كه وصف
 اثر همان اصل است و متفرع است بر آن اما
 محتاج است بتاثير زائد بتاثير اصل فعل
 بدین سبب كه وجود وصف زائد است بر
 وجود اصل و هیچ اشكال نیست در قول
 بتاثير قدرت عبد هر چند این قول بر
 اشعری گران خواهد آمد زیرا كه وصف
 تاثير در قدرت عبد نیز بايجاد حق است
 سبحانه چنانكه نفس قدرت نیز بايجاد
 اوست تقالی

تفسیر
 فی
 شرح
 فی
 شرح

وَالْقَوْلُ بِتَأْيِيرِ الْقَدَرِ هُوَ الْأَقْرَبُ إِلَى
 الصَّوَابِ وَمَذْهَبُ الْأَشْعَرِيِّ فِي الْأَخْبِلِ
 فِي كَاتِرَةِ الْبَابِ فِي الْحَقِيقَةِ إِذْ لَا اخْتِيَارَ
 عِنْدَهُ حَقِيقَةً وَلَا تَأْيِيرَ لِقَدَرٍ سَرَفًا
 كَمَا دَنَى أَصْلُهُ عِنْدَهُ لِأَنَّ الْفِعْلَ
 الْأَخْتِيَارِيَّ عِنْدَ الْبَابِ يَلْبَسُ
 إِلَى الْفَاعِلِ حَقِيقَةً بَلْ حِجَازًا وَعِنْدَ
 الْأَشْعَرِيِّ يَلْبَسُ إِلَى الْفَاعِلِ حَقِيقَةً
 وَإِنْ لَمْ يَكُنِ الْأَخْتِيَارُ تَأْيِيرًا لَمْ يَلْبَسْ
 لِأَنَّ الْفِعْلَ يَلْبَسُ إِلَى قَدَرِ الْعَبْدِ
 حَقِيقَةً سَوَاءً كَانَتْ الْقَدَرُ مَوْجُودًا
 وَكَوْنِي الْجُمْلَةِ كَمَا هُوَ مَذْهَبُ غَيْرِ
 الْأَشْعَرِيِّ مِنْ أَهْلِ السُّنَّةِ أَوْ مَذْهَبُ
 حُضَاكُمَا هُوَ مَذْهَبُهُ وَبِهَذَا الْفَرْقِ
 يَمَيِّزُ مَذْهَبَ أَهْلِ الْحَقِّ عَنِ مَذْهَبِ
 أَهْلِ الْبَاطِلِ وَتَعْنِي الْفِعْلُ عَنِ الْفَاعِلِ
 حَقِيقَةً وَإِتْبَانَهُ لَهُ حِجَازًا كَمَا هُوَ
 مَذْهَبُ الْجَدْبَرِيَّةِ كَمَا مَحْضُ وَبَكَارًا
 عَنِ الصُّرُوفِ قَالِ صَلَاحُ الْمَهْمَلِ
 وَمِنْ الْجَبْرِيَّةِ مَنْ قَالَ بَانَ الْفِعْلُ

وَقَوْلُ بِنَاءِ تَأْيِيرِ قَدَرٍ مَا دَنَى هَهُنَا اسْت
 كَرِيزُ كَيْفَ اسْتِ بِصَوَابٍ وَأَمَّا مَذْهَبُ
 أَشْعَرِيِّ فِي الْحَقِيقَةِ وَفِي دَائِرَةِ
 جِبَرَاتٍ بِمَذْهَبِ أَشْعَرِيِّ عِبْدِ الرَّاقِي
 حِجَازًا اخْتِيَارِيَّ عِنْدَهُ قَدَرٌ مَا دَنَى
 حِجَازًا تَأْيِيرِيٌّ مَكَرًا كَمَا نَزِدُ جِبَرِيَّةً فِعْلًا اخْتِيَارِيَّ
 بِفَاعِلٍ حَقِيقَةً نَسَبَتْ كَرِهَتْ نَسَبَتْ بِلَا حِجَازٍ
 وَنَزِدُ أَشْعَرِيِّ بِفَاعِلٍ حَقِيقَةً نَسَبَتْ كَرِهَتْ
 بِرَجْحٍ مَرَاوِرَ حَقِيقَةً اخْتِيَارِيَّ مَعْلُومًا
 زَيْرًا كَمَا فِعْلًا نَزِدُ اسْتِ بَقَدَرٍ عِبْدِ الرَّاقِي
 نَسَبَتْ اسْتِ قَدَرٍ فِي الْجُمْلَةِ مَوْجُودًا
 چنانکه مذهب غیر اشعری است از اهل سنت
 یا مدار صرف چنانکه مذهب ویست و به
 همین فرق ممتاز گردند مذهب اهل حق
 از مذهب اهل باطل - و اما این که فعل
 را از فاعل باعث با تحقیق تعنی کردن
 و باعتبار مجاز اثبات نمودن چنانکه قول
 جبریه است پس کفر است صریح و انکار
 است از بداینه صاحب تصحیف فرموده که
 بعضی از جبریه قائل اند باینکه صدر فعل از

له صاحبان
 من مذهب
 اشعری است
 فان و حمله
 گفت

و قول
 باینکه مذهب
 اشعری است

له صاحبان
 تصحیف فرموده
 و بعضی از جبریه
 قائلند باینکه
 صدر فعل از

عبد صرف باعتبار ظاهر و مجاز است اما فی الحقیقه
 او را هیچ استیلاعت حاصل نیست و عبد در
 شجر است که چون متحرک گرداند او را با متحرک گویند
 پس چون محبوس و محض است کاشی و این قول
 کفر است و هر که چنین اعتقاد کرد و کافر و بدیع
 فرموده که در مذهب جبریه است قول ایشان
 نیست مریدگان را افعال علی الحقیقه ندو
 خیر و شر و هر چه میکنند پس فاعل آن
 همان حق است بجان و این قول نیز کفر است
 اگر گوی هر گاه قدرت عبد را در افعال
 تا تاثیر نیست و در امور احقیقه اختیار پس نزد
 اشعری افعال را بعد حقیقه نسبت کردن چنانچه
 وارد گویم هر چه قدرت را در افعال تا تاثیر
 مستحق نیست مگر این قدر است که حق سبح
 آن را از برای حصول افعال مبرا ساخته است
 بدین وجه که می آفرید حق تعالی افعال عباد
 را بعد از صرف کردن ایشان قدرت و امتیاز
 خود را در افعال بطریق جبری عادت -
 و نیز قدرت عبد علت عادی گشته است از
 برای حصول افعال پس ثابت شد

من العبد ظاهر و مجاز اما فی الحقیقه
 لا استطاعة لنا والعبد كاشجر اذا
 حركتها الريح تحركت فكذلك
 العبد مجبور كاشجر وهذا كفر
 من اعتقد هذا يصير كافرا وقال
 ايضا في مذهب الجبرية قولهم
 ان ليس للعباد افعال على الحقيقة
 الا في الخبر لا في الشر وما فعل العبد
 قال فاعل هو الله سبحانه وهذا كفر
 فان قلت اذ لم يكن لقدرة العبد
 تاثير في افعال ولم يكن اختيارا
 له حقيقة كما منتهى نسبة افعال الى
 العبد حقيقة عند اشعري قلت ان
 القدرة وان لم يكن لها تاثير في
 الافعال الا انه سبحانه جعلها
 مدارا الوجود الافعال بان يخلق
 الله تعالى الافعال عقيب صرف
 قدرتهم واختيارهم الى الافعال
 بطريق جبري العادة وكانت القدرة
 لعل عادته لوجود الافعال فيكون

کفر است

فعال علی الحقیقه
 در خیر و شر و
 هر چه میکنند پس فاعل
 همان حق است
 قول نیز کفر است

کفر است

چه ای بجعل الفعل واجباً ومتعاً ووجوب الفعل امتناعاً عنها في اختيار ارتداد الأول لا بد من وجوب بالاختيار حصوله لا شكاً وإنما هو من قبيل ما حال عليه

مَا فِي الْبَابِ أَنَّهُ يُوجِبُ الْاِخْتِيَارَ
 وَهُوَ مُحْتَقِقٌ لِلاِخْتِيَارِ كَمَا مَنْفَعَةٌ لَهُ وَالصَّاحِبُ
 مُتَقَوِّضٌ بِأَفْعَالِ الْبَارِئِ تَعَالَى لِأَنَّ فِعْلَهُ
 مُسْتَعَانَةٌ بِالنَّظَرِ إِلَى الْعُقَاةِ أَمَا وَاجِبٌ
 أَوْ مُتَمَعٌّ إِذْ لَوْ تَعَلَّقَ الْقَضَاءُ بِأَنْ جُودَ فَعَلٍ
 أَوْ بِالْعَدَمِ فَيَمْتَنِعُ فَلَوْ كَانَ وَجُوبُ
 الْفِعْلِ بِالِاخْتِيَارِ مَنْفَعِيًّا لَهُ لَمْ يَكُنْ
 الْبَارِئُ تَعَالَى مُخْتَارًا أَوْ هَذَا الْفِعْلُ
 وَلَا يَحْتَقِقُ عَلَى أَحَدٍ أَنَّ الْقَوْلَ شَبَّاهُ
 قَدْ رَوَى الْعَبْدُ فِي إِيجَادِ أَفْعَالٍ مَعَ كَمَالِ
 ضَعْفِهِ فَوَعْنَايَةِ السَّخَاةِ وَمَنْشَأُ
 نَهْيًا بِنَاءِ السَّفَاهَةِ وَيَهْدَى أ بِالْعَمَلِ
 مَا وَرَاءَ النَّهْرِ شَكَرَ اللَّهُ تَعَالَى لَهُمْ فِي
 تَسْلِيْلِهِمْ فَمِنْ هَذَا بِنَاءِ الْمَسْئَلَةِ حَتَّى قَالَ
 إِنَّ الْعَبْرَةَ أَعْدَى حَالَةٍ مِمَّ حَيْثُ لَمْ
 يَسْتَبْرَأِ الْإِثْرَ نِيكًا وَاحِدًا وَامْتَعَنَ لَمْ
 يَنْبَسُ شَرَكًا لَمْ يَخْضَرْ وَرَعَمَتِ الْجَبْرِيَّةُ
 أَنَّهُ لَا فِعْلَ لِلْعَبْدِ اصْطِلَاحًا وَانْ حَرَكَاتِهِ
 بِمَنْزِلَةِ حَرَكَاتِ الْجَمَادَاتِ لَا فَرْقَ لَهُمْ
 اصْطِلَاحًا وَلَا قَصْدًا وَلَا اِخْتِيَارًا وَرَعَمُوا

که عیب با اختیار خود کار خواهد کرد و یا نخواهد کرد و قاضی
 مافی البایان چنین قضا اختیار عید را واجب
 و لازم میگردد و این مثبت است قضا است مافی
 آن و نیز مقتضی است بافعال بارئ تعالی زیرا که
 فعل او بجهاد بنظر قضا واجب است یا متمنع
 چه قضا اگر بوجود متعلق است واجب است یا بعد
 پس متمنع پس اگر وجوب فعل اختیاری مافی اختیار
 بود بائ تعالی در افعال خود مختار نبود
 و این کفر است و برعکس مخفی نیست که تحقیق
 قول با استقلال قدرت عید در ایجاد افعال
 خویش با وجود کمال ضعف و درغایه سبکی است
 و نشانه نهایت بیخودی و ازینجا است که مشایخ
 ما و را اله شکر الله تعالی سبحانهم مبالغه نموده
 اند و تسلیل ایشان اندرین مسئله سجدیکه گفته اند
 که حال مجوس نیکوتر است از حال ایشان چه مجوس
 غیر از یک شرک است اثبات نکرده اند و معتزله
 شرک را بے نهایت اثبات نموده اند و جبریه
 زعم نموده که فعل است هرگز مرعبد را و نه قدرت
 و نه اراده و نه اختیار و حرکاتش در رنگ جمادات
 و گفته که عید نه فعل خیر ثواب داده شود و

له من غیر
 متعلق است
 عطف بر
 انضمام
 متعلق
 مع الضمان
 البانی

کتاب
 التعلیل
 فی
 التعلیل

طین کان یخبر فی ذی القعدة سنات له

بأنه لا یفعل

بزمیست شعری بلکه بزمیست جبری پس
 موم میزند با یکدیگر بعد از حقیقت اختیار
 حاصل نیست نسبت فعلی بوجوب است
 و گاهی بعضی اختیار موم قائل میشود
 که مستلزم جبر است و معتدل آن کلام است
 از موم فیه اندرین مقام استماع بینامیت
 و فعلی است پس و هرگز تا شایسته
 نیست موقدرت عبد را در افعال حرکات
 بمنزله حرکات جمادات است بلکه وجود
 عبد از روست ذات و صفت مثل سراسر است
 بزمین هموار که پندار آن را نشانه آن در آن
 بیاید نزدیک آن نیاید آن را چسبند
 و یافت خدا را نزدیک آن - و این چنین
 کلامها دلیر ساخته است مرآت آن را بر آید
 و مسألهات و اقوال و افعال پس گوئیم در تحقیق
 این مقام و الله سبحانه اعلم بحقیقت المراد
 بدینستیکه اگر اختیار ثابت نبوده مر عبد را
 حقیقت چنانکه بزمیست شعری است البته نسبت
 به موم و حق تعالی را بعباد چه مراد است
 نه اختیاریه حاصل است نه قدرت ایشان

مذهب اکثر شعری بل الی مذهب
 الجبری فتارة یقولون بان الاختیار
 للعبد حقیقة ونسب الفعل لیس
 مجاز وتارة یقولون بصحة الاختیار
 المستلزم للجبار ومع ذلك یمسحون
 اکلام بعض الصوفیة فی هذا المقام
 من ان العاقل واحد لیس الا هو
 وان لا تاثیر لقدرة العبد فی الافعال
 اصلا وان حرکاته بمنزله حرکات
 الجمادات بل وجود العبد ذاتا و
 صفة کسراب بقیعة یحسبه الظاهر
 ملة احکة اذ لجهل کم یجد کثیرا
 ووجد الله عندنا وامثال هذا الکلام
 از کلام جبراً عنک المداهنات والکلام
 فی الاقوال والافعال فنقول فی تحقیق
 هذا المقام والله سبحانه اعلم بحقیقة
 المراد ان الاختیار لو لم یکن ثابتا
 للعبد حقیقة کما هو مذهب اکثر شعری
 لما نسب الله تعالی الظاهر الی العبد
 اذ لا اختیار له و لا تاثیر لقدرتهم

به اشاره الی ذوات
 مثل الفری کلمه العالم
 کسراب بقیعة
 به یعنی کسراب
 جو العالم کسراب
 و صیغه الاستسناد
 المستلزم الجبار
 کلمات امر ربانی
 از قول

وَأَمَّا هِيَ مَدَّ الرَّحْمَضُ عِنْدَهُ وَقَدْ نَسَبَ
 سُبْحَانَهُ الظُّلْمَ الْبِهْمُ فِي غَيْرِ مَوْضِعٍ مِنْ
 كِتَابِهِ الْمَجِيدِ وَفَعَّلَ الْمُدَارِيَةَ بِدُونِ
 الشَّائِرِ وَكَوْنِي الْجَمَلَةَ لَا يُجِيبُ الظُّلْمَ مِنْهُمْ
 لَعَنَهُمُ إِنَّ الْأَيُّدِ وَالْمَعْتَذِرِ الْعَمَّا
 مِنْهُ لَعَالَى مِنْ غَيْرِ أَنْ يَكُونَ الرَّحْمَضُ
 قَائِمًا لَمْ يَسْمَعْ لَيْسَ بِظُلْمٍ أَصْلًا إِذْ هُوَ مَجْمُوعٌ
 مَا لَكَ عَلْمًا لِطَلَا فِي تَقْصُرُ فِي ظُلْمِ
 الْمَطْلُوقِ كَيْفَ يَشَاءُ أَمَا نَسَبَةُ الظُّلْمِ
 إِلَيْهِمْ تَمَسُّ تَنْزِيمُ الشُّعُوبِ الْأَخْتِيَارِ لَهُمْ
 وَأَخْتِيَارُ الْجَارِ فِي هَذَا هَلْ لَيْتَ يَخْلُ
 الْمَسْبُوبِ قَدْ لَمْ يَكُ مِنْ غَيْرِ ضَرْفٍ
 وَأَمَّا الْقَوْلُ بِضَعْفِ الْأَخْتِيَارِ فَلَا يَخْلُو
 إِمَّا أَنْ يُرَادَ بِهِ الضَّعْفُ بِالنَّسَبِ إِلَى
 لِحْتِيَارِهِ تَعَالَى فَهَسَلَمُ وَلَا فَرَقَ فِيهِ
 لِأَحَدٍ وَكَذَا الضَّعْفُ بِمَعْنَى عَدَمِ الْأَسْتِقْلَالِ
 فِي صُدُوقِ الْأَعْمَالِ الْبِصَالِ مَسْمُومٌ وَأَمَّا
 الضَّعْفُ بِمَعْنَى عَدَمِ الْمُدْخَلِيَةِ لِلْحَقِيْقِيَّةِ
 فِي الْأَعْمَالِ فَسَمْنُوعٌ وَهُوَ أَوْلَى الْمَسْتَكَلِّ
 وَسَدِّ الْمَنْعِ قَدْ مَرَّ مَقْصُودًا بِبَعْضِ أَنْ

تاثير سے قدرت ايشان مرا محض است
 نزد اشعری پس وحال آنکه نسبت نموده است
 حق سبحانه و تعالی ظلم را با ايشان در موضع متعده
 از کتاب مجید خود و مدار تیره صرف بدون تاثير
 و لوقی جمله تصحیح نمی نماید صدور ظلم را از ايشان
 آرے الامام و تعذیب حق صل علام عباد را
 بدون آنکه ايشان را اختیار سے حاصل برود صلا
 ظلم نیست چه او سبحانه مایکست علی الاطلاق
 تصرف نماید در ملک مطلق خود و بهر نهجیکه خواهد اما
 نسبت ظلم با ايشان پس تکریم شہوت اختیار
 مرا ايشان را و احتمال تجب از اندرین مسئلہ
 خلاف متبادر است بدون متر و ن از کتاب
 آن کرده نشود و اما قول بضعفا اختیار پس
 خالی نیست که مراد بان اگر ضعفا نسبت باختیار
 حق است تعالی پس مسلم است و کسے دوران
 نزاع نیست و همچنین ضعفا بمعنی عدم استقلال
 در صدور افعال نیز مسلم است و اما ضعفا بمعنی
 عدم فعلیت اختیار و افعال پس مسلم نیست
 و آن اول مسئلہ است و سند منع مفسلا
 پیش ازین گذشتہ

در اسم
 من لانه ان کل
 انهم علیما و نزل
 فیکون لادن حادو بل
 نزل من ذم الی حدو بل
 انهم انفسک من ال
 انصاع الی انفس الی
 لیسوا الی حدو بل

در اسم
 من لانه ان کل
 انهم علیما و نزل
 فیکون لادن حادو بل
 نزل من ذم الی حدو بل
 انهم انفسک من ال
 انصاع الی انفس الی
 لیسوا الی حدو بل

يَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ تَعَالَى كَلَّفَ عِبَادَهُ
 بِقَدْرٍ طَائِفَتِهِمْ وَاسْتَطَاعَتِهِمْ وَخَفَّفَ
 فِي التَّكْلِيفِ لضعف خلقهم قَالَ
 اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَرِيدُ اللَّهُ أَنْ يَخَفِّفَ
 عَنْكُمْ وَخَلَقَ الْإِنْسَانَ ضَعِيفًا كَيْفَ
 وَهُوَ سَجَّانَةٌ حَكِيمٌ رُفُوفٌ رَحِيمٌ
 لَا يَلِيْقُ بِالْحِكْمَةِ وَالرَّأْفَةِ وَالرَّحْمَةِ
 تَكْلِيفٌ مَا لَا يَسْتَطِيعُ لَهُ الْعَبْدُ فَلَمْ
 يَكْلِفْ رَفْعَ الصَّخْرَةِ الْعَظِيمَةِ الَّتِي كَانَتْ
 عَلَى رِجْلِ الْعَبْدِ بَلْ كَلَّفَهَا هُوَ الْبَسْبَسَ
 عَلَى الْعَبْدِ مِنَ الصَّلَاةِ الْمَشْتَمَلَةِ عَلَى
 الْقِيَامِ وَالسُّجُودِ وَالْقِرَاءَةِ لِلْبَيْتِ
 وَكُلِّ ذَلِكَ تَبْسِيرٌ غَايَةُ الْبَيْتِ وَكَذَا
 الصَّوْمُ مَثَلًا فِي هَيَاةِ الشَّهِوَةِ وَالْقِيَامُ
 أَيْضًا كَذَلِكَ إِذْ قَدَّرَ مِنْ بَعْزِ الْعَشْرِ
 وَلَمْ يَقْدِرْ بِرَأْسِ الْكُلِّ وَالْتِصَافِ مَثَلًا
 بِسَلَاةِ تَقْدِيرِ عَلَى الْعِبَادَةِ مِنْ كَمَالِ
 الرَّأْفَةِ حَتَّى يَلْمَأَمُورٌ خَلَقَ أَنْ تَعْمُرَ
 الْأَصْلَ فَجَعَلَ الْوَصْوَاءَ حَكْفًا هُوَ الْبَيْتُ
 وَكَذَا حَكْمًا بَلْ مَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى

و استنیت که بختش حق تعالی تکلیف او
 مرندگان خود را با اندازه طاقت و استطاعت
 شان و اندرین تکلیف تخفیف را رعایت نموده
 است بضعیف فلقت ایشان چنانکه فرموده
 است حق تبارک و تعالی میخواهد خدا که بسبب
 کندار شما و انسان ضعیف آفریده شده است
 چگونه و حال آنکه او بجا با حکمت است و بار آفت
 و رحمت نسزد و حکمت است و رحمت او که تکلیف
 را بر او بسیار آسان کند که او نتواند تحمل کند که کرده است
 بنده را بر سر و شستن سنگ عظیم که آن را نتواند بردارد
 بلکه تکلیف داده است با آنچه آسان تر است
 بر عباد از نماز سه سجده که مشغول اند بر قیام کعبه
 و سجود و قراة میسر و این همه که آسان اند و نعمت
 آسانی و همچنین روزه مثلاً در نهایت سهولت
 و زکوة نیز این چنین است زیرا که واجب گردانیده
 شده است به علم حسد و واجب گردانیده شده است
 تمام روز نصف مثلاً تا که دشوار نبود بر بندهگان
 و از کمال رحمت است که مقرر فرموده است
 مرا سوره را بدان عوض بر تقدیر بعد از اصل ضایع
 عوض ضعیف را مشعر ساخته و همچنین حکم فرموده که

و استنیت که بختش حق تعالی تکلیف او

و استنیت که بختش حق تعالی تکلیف او

و استنیت که بختش حق تعالی تکلیف او

تَعْبَادِ صَلَاتِكَ قَاعِدًا وَمَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى الْقَعْدِ
 سَلَى مَضْطَجِعًا وَكَذَلِكَ مَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى
 السُّجُودِ وَالسُّجُودِ صَلَاتِكَ مُؤَمِّبًا إِلَى غَيْرِكَ
 سَمَا لَا يَخْفَى عَلَى النَّاطِقِ فِي الْأَحْكَامِ
 الشَّرْعِيَّةِ بِنَظَرٍ لِإِعْتِبَارِ رُؤْيَا الْأَنْصَافِ فَيَعِدُّ
 سَامَاتِ التَّكْلِيفَاتِ الشَّرْعِيَّةِ فِي عَنَائَةِ
 تَبْسُرٍ وَنَهَائَةِ الشُّهُولَةِ وَيَطَالِعُ كَمَالَ
 تَرْفَعَةٍ مِنْهُ سُبْحَانَهُ عَلَى الْعِبَادِ فِي
 حَفَّاتِ تِلْكَ التَّكْلِيفَاتِ وَمُضَلَّاتِ
 حَيْفِ التَّكْلِيفَاتِ مَتَى الْعَوَامُّ فِي بَادِي
 تَكْلِيفَاتِ رَأْيَاتِ مَوَالِدٍ فَإِنَّ لِبَعْضِهِمْ
 زِيَادَةً فِي الصَّوْمِ الْمَفْرُوضِ وَبَعْضُهُمْ
 فِي الصَّلَاةِ الْمَفْرُوضَاتِ وَعَلَى
 هَذَا الْقِيَاسِ وَمَا هَذَا الْقَمْنِ إِلَّا
 كَمَالَ التَّخْفِيفِ وَعَدَمُ وَجَدَانِ
 يَسْرِفِي آدَاءِ الْأَحْكَامِ لِلبَعْضِ مَنِي
 عَلَى رُجْحٍ وَظُلْمَاتِ نَفْسَانِيَّةٍ وَكَذَلِكَ
 حَاطِعَاتِ نَاشِيَةِ عَنِ هَوَى النَّفْسِ
 كَمَا سَأَلَ الْمُتَّصِبَةَ بِعِبَادَاتِ اللَّهِ
 سُبْحَانَهُ قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ كَبْرًا عَلَى

هر که بر قیام قدرت ندارد و نشسته نماز گذارد هر که
 بر قعود قادر نبود و بر سپلو خفته نماز داد انما یدر همین
 کسیکه بر رکوع و سجود قدرت نیابد با اشاره نماز
 او کند و سوائے اینها از آنچه مضمی نیست بر
 کسی که ناظر است در احکام شرعی بی نظر اعتبار
 و انصاف پس بیاید تمام احکام شرعی را در
 غایت یسر و نهایت سهولت و مطلق نماید
 کمال آفت او را سبحانه بر عباد و صعقات آفر
 آن تکلیفات شاید تخفیف این تکلیفات
 تمام عوام است و از رویا و تکلیفات از
 مامورات شرعی چه بعضی از ایشان ثمنای
 زیاده روزة فرض مینمایند و بعضی در نماز فرض
 و علی هذا القیاس و قیمت این مبنی
 اگر از جهت کمال رعایت تخفیف و عدم
 وجدان یسر در آداء احکام مر بعضی را
 بینی است بر وجود طلبیات نفسانیه
 و کمورات طبعیه که ناشی است از هوا
 نفس آماره که ایستاده است بعد از
 حق سبحانه و تعالی فرمود
 حق سبحانه و تعالی و تعالی و شورا آمد

در احکام شرعی
 در احکام شرعی
 در احکام شرعی

غالی

الشِّرْكَيْنِ مَا دَعَوْهُمُ إِلَيْهِ وَقَالَ اللَّهُ
 تَعَالَى وَإِنَّهَا لَكَبِيرٌ أَكْبَرُ الْفَاعِلِينَ
 فَكَمَا أَنَّ مَرَضَ الظَّاهِرِ مُوجِبٌ لِلْعُسْرِ
 إِدَاءَ الْأَحْكَامِ كَمَا أَنَّ مَرَضَ الْإِطْلَاقِ
 أَيْضًا مُوجِبٌ لِذَلِكَ الْعُسْرِ وَقَدْ وَرَدَ
 الشَّرْحُ الشَّرِيْفُ بِإِطْلَاقِ رُسُومِ النَّفْسِ
 الْأَمَارَةِ وَتَرْفَعُ هَوَاجِهَا هَوَى النَّفْسِ
 وَمَتَابَعَةُ الشَّرِيْعَةِ عَلَى طَرَفِ الْقَبِيضِ
 فَذَلِكَ وَهِيَ كَبِيرَةٌ وَجُودُ ذَلِكَ الْعُسْرِ
 كَبِيرٌ وَجُودُ هَوَى النَّفْسِ فَيَقْدَرُ وَجُودُ
 الْهَوَى يَقْدِرُ الْعُسْرَ فَإِذَا انْتَهَى الْهَوَى
 كَلِمَتُهُ انْتَهَى الْعُسْرُ رَأْسًا وَأَمَّا كَلِمَةُ
 بَعْضِ الصُّوْفِيَّةِ الْمَذْكُورِ سَائِقًا فِي نَفْسِ
 الْأَخْتِيَارِ أَوْ ضَعْفِهِ فَاصْلُهُ أَنَّ كَلِمَتَهُمْ
 إِنَّ لَهُمْ كَيْفُ مَطَابِقًا بِحُكْمِ الشَّرِيْعَةِ
 فَلَا اعْتِبَارَ لَهُ أَصْلًا فَكَيْفَ تَصِلُ إِلَى
 وَالْقَلْبِ فَإِنَّمَا الصَّالِحُ لِلْمُحَبَّةِ وَالْقَلْبِ
 أَقْوَالُ الْعُلَمَاءِ مِنْ أَهْلِ الشُّدَّةِ كَمَا وَافَقَ
 أَقْوَالَ لَهُمْ مِنْ كَلِمَةِ الصُّوْفِيَّةِ الْقَبْلُ وَمَا
 نَحَا لَهُمْ لَا يَقْبَلُ عَلَى أَنَا نَقُولُ أَنَّ الصُّوْفِيَّةَ

برشته كان آنچه بخوانی ایشان را بان
 وزیر فرموده و هر آینه نماز و شورا است مگر
 فروتنی کنندگان به پس چنانکه مرض ظاهر
 موجب عسر و ارا حکام است چنانکه مرض
 باطن نیز موجب آن عسر است و حال آنکه
 شریعت غیر از ابراهیم انبیا از من رسوم نفس
 آماره و از اله هواس آن وارد شده است
 پس هر نفس و متابعت شریعت بر طرف
 نقیض اندک جرم وجود آن عسر میل باشد بر
 هواس نفس پس با اندازه عسر هر نفس موجود
 و آینه شود و چون هواس نفس با تکمیل نفس
 گردد و عسر در احکام اصلا نماند و آن کلام بعضی
 از صوفیه در نفسی اختیار یا ضعف آن که سابقا
 مذکور شد پس بدانکه کلام صوفیه اگر مطابق حکم
 شرعی نبود او را اصلا اعتباری نیست پس
 حجیت و تقلید را چگونه منزه شایان حجیت
 و تقلید اقوال علماء اهل سنت است و پس
 پس آنچه از اقوال صوفیه موافق اقوال
 ایشان باشد مقبول است و آنچه مخالفشان است
 غیر مقبول صحیح لهذا گوئیم که صوفیه

شرح الشریع الشریفه فی بیان الحوائج و احوال النفس

شرح الشریع الشریفه فی بیان الحوائج و احوال النفس

الْمَشْرُوكِينَ مَا دَعَوْهُمْ إِلَيْهِ وَقَالَ اللَّهُ
 نَعَالَى وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ أَهْلَكَ النَّاسِيَعَيْنِ
 فَلَمَّا آتَتْ مَرْصِدَ الظَّاهِرِ مَوْجِبَ لِعُسْرِ
 آدَاءِ الْأَحْكَامِ كَذَلِكَ مَرْصِدُ الظَّاهِرِ
 أَيْضًا مَوْجِبٌ لِذَلِكَ الْعُسْرِ وَقَدْ وَرَدَ
 الشَّرْحُ الشَّرْهِيَّ الْإِطَالِ رُغْمَ النَّفْسِ
 الْأَمَانَةِ وَرَفَعَهَا جِسْمًا مَبْهُومِي النَّفْسِ
 وَمَتَابَعَةُ الشَّرْهِيَّةِ عَلَى طَرَفِ الْقَبِيضِ
 فَلَا جَرَمَ يَكُونُ وَجُودُ ذَلِكَ الْعُسْرِ
 دَلِيلٌ وَجُودُهُ عَلَى النَّفْسِ فَيَقْدَرُ وَجُودُ
 الْمَوْجِبِ يَقْدِرُ الْعُسْرَ فَإِذَا انْتَقَى الْهَوَى
 كَلَيْتَةً انْتَقَى الْعُسْرَ رَأْسًا وَإِنَّمَا كَلَامُهُ
 بَعْضُ الصُّوفِيَّةِ الْمَذْكُورِ سَابِقًا فِي نَعْيِ
 الْأَخْتِيَارِ أَوْ ضَعْفِهِ فَاخْتَلَفَ أَنْ كَلَامُهُمْ
 إِنْ لَمْ يَكُنْ مُطَابِقًا بِالْحُكْمِ الشَّرْهِيَّةِ
 فَلَا اعْتِبَارَ كَذَا أَصْلًا فَكَيْفَ يَتَعَيَّلُ الْحُجَّةُ
 وَالْتِقَانُ وَإِنَّمَا الصَّالِحُ لِحُجَّةِ التَّقْلِيدِ
 أَقْوَالُ الْعُلَمَاءِ مِنْ أَهْلِ الشَّدِيدِ فَهَذَا رَافِقُ
 أَقْوَالِهِمْ مِنْ كَلَامِ الصُّوفِيَّةِ يُقْبَلُ وَمَا
 حَاكَمَهُمْ لَا يُقْبَلُ عَلَى أَنَّ الْقَوْلَ بِالصُّوفِيَّةِ

برش مکان آنچه بخوانی ایشان را بان
 وزیر فرموده و هر آینه نماز و شواست مگر
 فروتنی کنندگان به پس چنانکه مرض ظاهر
 موجب عسر و آزار احکام است همچنین مرض
 باطن نیز موجب آن عسر است و حال آنکه
 شریعت غیر از برائت ابطال این رسوم نفس
 آماره و ازاله هواجس آن وارد شده است
 پس هر که نفس و متابعت شریعت بر او طرب
 نقیض اندلجرم وجود آن عسر دلیل باشد بر
 هوائی نفس پس باندازه عسر هر که نفس موجود
 دانسته شود و چون هوائی نفس با کفایت
 گردد و عسر در احکام اصلا نماند و اما کلام بعضی
 از صوفیه در نفی اختیار یا ضعف آن که سابقاً
 مذکور شد پس بدانکه کلام صوفیه اگر مطابق حکم
 شرعی نباشد و او را اصلاً اعتباری نیست پس
 حجیت و تقلید را چگونه منزه نمایان حجیت
 و تقلید اقوال علماء و اهل سنت است و پس
 پس آنچه از اقوال صوفیه موافق اقوال
 ایشان باشد مقبول است و آنچه مخالفشان است
 غیر مقبول می‌گردد اینگونه که صوفیه

در معرفت
 در معرفت

در معرفت
 در معرفت

المستقيمة الأحوال لم يعبادوا والفقير
 أصلاً لا في الأحوال ولا في الأعمال ولا
 لا في الأقوال ولا في العلوم والمعارف
 أو يعلمون أن بقية الخلاف مع الشريعة
 ناشية عن ضعف في الحال فخلل فيه
 أو قصدت الحال ما خالف الشريعة
 الحقة وبالجملة خلاف الشريعة دليل
 الزندقة وعلامة الإلحاد غاية ما في
 الباب أن الصوفي لو تكلم بكلام
 مخالف للشريعة ناشية عن الكشف
 في غلبته الحال وسكر الوقت فهو
 معذور وكشفه غير صحيح وغير صالح
 للتقليد بل ينبغي أن يجعل كالمسحوق
 ويصرف عن ظاهره فإن كان الشك في
 العمل ويصرف عن الظاهر

مستقيم الأحوال از شریعت تجاوز میکنند
 نه در احوال و نه در اعمال و نه در
 اقوال و نه در علوم و معارف و میدانند
 که بقیه خلاف با شریعت ناشی است
 از ضعف حال و اختلال بال و نه مخالفت
 شریعت حقه اصلاً نه می بود باجملة
 خلاف شریعت دلیل زندقه است
 و علامت الجاه و غایب مافی الباب
 اگر از بعض صدوقیه کلامی مخالف
 شریعت ناشی ادکشف در غلبه حال
 و سکر وقت صادر شد معذور است
 و کشف او غیر صحیح که شایان تقلید است
 بلکه لازم است که کلام او بر محل صحیح
 حل کرده شود و از ظاهر خود منصرف
 زیرا که کلام سکاری حل کرده میشود و از ظاهر خود

کتابت المراسم

هذا ما كتبه في هذا المقام بعين الله سبحانه وحسن توفيقه تعالى
 والحمد لله وسلام على عباده الذين اصطفى

مکتوب (۲۹۰) ووصد و نووم

بلا محمد باشم صد و ریانت در بیان طریق که حضرت حق سبحانه و تعالی حضرت

بلکه بسیار است از مراتب که تو آنرا تمیز نیتالی میکنی از مقام روح نیز باین تراست تمیزی که فوق العرش
 ترا متمایز میسازد و نیز داخل اثره تشبیه است و آن مکتوب منزه از عالم افراس است چه عرش محمد و حجاب
 و متفکرات العباد است عالم ارواح ماورائے عالم حیات و انبعاث است چه روح لامکانی است در
 مکان نمیگنجد و روح را در ماوراء عرش اثبات نمودن ترا در فهم فیندازد که روح از تو بعید است مست
 و دور دراز در میان تو و روح است نه چنین است روح را نسبت با جمیع اکتب با وجود لامکانیت
 برابر است ماورائے عرش گفتن معنی دیگر دارد و تا با آنجا نرسی نمیتوانی دریافت طائفه از صوفیه که نیز
 روحی رسیده اند و فوق العرش آزا در یافته اند تمیز الهی بکاشانه تصور نموده اند و علوم بسیار
 آن مقام را از علوم علم گفته و نیز آرزو را درین مقام عمل کرده و سخن آنست که آن نور نور روح
 است این فقیر را نیز در وقت حصول آن مقام این نوع اشتباه پیدا شده بود اما چون عنایت
 خداوندی جل شطآنه ازان و بر طره گذراننده دانست که آن نور نور روح بودند نور الهی که
 اعلم الله الذی هدانا لهذا لو کان کفرا لکان هدا ان الله و چون روح لامکانی است
 و بصورت بیجونی و حسب گونگی مخلوق است لاجرم مثل اشتباه می گردد و الله یحیی الموتی و
 یتحدی السجید و جماعه از ایشان که آن نور روح فوق العرش را گرفته فرودی آینه و بان بقا
 پیدا میکنند خود را جامع بین تشبیه و التمزیه میدانند و اگر آن نور را از خود جدای یا بند مقام
 فرق بعد جمع تصور میکنند اثنال این مغالطات صوفیه را بسیار است و حق سبحانه العالیم
 عن مضافات الایضلاط و محال الخیبت باایدو آنست که روح هر چند نسبت با عالم بیجونی است
 اما نظریه بیجونی حقیقی داخل دائره چونت گویا بر رخ است در میان عالم چون و در میان جناه
 قدس نه چون حقیقی پس رنگ هر دو طرف دارد و هر دو اعتبار در و صیح است بخلات
 بیجونی حقیقی که چون را بوسه اصدار راه نیست پس تا از جمیع مقالات روح غرض ننماید بان اهم رسد
 پس اول از جمیع طبقات سلوات حتی العرش می باید گذشت و تمام از آوازم مکان می باید کرد تا بدان

این مقام را از علوم علم گفته و نیز آرزو را درین مقام عمل کرده و سخن آنست که آن نور نور روح است این فقیر را نیز در وقت حصول آن مقام این نوع اشتباه پیدا شده بود اما چون عنایت خداوندی جل شطآنه ازان و بر طره گذراننده دانست که آن نور نور روح بودند نور الهی که اعلم الله الذی هدانا لهذا لو کان کفرا لکان هدا ان الله و چون روح لامکانی است و بصورت بیجونی و حسب گونگی مخلوق است لاجرم مثل اشتباه می گردد و الله یحیی الموتی و یتحدی السجید و جماعه از ایشان که آن نور روح فوق العرش را گرفته فرودی آینه و بان بقا پیدا میکنند خود را جامع بین تشبیه و التمزیه میدانند و اگر آن نور را از خود جدای یا بند مقام فرق بعد جمع تصور میکنند اثنال این مغالطات صوفیه را بسیار است و حق سبحانه العالیم عن مضافات الایضلاط و محال الخیبت باایدو آنست که روح هر چند نسبت با عالم بیجونی است اما نظریه بیجونی حقیقی داخل دائره چونت گویا بر رخ است در میان عالم چون و در میان جناه قدس نه چون حقیقی پس رنگ هر دو طرف دارد و هر دو اعتبار در و صیح است بخلات بیجونی حقیقی که چون را بوسه اصدار راه نیست پس تا از جمیع مقالات روح غرض ننماید بان اهم رسد پس اول از جمیع طبقات سلوات حتی العرش می باید گذشت و تمام از آوازم مکان می باید کرد تا بدان

در مرتبه اول که در عالم اول است
در مرتبه دوم که در عالم دوم است
در مرتبه سوم که در عالم سوم است
در مرتبه چهارم که در عالم چهارم است
در مرتبه پنجم که در عالم پنجم است
در مرتبه ششم که در عالم ششم است
در مرتبه هفتم که در عالم هفتم است
در مرتبه هشتم که در عالم هشتم است
در مرتبه نهم که در عالم نهم است
در مرتبه دهم که در عالم دهم است

مراتب الامکانیت عالم از قیاس بر اینست که باید نمود آن زمان تا آن اسم رسد که خواجہ پندار که در
وصول است به حاصل خواجہ پندار نیست به حق سبحانہ و تعالیٰ کہ در این عالم خلق عالم
انفست و در این عالم انما و اشیا و نباتات است ظلاً و اصلاً انما و تفصیلاً و در این عالم
مراتب ظنی و صلی و کونی و آبی و اجالی و بیلی و تفصیلی مطلوب حقیقی را می باجیبت تا اگر این بحث بخوبی
و که ام صاحب دولت را این سعادت شرف سازند ذلک فضل اللہ یمن یشاء و اللہ
ذو الفضل العظیم یمت بند باید داشت و هر چه در راه برست افتد نجات نیاید که در راه و راه
و را می باجیبت که کیف الوصول الی سعاده و در دنیا قلل الجبال و دود و دھن و حیوان
تبدیل به خیر و در اصل و استمرار وقت کے اسم علم است که بعد از تحقق فنا مطلق بقاء باقی
شرف شده باشد و علم حصولی او بعد از حضوری تبدیل یافته است این بحث به بیان شرح کلام
بر آنکه هر یک عالم را از او ذات خود حاصل میگردد و طریق حصول آن حصول صورت معلوم
است و در این عالم علم حصولی است و هر یک که محتاج بحصول صورت نباشد آن علم ذات خود
علم حصولیست چه ذات بنفسه حاضر عالم است و در علم حصولی تا صورت معلوم حاصل است و در وقت
شروع حصول است و چون آن صورت از ذوق زایل گشت آن توجیه ذوق نیز زایل گشت
پس دوام توجیه در علم حصولی محال عادی است بخلاف در علم حصولی که تعلقات از معلوم در اینجا
غیر تصور است چنانچه تحقق آن علم حصولی است و چون این حضور دائمی است علم نیز دنیا
دائم باشد پس زوال توجیه از ذات خود ممکن نباشد و در بقا باقی علم است حصولی که زوال آن متصور است
کمان کنی که بقا باقی است از آنکه خود را همین حق یابی چنانکه بعضی ازین طائفه حق یقین را
این عبارت تعبیر نموده اند که چنین است بقا باقی که بعد از فنا مطلق میسر شود این قسم معلوم و ثابت
نار و این حق یقین که بعضی گفته اند مناسبت بقا باقی است که در حقیقت دست میدهد بقا باقی که
مقصود است و دیگر است مع ذوق این مع نشانی بخدا بخشی چه پس تکرار توجیه و دوام حضور

اینکه تا آنکه
در مرتبه اول که در عالم اول است
در مرتبه دوم که در عالم دوم است
در مرتبه سوم که در عالم سوم است
در مرتبه چهارم که در عالم چهارم است
در مرتبه پنجم که در عالم پنجم است
در مرتبه ششم که در عالم ششم است
در مرتبه هفتم که در عالم هفتم است
در مرتبه هشتم که در عالم هشتم است
در مرتبه نهم که در عالم نهم است
در مرتبه دهم که در عالم دهم است

المرتب - فایده لایزاله فی العلم الالهی - ولا یفترق عن حق و کسرا

در مرتبه اول که در عالم اول است
در مرتبه دوم که در عالم دوم است
در مرتبه سوم که در عالم سوم است
در مرتبه چهارم که در عالم چهارم است
در مرتبه پنجم که در عالم پنجم است
در مرتبه ششم که در عالم ششم است
در مرتبه هفتم که در عالم هفتم است
در مرتبه هشتم که در عالم هشتم است
در مرتبه نهم که در عالم نهم است
در مرتبه دهم که در عالم دهم است

اختیار یک طریق برائے مصلحتی انصافیت این طریق بر طریق دیگر لازم نمی آید و بعضی آن
 طریق دیگر نیک شدت دروازه شهر را توان بست بر نتوان دهن مخالفان بست بر نیک
 نفع ذریکے نعام و لیلۃ اولاً و آخراً و الصلوة والسلام و العقیقۃ علی رسولہ صلی اللہ علیہ
 و آله اکسب ارباباً

کتاب دوم صد نو و دویم

شیخ عبد الحمید بکلی صد و ریانت در بیان آداب ضروریہ فرمیدان و رفع بعضی شبه ایشان
 و بیان ایشان بگوید: بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِیْ اَدْبَنَّا بِالْاَدْبَابِ النَّبَوِیَّةِ وَهَدَانَا
 بِالْاِخْلَاقِ الْمُنْطَقِیَّةِ عَلَیْهِ وَعَلَى اِلٰهِ الصَّكَاوَاتِ وَاللَّسْلِیَّاتِ اَمَّنَّا وَ اَمَلْنَا مَا دَاكُمَا لِكَا
 این راه از دو حال عالی نیستند فرمیدانند یا مراد اگر مراد اندک طوبی لهم برآه انجذاب و محبت ایشان
 را کشان کشان خواهند بود و بطلب اعلی خواهند رسانید و هر آویس که در کار شود متوسط یا بیستوی
 تعلیم شان خواهد شد و اگر زنیست واقع شود و متمسکین خود فرمود بان مواخذہ خواهند کرد و اگر بهر
 ظاهر احتیاج باشد و اشته باشد بے سعی ایشان بان دولت و ولایت خواهند فرمود با جمله عنایت
 از لی جل سخط الله متکفل حال این بزرگواران است بسبب و بے سبب کرا ایشان را کفایت
 خواهند کرد و الله یحب الی من یتقاه و اگر مریدان کرا ایشان بے توسط پیر کامل مکمل شوار
 است پیر بے باید که بدولت جذب و شلوک مشرف شده باشد و سعادت فنا و بقا مستعد
 گشته و سیر الی الله و سیر عن الله بالهد و سیر فی الاشیاء بالهد و بالهد بالهد و سیر
 و اگر جذب او بر سلوک او مقدم است و بر تربیت مراد ان مرئی شده که بر تربیت احم است کلام او
 دواست و نظر او شفا حیای و لها سه مرده بتوجه شریف او منوط است و نازکی جانها سه
 قسره بالنیفات لطیف او مر بوط و اگر این طور صاحب دولت پیدا نشود ساکب مجذوب
 بچشم منتقم است و تربیت ناقصان از دنیست آید و متوسط او بدولت فنا و بقا میرسد آسمان

موسیقی
 در بیان
 در بیان
 در بیان

از الهام میکند و باذن کار میکند برین تقدیر اعتراض نگذارند و اگر در بعضی موارد الهام
خطا راه یابد خطای الهامی در رنگ خطای اجتهاد و استیلاست و اعتراض بر آن مجوز
نیست و اینها چون این را میبینند بر پیر پیدا شده است و نظر محجب هر چه از محبوب صادر میشود
محبوب نماید پس اعتراض آنجا نشاند و در کلی و جزئی اقتدا بر پیر کند چه در خوردن و پوشیدن و چه
در نطق و طاعت کردن نماز را بطرز او باید کرد و وفقه را از عمل او باید اقتضا نمود ^{آنرا که در سیر}
نکار نیست فایده است به از باغ و بوستان و تماشای لاله زار به وسیله اعتراض و در حرکت
و سکونت او مجال نمیدهد اگر چه آن اعتراض مقدار جنبه خود را باشد زیرا که اعتراض را غیر از خیران نتیجه
نیست و بے سعادت ترین جمیع خلایق عیب بین این طائفه علیهم السلام است سبحان الله و سبحان
عن هذا الالب که اهل تعظیم و طلب خوارق و کرامات از پیر خود میکنند اگر چه آن طلب بطریق خطا
و وسوس باشد هیچ شنبده که مومن از غیر پیر محجزه طلب کرده باشد محجزه طلبیان گرفتارند
و اهل انکارند معجزات از پیر تقرب دشمن است به بوسه جنسیت بی دل برداست
موجب ایمان نباشد معجزات به بوسه جنسیت کند جذب صفات به اگر شنبه پیدا شود در خاطر
آنرا بے توقف عرض نماید اگر اصل نشود تقصیر بر خود نمهند و هیچ منقبت بر جناب پیر عاید نشازد
و واقع که زود و دیر پیر نهان نذار و تعبیر و قانع از و طلب کند و تعبیر یک بر طالب منکشف شود
نیز عرض نماید و صواب و خطا را از وجود برکشوف خود زینهار اعطاء نمهند که حق با باطل درین امر
متنجم است و صواب با خطا مخلط و بے ضرورت و بے اذن از وجدانشود که غیر او ابرو کند
گزیدن ثمنانی ارادتست و آواز خود را بر آواز او بلند نکند و سخن بلند با او نگوید که سوء است
و هر فیضی و متوح که برسد آن را بتوسط پیر تصور نماید و اگر در واقع بیند که فیض از شاخ دیگر رسیده
است آنرا نیز از پیر داند و بداند که چون پیر جامع کمالات و فیوض است فیض خاص از پیر تمام
استعداد و خاص مریه بلام کمالات شیخ از شیوخ که صورت افاضه از و پے ظاهر شده است

بسیار از آن قبیل
و طاعت - ماست
ان الذین یسألون الله
استغفروا -
آن پیران که در حق
سوزناکند و در حق
تکلف بیاد و در حق
همه را در حق و در حق
ان معنی این است
شده که در حق
بسیار از آن قبیل
متنجم همان
تاریخ خود را
از ماضی و در حق
توجه خود را
توجه بر حق
عسکرت هر دو
تعداد از

حقیقت آن که کمال فیض از او نیز بسیار است

او کار با انجام رسانید و کمالات نبوت پر تو سے انداخت آنجا همه در و آخرت است و استغافه از دروغ است
 و تنائے بهشت اشجار و انهار و نخل و طمان بهشت را با تنائے و نموی هیچ نسبت نیست بلکه اینجا
 دو طرف تقیض اندر درنگ تعاضت غضب و رضا اشجار و انهار و آنچه در بهشت است تسبیح و شرات
 اعمال صالحه اند غیر عبادت علی الله المسلمون و المسلمات که فرمود که بهشت وخت ندارد و آنجا درختان بشتانید پس
 که چه طور بشتانیم فرمود و علی علیهم السلام و المسلمون و المسلمات که تسبیح و تحمید و تمجید و تلیل یعنی سبحان الله
 بگویند تا در بهشت بهمال یک درخت بشتانند پس درخت بهشت نتیجه تسبیح گشت کمالات تمننهای چنانچه
 درین کلمه در کسوت حروف و اصوات مندرج ساخته اند در بهشت آن کمالات را در کسوت وخت تعبیه
 میفرمایند و کلمه القیاس آنچه در بهشت است نتیجه عمل صالح است و هر چه از کمالات و خوبی و نیکوئی و عبادت
 و ضمن کسوت صلاح قولی و عملی اندراج یافته است و در بهشت آن کمالات در پرده لذت و نعمت ظهور
 میفرمایند پس ناچار آن لذت و نعمت منعی و مقبول باشد و وسیله باشد از برای لقاء و وصول را آنچه
 بیچاره اگر ازین تر آگاه میگشت فکر خستین بهشت نمی نمود و گرفتاری از اغیر گرفتاری حق بجا که عباد
 نمیدانست بخلاف لذت و نعمت و نموی که منشأ آن شرف و شرات است و نتیجه آن حرمان و آخرت
 اما ذنبا لله سبحانه و تعالی این لذت و اگر شراج شرعی است محاسبه در پیش است اگر حجت و تنگی نفس
 و اے صد و اے و اگر شراج شرعی نیست مورد و وعید است که بئنا ظلمکنا انفسنا و ان کذبت عنکم
 و نوحنا التکوین من القایمین پس این لذت را بان لذت و چه نسبت بود این لذت و نعمت قائل است
 و آن لذت و شرایق نافع پس در و آخرت یا نصیب عوام مومنانست یا نصیب اخص خوبتر اخص
 ازین در و نعمت می نمایند و کرامت در خلاف آن می انگارند: آن ایشانند من چنینم یارب

مکتوب صد و سیوم

باجم جایی یوسف مؤذن در بیان معانی کلمات اذان صد و ریافته به بعد الحمد و الصلوة

له تامل علی
 این مکتوب صد و سیوم
 در بیان معانی کلمات
 اذان صد و ریافته
 به بعد الحمد و الصلوة
 است
 در این مکتوب
 در بیان معانی
 کلمات اذان
 صد و ریافته
 به بعد الحمد
 و الصلوة
 است
 در این مکتوب
 در بیان معانی
 کلمات اذان
 صد و ریافته
 به بعد الحمد
 و الصلوة
 است

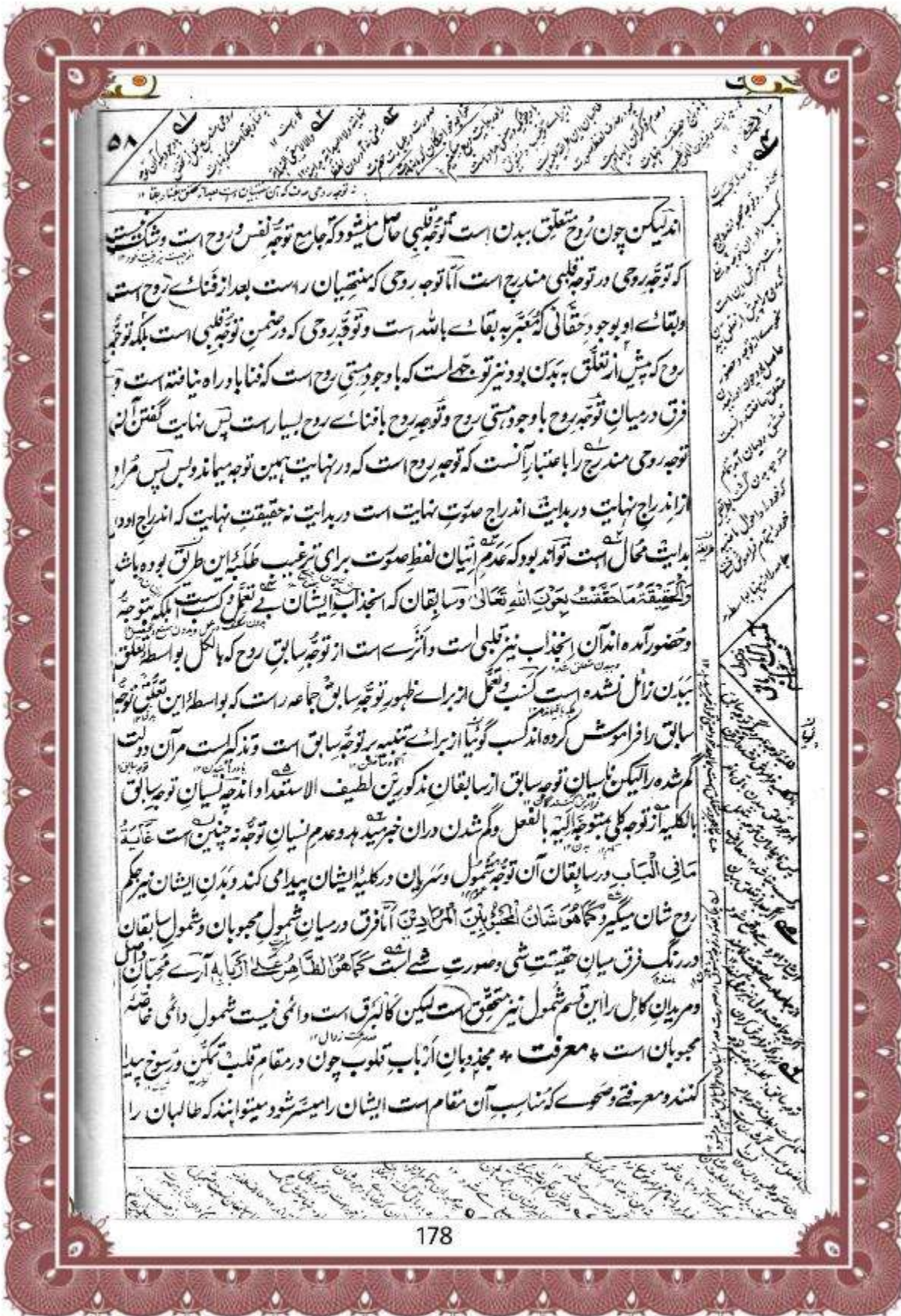

۵۸
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت

اندریکم چون روح متعلق بدن است مگر قلبی حاصل میشود که جامع توجه نفس روح است و شکست
که توجه روحی در توجه قلبی مندرج است اما توجه روحی که منتصبان راست بعد از فتنائے روح است
و بقائے او بوجود و حقانی که تعبیر به بقائے بالله است و توجه روحی که در ضمن توجه قلبی است بلکه توجه
روح که پیش از تعلق به بدن بود نیز توجه است که با وجود مستی روح است که فنا با و راه نیافته است و
فرق در میان توجه روح با وجود مستی روح و توجه روح با فتنائے روح بسیار است پس نهایت گفتن آن
توجه روحی مندرج را باعتبار آنست که توجه روح است که در نهایت همین توجه میماند و پس پس مراد
از اندراج نهایت در بدایت اندراج صحت نهایت است و در بدایت نه حقیقت نهایت که اندراج او در
بدایت محال است تواند بود که عدم ایشان لفظ صحت برای ترغیب طمأنینه این طریقی بوده باشد
و الحقیقة ما حقیقت یعون الله تعالی و سابقان که اسباب ایشان بی تعلق است بلکه توجه
و حضور آمده اند آن اسباب نیز قلبی است و آنراست است از توجه سابق روح که با کل بواسطه تعلق
سابق را فراموش کرده اند کسب عمل از برای ظهور توجه سابق جماعه راست که بواسطه این تعلق توجه
گرفته را لیکن نسیان توجه سابق از سابقان مذکورین لطیف الاستعداد اند چه نسیان توجه سابق
بالکلیه از توجه کلی متوجه الیه بالفعل و کم شدن در آن خیر میسر بود و عدم نسیان توجه نه چنین است غایب
سابق الاسباب در سابقان آن توجه شمول و سران در کلیه ایشان پیدا می کند و بدن ایشان نیز حکم
روح شان میگیرد و حکما معاشان الخیرین المصلحین آنرا فرق در میان شمول محبوبان و شمول سابقان
در رنگ فرق میان حقیقت شمی و صورت شمی است که کما هو الظاهر کما انکبا به آرسه محبان
و مردان کامل را این هم شمول نیز متحقق است لیکن کالتیق است و ائمی نیست شمول دائمی خاصه
محبوبان است به معرفت به مجذوبان از باب تملوب چون در مقام قلب تکلیف و رسیدن پیدا
کنند و معرفتی و صحیح که مناسب آن مقام است ایشان را میسر شود و میبایستند که طالبان را

توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت
توجه روحی مرتکب که آن استیانت است بعد از حقیقت حقیقت

فائده رسانند و در صحبت ایشان انجذاب و محبت قلبی جامع طلائی حاصل شود هر چند از ایشان کمال
 نرسد چنانچه ایشان خود بجهت کمال نرسیده اند و گیر بر او واسطه حصول کمال نمیتوانند شد مشهور است
 که از ناقص کمال نیاید اما فایده ایشان هر قدر که باشد بیش از فایده آریاب سلوک است هر چند بنیابت
 سلوک برین وجه جذب منتصیان پیدا کنند اما بقام تلکشان را بطریق سیرین الله را بگذرد و نیاید و با
 چه منتهی غیر مرجع بعالم بر یکجمله افاده ندارد چه او را بعالم نسبتی و آنچه نمانده با افاده تواند نمود و هیچ منتها
 را که برین وجه گویند باعتبار آنست که او در مقام برزخیت که مقام قلب است فرو آمده است و از هر دو
 جهت روح و نفس حقیقی و افرگرفته است از جهت روح از فواید استفاده میکند و از جهت نفس با او
 خود افاده می نماید زیرا که او را توجیه حق سبحانه و تعالی با توجیه خلق جمع شده است که روح کلام حجاب دیگر نیست
 پس افاده و استفاده معاً او را حاصل است بعضی از شایعین ازین برزخیت برزخیت زمین اخلق و اسحق میخوانند
 و شیخ برین وجه را جامع بین تشبیه و التزم میگویند پوشیده نماند که این هم برزخیت که بنا بر آن بر سکر است
 لکن مقام شیخی که بنیابت آن بر صحت نیست زیرا که نفسشان درین مقام در غلبت افوار روح
 سنج است و همان اندراج منشاء سکر شده است و در مقام برزخیت قلب نفس روح از یکدیگر
 جدا است پس تا چنانکه را در آن گنجایش نباشد بلکه آنها هم به صورت است که مناسب مقام دعوت است ^{هذه}
 و شیخ کمال را چون در مقام قلب فردی آرد بواسطه برزخیت مناسبت بعالم میدانی کند و واسطه
 حصول کمالات مستعدان کمالات می شود و مجذوب شکن نیز چون در مقام قلب است بعالم مناسبت
 دارد و توجیه را از ایشان دریغ نمیدارد و از انجذاب و محبت اگر چه تسلی باشد نیز نصیب بدست آورده
 است لاجرم راه افاده هر دو کساده است بلکه گوئیم که کیفیت افاده مجذوب شکن بیش از کیفیت افاده
 منتهی مرجع است و کیفیت افاده منتهی زیاد از کیفیت افاده مجذوب است زیرا که منتهی مرجع را چند
 بعالم نسبت پیدا کرده است آنرا و صورت است فی الحقیقت مبداء است منصف بنگ اصل است
 و بنیابت با و این مجذوب با مناسبت بعالم فی الحقیقت است و از جمله افراد عالم است و باقی است

این کلام را در مقام
 برزخیت و توجیه حق
 سبحانه و تعالی
 در مقام قلب
 نفس روح از یکدیگر
 جدا است پس تا چنانکه
 را در آن گنجایش
 نباشد بلکه آنها هم
 به صورت است که
 مناسب مقام دعوت
 است ^{هذه}

بعضی چون فیضی و صاحب کمال

پس تا چارین فانی را فانی فی السد بنا میگفت و باقی را باقی باسد بنا میگفت مطلق فانی و باقی میتوان
گفت یا تقیه بصفه یعنی فانی در صفت علم یا باقی آن صفت پس تا چار فناناے محمدیان آید
و بقاے ایشان اکل و ایضا عروج محمدی چون بجایست یون است و شیون را با عالم هیچ مناسبتی
نیست چه عالم ظل صفاتست نه ظل شیون پس فناناے سالک شانه مستلزم فناناے مطلق او باشد
و حیکیه هیچ بقاے وجود سالک و اثر او نماند و همچنین بر تقدیر بقا تامی خود آن شان باقی بیگردد
تخلف فانی در صفت که تمام از خود نمے بر آید و اثرش زایل نیگردد و چه وجود سالک اثر همان صفت
در ظل آن پس ظهور اصل ماحی و جو ظل باطل نباشد و بقا با ندره فنا است پس محمدی از رجوع بقا
بشرفی است این باشد و از خوف روزه محفوظ چه او یکی از خود بر آمده است و با و بجهت باقی گشته درین محل
موجود صانع باشد بخلاف در صورت فنا که خود در اینجا بواسطه بقاے اثر وجود سالک ممکن
است از اینجا تواند بود و احتیاطا نیکه در میان مشایخ قدس الله تعالی امثال حضرت در جو از رجوع و اصل عدم
چه از آن واقع است حق است که اگر محییست محفوظ است از خود و اول و خط است و همچنین است
تکلیف نیکه در زوال اثر وجود سالک بقا از فناست او واقع است بعضی بزوال عین و اثر قائل گشته اند
بعضی دیگر بزوال اثر را جانزند است تا اند حق درین باب نیز تفصیل است اگر محییست عین و اثر هر دو
که میسازد و غیر او را اثر زوال نمے شود چه صفت که اصل اوست باقی است پس زوال ظل آن
بسیار ممکن نباشد اینجا و تبقیه است باید است که مراد از زوال عین و اثر زوال شهودیست وجودی
چه قول بزوال وجودی مستلزم الحاد و زندقه است و جماعه ازین طائفه زوال وجودی تصور کرده اند
از زوال اثر ممکن گریخته اند و آن را الحاد و زندقه دانسته اند و الحق ما سحقت باعد که بیست
حجبت است که با وجود قول بزوال وجودی بزوال عین نیز قائل گشته اند چه حکم بزوال عین وجود در رنگ
حکم بزوال اثر مستلزم الحاد و زندقه است با جمله زوال وجودی در عین و اثر مخالفت و شهودی
همه دو ممکن بلکه واقع لیکن مخصوص محمدی مشرب است پس محمدیان تمام از قلب می آیند و بقلوب

فانی را فانی فی السد بنا میگفت و باقی را باقی باسد بنا میگفت مطلق فانی و باقی میتوان گفت یا تقیه بصفه یعنی فانی در صفت علم یا باقی آن صفت پس تا چار فناناے محمدیان آید و بقاے ایشان اکل و ایضا عروج محمدی چون بجایست یون است و شیون را با عالم هیچ مناسبتی نیست چه عالم ظل صفاتست نه ظل شیون پس فناناے سالک شانه مستلزم فناناے مطلق او باشد و حیکیه هیچ بقاے وجود سالک و اثر او نماند و همچنین بر تقدیر بقا تامی خود آن شان باقی بیگردد تخلف فانی در صفت که تمام از خود نمے بر آید و اثرش زایل نیگردد و چه وجود سالک اثر همان صفت در ظل آن پس ظهور اصل ماحی و جو ظل باطل نباشد و بقا با ندره فنا است پس محمدی از رجوع بقا بشرفی است این باشد و از خوف روزه محفوظ چه او یکی از خود بر آمده است و با و بجهت باقی گشته درین محل موجود صانع باشد بخلاف در صورت فنا که خود در اینجا بواسطه بقاے اثر وجود سالک ممکن است از اینجا تواند بود و احتیاطا نیکه در میان مشایخ قدس الله تعالی امثال حضرت در جو از رجوع و اصل عدم چه از آن واقع است حق است که اگر محییست محفوظ است از خود و اول و خط است و همچنین است تکلیف نیکه در زوال اثر وجود سالک بقا از فناست او واقع است بعضی بزوال عین و اثر قائل گشته اند بعضی دیگر بزوال اثر را جانزند است تا اند حق درین باب نیز تفصیل است اگر محییست عین و اثر هر دو که میسازد و غیر او را اثر زوال نمے شود چه صفت که اصل اوست باقی است پس زوال ظل آن بسیار ممکن نباشد اینجا و تبقیه است باید است که مراد از زوال عین و اثر زوال شهودیست وجودی چه قول بزوال وجودی مستلزم الحاد و زندقه است و جماعه ازین طائفه زوال وجودی تصور کرده اند از زوال اثر ممکن گریخته اند و آن را الحاد و زندقه دانسته اند و الحق ما سحقت باعد که بیست حجبت است که با وجود قول بزوال وجودی بزوال عین نیز قائل گشته اند چه حکم بزوال عین وجود در رنگ حکم بزوال اثر مستلزم الحاد و زندقه است با جمله زوال وجودی در عین و اثر مخالفت و شهودی همه دو ممکن بلکه واقع لیکن مخصوص محمدی مشرب است پس محمدیان تمام از قلب می آیند و بقلوب

قال في الرسالة القشيرية ولا زلت اجد على علم قال في وقت لا يصحني فيه غير في وقت الشكر من على ان يخطه الله
كان اذا دخل منزله من دخله ثلثه اجزاء جزء الله وجزء لاهله وجزء لنفسه وفي يوم السلطان عليه الصلاة والسلام ان كنت
تحدثكم ان بيت يعطى وفي بعض هذه العوالم بنما انك بتملكه الصفة تكفين في المسئلة

في مع الله وقت مراد وقت نه اين تجلي برقي است نير را که اين تجلي در حق آن سرور که بادشا
مراد است علي الصلوة وکالت لاهله واهلي است بلکه نوبه از خصوصيت درين تجلي واهلي است
که آن بر سيل قلت واقع است مگرا لا يتحقق عليه لانه بايه معرفت شايخ قدس الله تعالی
است لاهله واهليان حديث في مع الله وقت لا يصحني فيه لانه مفرک ولا يتحقق مع
قواطع اندخته جمع از وقت وقت ستم مراده نموده اند وجمع وگير بندرت وقت قابل گشته اند
در حق آنست که با وجود استمرار وقت وقت نادر نيز تحقق است حکما عن الاشارة اليه انما هو ان
صحيح تحقق آن وقت نادر در وقت ادرا نماز است وها نما که آن سرور علي الصلوة وکالت لاهله واهليان
قد عني في الصلوة بان اشارت فرموده است وايضا آن سرور فرموده علي الصلوة وکالت لاهله واهليان
اقرب ما يكون العبد من الترت في الصلوة وقال تبارك وتعالى وانصت لاقرب من
موتی که قرب آهي جگشانه بیشتر است گنجایش غير در آن وقت متعني تر است و نيز بعضی از شايخ قد
الله تعالی است لاهله فرموده است واز قوت حال خود و استمرار آن چنين خبر داده است حيف قال
تعالى في الصلوة كما ان قبل الصلوة قال لا تصلي الا بعد ان تذكركم بل النقص انما ذكره نبي انما اذا
كلا شتم لاهله بايد و آنست که استمرار وقت تحقق است سخن در آنست که با وجود استمرار حالته نادره
هم واقع است يانه جمع را که بر بندرت وقت اطلاع نداده اند نيز آن قابل گشته اند وجمع وگير را
که ازان مقام بهره داده اند بان اعتراف نموده اند و بحق کسي را که لطيف است حضرت علي الصلوة
والصلاة و ناز جمعيت دادماند و از دولت قرب آن شيرين ارزاني داشته اند اهل قسيل اند و نيز
الله سبحانه و تعالی كرمه بصفتين هذا المقام من محمد علي علي الله الصلوة و نيز
معرفت شيرين آن باب صفات و علوم و معارف مجذوبان نيز ديگند و از دولت شيرين
هر دو شان نيز کينگ چه هر دو از از باب قلوب اند حاله مسافلي لاهله از باب صفات از تقابل
اطلاع اند بخلاف مجذوبان وايضا از باب صفات بواسطه سلوک و عروج بفضول قرب بشيرت دارند

منه و انما اشارت
وقت ناهليان
تجلی برقي است
نير را که اين
تجلی در حق آن
سرور که بادشا
مراد است علي
الصلوة وکالت
لاهله واهلي است
بلکه نوبه از
خصوصيت درين
تجلي واهلي است
که آن بر سيل
قلت واقع است
مگرا لا يتحقق
عليه لانه بايه
معرفت شايخ
قدس الله تعالی
است لاهله واهليان
حديث في مع
الله وقت لا
يصحني فيه لانه
مفرک ولا يتحقق
مع قواطع
اندخته جمع
از وقت وقت
ستم مراده
نموده اند وجمع
وگير بندرت
وقت قابل
گشته اند در
حق آنست که
با وجود
استمرار وقت
وقت نادر
نيز تحقق
است حکما عن
الاشارة اليه
انما هو ان
صحيح تحقق
آن وقت نادر
در وقت
ادرا نماز
است وها نما
که آن سرور
علي الصلوة
وکالت لاهله
واهليان قد
عني في
الصلوة بان
اشارت فرموده
است وايضا
آن سرور
فرموده علي
الصلوة وکالت
لاهله واهليان
اقرب ما
يكون العبد
من الترت في
الصلوة وقال
تبارك
وتعالى
وانصت
لاقرب
من موتی
که قرب
آهي
جگشانه
بیشتر
است
گنجایش
غير در
آن وقت
متعني
تر است
و نيز
بعضی
از
شايخ
قد
الله
تعالی
است
لاهله
فرموده
است
و از قوت
حال
خود
و
استمرار
آن
چنين
خبر
داده
است
حيف
قال
تعالى
في
الصلوة
كما
ان
قبل
الصلوة
قال
لا
تصلي
الا
بعد
ان
تذكركم
بل
النقص
انما
ذكره
نبي
انما
اذا
كلا
شتم
لاهله
بايد
و آنست
که
استمرار
وقت
تحقيق
است
سخن
در
آنست
که
با
وجود
استمرار
حالته
نادره
هم
واقع
است
يانه
جمع
را
که
بر
بندرت
وقت
اطلاع
نداده
اند
نيز
آن
قابل
گشته
اند
و جمع
و گير
را
که
از
ان
مقام
بهره
داده
اند
بان
اعتراف
نموده
اند
و
بحق
کسي
را
که
لطيف
است
حضرت
علي
الصلوة
والصلاة
و ناز
جمعيت
دادماند
و از
دولت
قرب
آن
شيرين
ارزاني
داشته
اند
اهل
قسيل
اند
و نيز
الله
سبحانه
و تعالی
كرمته
بصفتين
هذا
المقام
من
محمد
علي
علي
الله
الصلوة
و نيز
معرفت
شيرين
آن
باب
صفات
و علوم
و معارف
مجذوبان
نيز
ديگند
و از
دولت
شيرين
هر
دو
شان
نيز
کينگ
چه
هر
دو
از
از
باب
قلوب
اند
حاله
مسافلي
لاهله
از
باب
صفات
از
تقابل
اطلاع
اند
بخلاف
مجذوبان
وايضا
از
باب
صفات
بواسطه
سلوک
و عروج
بفضول
قرب
بشيرت
دارند

چه کار دارو به معرفت محل تابان آنسور و اعلیٰ العیال و التلاک و الخیة اگر چه بواسطه
 اتباع آنحضرت علیه الصلوة و التلاک و الخیة از تجلی ذات که بالاصالة خاصه آنحضرت است
 علیه الصلوة و التلاک و الخیة و سایر انبیاء اعلیٰ العیال و التلاک و الخیة و الخیة و الخیة
 تجلیات صفات است و تجلی ذات کثرت است از تجلی صفات لیکن باید دانست که انبیا را صلی
 علیه و آله و سلم الصلوة و التلاک و الخیة و تجلیات صفات مراتب قرب حاصل است که محل تابان
 است را نیست با وجود تجلی ذات بطریق تبعیت شمس شخصیت جمال آفتاب در اجزای
 طه کرده آفتاب برسد و در میان آفتاب و او غیر از حلیه رقیقه نماند و شخصه دیگر با وجود
 ذات آفتاب در عروج بان مراتب عاجز است هر چند میان او و آفتاب مائلی در میان نیست
 شک نیست که شخص اول نزدیکتر است با آفتاب و عالمی است بحالات و رقیقه او پس در هر که
 قرب بیشتر است و معرفت زیاد تر فاصله است پس هیچ ذلی از اولیای این امت که خیر الامم است
 با وجود افضلیت پیغمبر خویش بر مرتبه هیچ نبی از انبیا نرسد اگر چه او را بواسطه متابعت پیغمبر خویش
 از مقام مابه الافضلیت نصیبی حاصل شود فضل کلی انبیا راست اولیا کفیلی اند و یکی کفیلی است
 انحر الکلاد و کلهم لله سبحانه و تعالی ذلک و کل جمیع نعمایه و الصلوة و التلاک و الخیة
 انفس الیبایه و کل جمیع الایات و المرسلین و المذنبین و المقربین و کل الصلوة و التلاک و الخیة

سعد بن ابی وقاص
 را به صلوات انبیاست از
 تجلیات صفات است
 طه در عروج بان
 مراتب عاجز است
 با وجود افضلیت
 پیغمبر خویش

کتاب معرفت
 در بیان صفات
 انبیا و ائمه
 علیهم السلام

و الصلوة و التلاک و الخیة
مکتوب و وصفتنا و مشتم
 و الصلوة و التلاک و الخیة

بسیار بسیار کپوری صدور یافته در منع از ادای صلوة نوافل جماعت مانند نماز عاشورا و توبه
 و شنبات غیره و این است بسم الله الرحمن الرحیم الحمد لله الذی شرقتنا من بعد سید
 المرسلین و حسبنا من الکتاب المبتدعات فی الدین و الصلوة و التلاک و الخیة علی من نعم
 بنیان الضلالة و ترعه اعلام الهدایة و علی الیه الأبرار و خصیه الاختیار باید دانست که

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**